Αυτό

Δίμηνη έκδοση για τη σύνθεση
των αυτονομιών– Τεύχος 23–
Μάρτιος 2009 Τιμή: 2 ευρώ

Το φάντασμα
των μελλοντικών Χριστουγέννων

Το φάντασμα

των μελλοντικών Χριστουγέννων

διδάγματα από την εξέγερση του Δεκέμβρη

editorial

Τριανταπέντε

Σε αυτό το περιοδικό που τώρα τελειώνει τις μέρες του,
ήμασταν όλοι τριανταπεντάρηδες.
Κι αν υπήρχε αυτό το πράγμα που λέγεται «γενιά»,
θα ξέραμε κι εμείς τι είμαστε επιτέλους.

Αν ήμασταν μέρος της γενιάς μας
θα είχαμε όλοι μας πιστέψει πως κάπως εμείς τη γλυτώσαμε,
πως δεν θα γίνουμε εργάτες σαν τους πατεράδες μας.
Εμείς θα γινόμασταν ανερχόμενα στελέχη σαν κι αυτούς στις ταινίες,
μοντέλα στα βίντεο κλιπ της μαντόνα, εργοδότες αλβανών εργατών,
και δημοσιογράφοι που τα λένε εμπιστευτικά με τον Πέτρο Κωστόπουλο.

Τελικά θα είχαμε τσιμπήσει στεγαστικό δάνειο
από κάποιον εξυπηρετικό υπάλληλο τραπέζης,
θα είχαμε μπρος μας την ευχάριστη προοπτική
ενός συμφέροντος συνταξιοδοτικού προγράμματος
και θα είμασταν δυνάμει ιδιοκτήτες
ενός ωραίου τριαριού
στον πρώτο όροφο πολυκατοικίας στο Παγκράτι,
με όχι και τόσο καλή θέα
και με προβλήματα στα υδραυλικά,
ο πούστης ο υδραυλικός φταίει.

Θα είχαμε ενάμιση παιδί, δύο τηλεοράσεις,
ένα αυτοκίνητο με δόσεις, ένα μίξερ και μια εντοιχισμένη κουζίνα.
Τέτοια πράγματα απλά και κατανοητά,
θα ήμασταν κι εμείς το αλάτι της γης βρε αδερφέ
Η καρδιά κι η ψυχή της ελληνικής κοινωνίας.

Θα ήμασταν δηλαδή κι εμείς μέρος
της πιο ξεφτιλισμένης ομάδας του ελληνικού πληθυσμού,
των τύπων που καθημερινά αποδεικνύουν δια της ανυπαρξίας τους
πως είναι εκείνοι που είχαν έχουν και θα έχουν να προσφέρουν τα λιγότερα

και θα είμασταν δυνάμει ιδιοκτήτες
ενός ωραίου τριαριού
στον πρώτο όροφο πολυκατοικίας στο Παγκράτι,
με όχι και τόσο καλή θέα
και με προβλήματα στα υδραυλικά,
ο πούστης ο υδραυλικός φταίει.

Θα είχαμε ενάμιση παιδί, δύο τηλεοράσεις,
ένα αυτοκίνητο με δόσεις, ένα μίξερ και μια εντοιχισμένη κουζίνα.
Τέτοια πράγματα απλά και κατανοητά,
θα ήμασταν κι εμείς το αλάτι της γης βρε αδερφέ
Η καρδιά κι η ψυχή της ελληνικής κοινωνίας.

Θα ήμασταν δηλαδή κι εμείς μέρος
της πιο ξεφτιλισμένης ομάδας του ελληνικού πληθυσμού,
των τύπων που καθημερινά αποδεικνύουν δια της ανυπαρξίας τους
πως είναι εκείνοι που είχαν έχουν και θα έχουν να προσφέρουν τα λιγότερα
στην κοινωνία και την τάξη τους
από καταβολής ελληνικού κράτους,
τουλάχιστον μέχρι να έρθουν οι επόμενοι.

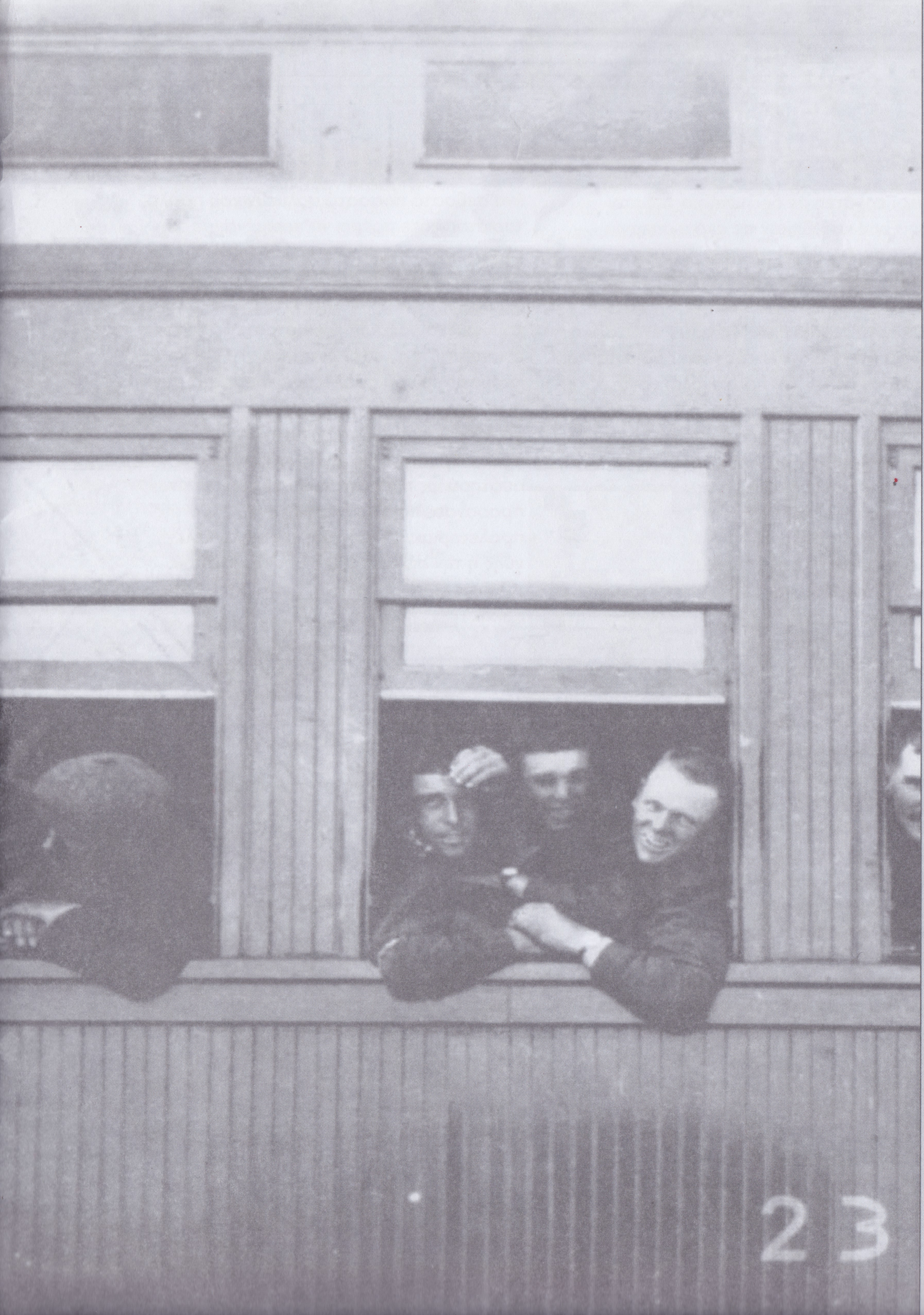
Αλλά αντί για όλα αυτά
εμείς βγάλαμε αυτό το περιοδικό
που μέτρησε 22 δίμηνα τεύχη.
Ήταν κι αυτό παιδί της εποχής του και του τόπου του
όπως ακριβώς τα λέει ο Ζαν Πατρίκ Μανσέτ,
που όποτε είχε έλλειψη έμπνευσης,
έχωνε στα μυθιστορήματά του
ατάκες που διάβαζε στα κιτάπια του διαλεκτικού υλισμού.

ΑΥΤΟ/ Τεύχος 23ο
και τελευταίο,
Μάρτης 2009.

Το ΑΥΤΟ/ μπορείτε να το βρείτε στα στέκια Περιστερίου, Νομικής, στο στέκι Ανατόπια στην Πάτρα, στα Γιάννενα (στο τραπεζάκι στη λέσχη του πανεπιστημίου), σε κεντρικά βιβλιοπωλεία της Αθήνας, καθώς και στην κατάληψη της Λέσχης Κατασκόπων (Φυλής και Φερών). Στη Θεσ/νίκη την ευθύνη για τη διακίνηση του περιοδικού έχει το δίκτυο passaggio autonomo.
για επικοινωνία: autozine@gmail.com
Τ.Θ. 3586, Τ.Κ. 10210, Αθήνα
*με την ένδειξη **"για το ΑΥΤΟ/"***

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΗΡΙΞΗ
ΤΗΣ ΛΕΣΧΗΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ ΤΟΥ 21ΟΥ ΑΙΩΝΑ

Το ΑΥΤΟ/ υποστηρίζει τη Λέσχη κατασκόπων του 21ου αιώνα και τους σκοπούς της.
Το περιοδικό μπορείτε να το βρείτε και στο info/βιβλιοπωλείο της κατάληψης της Λέσχης που βρίσκεται στην οδό Φυλής και Φερρών 30 (πλ. Βικτωρίας) και είναι ανοικτό κάθε Πέμπτη 15:00 με 19:00 και κάθε Σάββατο12:00 με 16:00.

Σε αυτό το τεύχος θα βρείτε:

[6-9, ο Πυρετός του κόσμου,

Λωρίδα της Γάζας: η καρδιά του

Σε αυτό το τεύχος θα βρείτε:

ευχαριστούμε τους μηδέν άπειρο για το Ημερολόγο που μας έστειλαν (καλή και χρήσιμη δουλειά σύντροφοι). Το χρησιμοποιήσαμε δεόντως σε τούτη τη στήλη.

It's a dirty job (and profitable as well)

«Η Ελλάδα κάνει τη βρώμικη δουλειά της Ε.Ε. στη μετανάστευση». Αυτός είναι ο τίτλος δημοσιεύματος στην βρετανική εφημερίδα Ομπζέρβερ, που κάνει λόγο για συνοπτικές απελάσεις, κακομεταχείριση των μεταναστών από την αστυνομία, ιδίως των ανηλίκων, άθλιες συνθήκες στα κέντρα κράτησης, κλπ. Το δημοσίευμα αναγνωρίζει ότι η Ελλάδα βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της μάχης της εε κατά της λαθρομετανάστευσης και ότι χρειάζεται περισσότερη στήριξη από την Ένωση για να προστατέψει τα εξωτερικά της σύνορα. Γράφει ακόμη πως αντί για συνεργασία και βοήθεια, τα άλλα κράτη-μέλη κοιτούν προς την άλλη μεριά, όσο η Ελλάδα κάνει τη βρώμικη δουλειά.

Δεδομένου ότι αυτή η βρώμικη δουλειά αποφέρει κέρδη σε ένα ολόκληρο κύκλωμα, θα λέγαμε ότι οι έλληνες μπάτσοι, δουλέμποροι, βαρκάρηδες και νταλικέρηδες δεν χρειάζονται βοήθεια. Αρκεί που τους αναγνωρίζεται πως η κακομεταχείριση αποτελεί «μάχη στην πρώτη γραμμή». Για ένα χεράκι στο ξύλο δεν θα έλεγαν όχι, αλλά για ένα χεράκι στα λεφτά…δύσκολο.

Κατά τα άλλα οι συζητήσεις περί διαχείρισης της μετανάστευσης στην ευρώπη ολοένα και φουντώνουν. Το ελληνικό κράτος, ως «πύλη εισόδου στην εε», κατέχει προνομιακή θέση και σχετική δύναμη μέσα στη συζήτηση αυτή, χώρια που επιδοτείται για τον ρόλο αστυνόμευσης που παρέχει στα σύνορα.

Καταραμένη γεωπολιτική πρόσοδος…

guardian.co.uk

Greece does EU's migration dirty work

European nations look the other way while Greek officials abuse migrants, particularly children, to keep their borders secure

Simone Troller
guardian.co.uk, Sunday 25 January 2009 15.00 GMT

A larger | smaller

Κρίση

Άγγλοι εργάτες σε διυλιστήριο της εταιρείας Total κατέβηκαν σε άγρια απεργία μέσα στον Φλεβάρη: τα πλακάτ τους έγραφαν «Δουλειές στους Βρετανούς». Αφορμή ήταν η σύναψη συμβολαίου για την κατασκευή εργοστασίου της Total με την ιταλική εταιρεία IREM. Στην κατασκευή πρόκειται να εργαστούν ιταλοί και πορτογάλοι εργάτες, βάσει ευρωπαϊκής νομοθεσίας που επιτρέπει στα κράτη-μέλη την πρόσληψη εργατικού δυναμικού από άλλες χώρες της εε, αρκεί να τηρείται η εθνική νομοθεσία. Το γεγονός αυτό κατέβασε στο δρόμο χιλιάδες εργάτες στον τομέα της ενέργειας σε διάφορες περιοχές της Βρετανίας.

Την ίδια περίοδο, πιο νότια, στην πόλη Λούκα της βόρειας Ιταλίας, το δημοτικό συμβούλιο απαγόρευσε τα εστιατόρια με διεθνή κουζίνα (που είναι κυρίως ασιατικά) στο ιστορικό κέντρο της πόλης. Σε αυτό το κομμάτι θα επιτρέπονται να λειτουργούν μόνο παραδοσιακά ιταλικά εστιατόρια, τα μόνα, σύμφωνα με τα λεγόμενα των δημοτικών αρχόντων, που αρμόζουν στην περιοχή.

Δεν θα αργήσουν παρόμοιες κινήσεις να φτάσουν και στα μέρη μας. Ήδη τα όσα γράφονται σε εφημερίδες και βλέπουμε γύρω μας να συμβαίνουν, δείχνουν ακριβώς αυτό: η εργατική τάξη ζητάει κρατική προστασία, η εργατική τάξη υπό το φόβο της ανασφάλειας και της απόλυσης δείχνει πρόθυμη να υποτιμηθεί ακόμη περισσότερο, η εργατική τάξη παρέα με τα αφεντικά της μιλούν από κοινού για την προστασία του «εθνικού τους πλούτου». Βάζοντας λοιπόν στο λογαριασμό ότι στους κόλπους αυτής της εργατικής τάξης μέσα στη δύση υπάρχει ένα σεβαστό ποσοστό πολυεθνικού προλεταριάτου τότε πρέπει να περιμένουμε τα χειρότερα. Διότι είναι πασιφανές ότι το ιδεολογικό οπλοστάσιο του ρατσισμού, του φασισμού, του εθνικισμού, γυαλίζει τα όπλα του και ετοιμάζεται να επιστρατευτεί στον αγώνα που ανέκαθεν υπηρετούσε: τον κατακερματισμό του προλεταριάτου. Κατά συνέπεια, οι κοινωνικές συγκρούσεις, που ανησυχούν οι ειδικοί των αφεντικών ότι θα ξεσπάσουν λόγω της κρίσης, θα κριθούν πολύ αυστηρά ως προς την πλευρά που θα είναι προσανατολισμένες: προς την πλευρά της προλεταριακής ενότητας και της αλληλεγγύης ή την πλευρά του ολοκληρωτισμού.

Οι οιωνοί προς το παρόν είναι κακοί, πολύ κακοί.

Σφαγείο

γνωρίζεται πως η κακομεταχείριση αποτελεί «μάχη στην πρώτη γραμμή». Για ένα χεράκι στο ξύλο δεν θα έλεγαν όχι, αλλά για ένα χεράκι στα λεφτά…δύσκολο.

Κατά τα άλλα οι συζητήσεις περί διαχείρισης της μετανάστευσης στην ευρώπη ολοένα και φουντώνουν. Το ελληνικό κράτος, ως «πύλη εισόδου στην εε», κατέχει προνομιακή θέση και σχετική δύναμη μέσα στη συζήτηση αυτή, χώρια που επιδοτείται για τον ρόλο αστυνόμευσης που παρέχει στα σύνορα.

Καταραμένη γεωπολιτική πρόσοδος…

guardian.co.uk

Greece does EU's migration dirty work

European nations look the other way while Greek officials abuse migrants, particularly children, to keep their borders secure

Simone Troller
guardian.co.uk, Sunday 25 January 2009 15.00 GMT

A larger | smaller

μόνο παραδοσιακά ιταλικά εστιατόρια, τα μόνα, σύμφωνα με τα λεγόμενα των δημοτικών αρχόντων, που αρμόζουν στην περιοχή.

Δεν θα αργήσουν παρόμοιες κινήσεις να φτάσουν και στα μέρη μας. Ήδη τα όσα γράφονται σε εφημερίδες και βλέπουμε γύρω μας να συμβαίνουν, δείχνουν ακριβώς αυτό: η εργατική τάξη ζητάει κρατική προστασία, η εργατική τάξη υπό το φόβο της ανασφάλειας και της απόλυσης δείχνει πρόθυμη να υποτιμηθεί ακόμη περισσότερο, η εργατική τάξη παρέα με τα αφεντικά της μιλούν από κοινού για την προστασία του «εθνικού τους πλούτου». Βάζοντας λοιπόν στο λογαριασμό ότι στους κόλπους αυτής της εργατικής τάξης μέσα στη δύση υπάρχει

Σφαγείο

Το ιταλικό κράτος από το Δεκέμβρη και μετά αποφάσισε να μετατρέψει μια πρώην στρατιωτική βάση σε νέο και αποκλειστικό -για όλη την Ιταλία- κέντρο κράτησης μεταναστών. Το κέντρο αυτό βρίσκεται στο νησί Λαμπεντούζα, νότια της Ιταλίας, και στα τέλη του Γενάρη 1.300 εξαγριωμένοι «λαθρομετανάστες» έριξαν τους φράχτες των εγκαταστάσεων και ξεχύθηκαν σε διαδήλωση στους δρόμους του νησιού. Δεν άργησαν φυσικά οι δυνάμεις της τάξης να επέμβουν. Αφού μάζεψαν και τους τελευταίους που είχαν βρει καταφύγιο σε εγκαταλειμμένα σπίτια, τους έκλεισαν ξανά πίσω στο στρατόπεδο.

Δεν είναι μόνο οι γενικές συνθήκες κράτησης που ώθησαν τους μετανάστες σε αυτή την απόδραση. Φαίνεται, ανάμεσα σε τόσα άλλα, να είναι και το γεγονός ότι από τους 1320 ανήλικους μετανάστες που είχαν φτάσει στο νησί Λαμπεντούζα περίπου 400 έχουν εξαφανιστεί. Μετά την προσωρινή απόδραση, στις αρχές Φλεβάρη, ο υπουργός Εσωτερικών της Ιταλίας δήλωσε πως υπάρχουν βάσιμες υποψίες ότι οι 400 αυτοί ανήλικοι έπεσαν θύματα εμπορίου οργάνων. Έγινε επίσης γνωστό, σύμφωνα με έρευνα που ξεκίνησε η εισαγγελία της Ρώμης στην Αλβανία για εμπόριο παιδιών, πως πολλοί ανήλικοι έχουν μεταφερθεί παρανόμως στην ελλάδα και την ιταλία και έχουν υποβληθεί σε παράνομη μεταμόσχευση.

Μπορούμε λοιπόν να πάρουμε μια γενική ιδέα για την οικονομία που στήνεται γύρω από τέτοια στρατόπεδα συγκέντρωσης. Μια οικονομία από την οποία για όλους τους λόγους του κόσμου το «παράνομο» προλεταριάτο θέλει να δραπετεύσει. Και για να επαναλάβουμε όσα έγραφε στο προηγούμενο τεύχος μας η ομάδα μηδέν άπειρο: *«Όσο αυτό που λέγεται «κρίση» θα προχωράει, όσο δηλαδή η εργασία θα υποτιμάται όλο και πιο κοντά στο σημείο μηδέν, τόσο οι νεοφερμένοι μετανάστες θα είναι όλο και πιο κατάλληλοι για να τροφοδοτήσουν το εμπόριο οργάνων, την καταναγκαστική πορνεία και τις υπόλοιπες μορφές δουλείας που έχει εφεύρει και μπορεί να εφεύρει στο μέλλον ο καπιταλισμός».*

Από τη διαδήλωση μεταναστών από το κέντρο κράτησης Λαμπεντούζα

Κρίση (άλλη μια δόση)

«Με το φόβο της απόλυσης ή της μείωσης των αποδοχών τους, πολλοί έλληνες περιορίζουν την κατανάλωση και επιζητούν την προστασία από το κράτος». Αυτό ήταν το γενικό συμπέρασμα έρευνας που παρήγγειλε η ΓΣΕΕ και έδειξε επιπλέον ότι: «Το ενδεχόμενο απολύσεων λειτουργεί αποτρεπτικά ως προς τη διεκδίκηση καλύτερων αποδοχών, ενώ σε κάποιες περιπτώσεις αποτελεί και αιτία για την αποδοχή ακόμα δυσμενέστερων συνθηκών εργασίας».

Επειδή οι έρευνες ανέκαθεν είχαν πολιτικά κίνητρα, μπορούμε να μεταφράσουμε τη συγκεκριμένη, λέγοντας πως είναι το ίδιο το ανώτατο συνδικάτο της εργατικής τάξης που απευθύνει στην ουσία την εξής έκκληση (προσοχή στους έλληνες και μόνο εργάτες): περικόψτε τις καταναλωτικές σας συνήθειες, αποδεχτείτε κατώτερους μισθούς και αγωνιστείτε για να σας φροντίσει το κράτος. Κοινώς, έλληνες, χρειάζονται θυσίες και πατριωτισμός (και όχι π.χ. αγώνες, αλλιώς ως ΓΣΕΕ θα κάναμε έρευνα για τη διάθεση για μαχητικότητα των εργατών).

Αν σας φαίνεται καλπάζουσα η φαντασία μας, είναι που απλά αναρωτιόμαστε: ποιος ο λόγος να διεξάγεις έρευνα ανάμεσα σε έλληνες εργάτες γύρω από το τι νομίζουν για τα προβλήματά τους, αν όχι για να υποδείξεις και τι πρέπει να κάνουν; Δεν αμφιβάλλουμε ότι μεγάλα κομμάτια της εργατικής τάξης έτσι όντως σκέφτονται. Τέτοιες έρευνες όμως δεν παίζουν κανένα άλλο ρόλο πέρα από το να δικαιολογούν αυτές τις διαθέσεις και να ενισχύουν την εθνική ενότητα. Πόσω μάλλον όταν διεξάγονται κατά παραγγελία ενός εργατικού συνδικάτου, έστω προδοτικού και ξεπουλημένου (τους συμβολισμούς κρατάμε εδώ γιατί πάντα κάτι λένε).

Τέλος, ρωτάμε: οι μη έλληνες εργάτες τι πρέπει να κάνουν; Αν το τραβήξουμε λιγουλάκι μόνο παραπέρα, αυτό που απομένει ως απάντηση είναι το «οι ξένοι μας παίρνουν τις δουλειές». Άρα… «δουλειά στους έλληνες» που είναι πρόθυμοι να θυσιαστούν.

Τόσο ύπουλες είναι τέτοιες έρευνες.

Εργαζόμενοι υψηλού ρίσκου

ΕΡΕΥΝΑ VPRC. Με το φόβο της απόλυσης ή της μείωσης των αποδοχών τους, πολλοί Έλληνες περιορίζουν την κατανάλωση και επιζητούν την προστασία από το κράτος

Στο ψυγείο

Συνέβη τις προάλλες: η επιθεώρηση εργασίας πριν από μέρες έκανε έλεγχο σε επιχείρηση διαλογής φρούτων στη Νάουσα, παρουσία της διοίκησης του Εργατικού Κέντρου. Στη διάρκεια του ελέγχου, εργάτες ενημέρωσαν τους παρόντες του Εργατικού Κέντρου ότι ανασφάλιστες γυναίκες τις είχαν κρύψει μέσα στα ψυγεία. Όταν ρωτήθηκε ο πρόεδρος του εργατικού κέντρου γιατί δεν κατήγγειλε επιτόπου στους επιθεωρητές το γεγονός αυτό, παρά μόνο αργότερα το δημοσιοποίησε σε εφημερίδα, ο Πρόεδρος απάντησε: «Δεν αποκάλυψα

μέλλον; Ή μήπως εννοεί να σταματήσουμε να τρέχουμε στις επιθεωρήσεις εργασίας (γιατί θα χάσουμε τη δουλειά μας) και να κλείνουμε τ' αφεντικά στα ψυγεία (για να βρούμε την υγειά μας);

ΚΩΔΙΚΟΣ:
Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

(τσιμπολογήματα από τους τίτλους των εφημερίδων και άλλα)

Στον καθένα συμβαίνει αυτό που του αξίζει
Αυτό ήταν το διαφημιστικό σλόγκαν που απέσυρε η πετρελαϊκή εταιρεία ESSO και η θυγατρική της, αλυσίδα καφέ TCHIBO στη Γερμανία. Ο λόγος είναι ότι το ίδιο σλόγκαν κοσμούσε την είσοδο του ναζιστικού στρατόπεδου συγκέντρωσης του Μπούχενβαλντ

«Κόλλησε» ο υπολογιστής των 100$
Το πρόγραμμα που ως στόχο είχε να εξοπλίσει κάθε παιδί του Τρίτου Κόσμου με ένα PC περνάει δύσκολες ώρες λόγω της οικονομικής κρίσης

Το ΚΚΕ καλεί τις εργάτριες και τους εργάτες γρήγορα και αποφασιστικά να αγωνιστούν για να απαγορευτούν νομικά οι απολύσεις, για προστασία των ανέργων και επίδομα ανεργίας 1.120 ευρώ

ΔΕΝ ΑΠΑΝΤΩ ΣΕ ΜΠΟΥΡΔΕΣ,
δήλωσε ο Βασίλης Παλαιοκώστας από το εφετείο Πειραιά όπου δικάζεται, όταν τον ρώτησαν αν είχε στήσει από το κελί του την απαγωγή του Π. Παναγόπουλου. Λίγες μέρες μετά, πέταξε ξανά…

Έκκληση να τρώνε λιγότερο κρέας απευθύνει η γερμανική ομοσπονδιακή υπηρεσία περιβάλλοντος προς τους Γερμανούς. Όχι μόνο για να βοηθήσουν τον οργανισμό τους, αλλά και για να σώσουν τον πλανήτη

«Να μπει όριο στον αριθμό μεταναστών που δέχεται η χώρα», ζήτησαν ο νομάρχης Θεσσαλονίκης Π. Ψωμιάδης και ο μητροπολίτης Άνθιμος.

Τον φίλο σου, για ένα μπιφτέκι
Η εταιρεία Burger King με την εκστρατεία της Whopper Sacrifice (υπερθυσία) χάριζε σε κάθε χρήστη του Facebook ένα χάμπουργκερ αν δεχόταν να διαγράψει δέκα άτομα από τη λίστα των «φίλων» του. Το Facebook έβαλε τέλος στην εκστρατεία επειδή η Burger King ειδοποιούσε τους διαγραμμένους φίλους για τη «φρικτή τους μοίρα»: ότι τους «πούλησαν» για ένα δωρεάν χάμπουργκερ

Ο χορός του Μπαράκ Ομπάμα θα μείνει άραγε στην ιστορία;

Ο πρωθυπουργός της Ιταλίας Σίλβιο Μπερλουσκόνι αποκάλυψε πως πάνω από 350.000 άτομα βρίσκονταν υπό τηλεφωνική παρακολούθηση κατά τη νεώτερη περίοδο της ιταλικής ιστορίας. Τόνισε βέβαια πως «το ζητούμενο είναι να μην παραβιάζεται χωρίς λόγο η προσωπική ζωή των Ιταλών»

Μια δεύτερη ζωή με τον εικονικό εαυτό μου
Ο αμερικανός κοινωνικός ανθρωπολόγος Tom Boeltstroff χρησιμοποίησε μεθόδους κοινωνικής ανθρωπολογίας για να γράψει βιβλίο για το δικτυακό παιχνίδι Second Life. Υποστηρίζει ότι το Second Life μεταβάλλει δραστικά τις ιδέες περί ταυτότητας και κοινωνίας, περί του πραγματικού και του φαντασιακού, καθώς και

τισμός (και όχι π.χ. αγώνες, αλλιώς ως ΓΣΕΕ θα κάναμε έρευνα για τη διάθεση για μαχητικότητα των εργατών).

Αν σας φαίνεται καλπάζουσα η φαντασία μας, είναι που απλά αναρωτιόμαστε: ποιος ο λόγος να διεξάγεις έρευνα ανάμεσα σε έλληνες εργάτες γύρω από το τι νομίζουν για τα

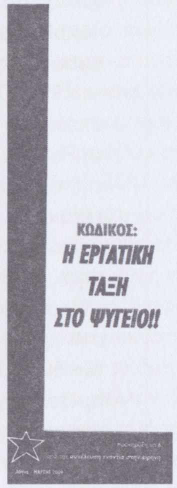

ΕΡΕΥΝΑ VPRC. Με το φόβο της απόλυσης ή της μείωσης των αποδοχών τους, πολλοί Έλληνες περιορίζουν την κατανάλωση και επιζητούν την προστασία από το κράτος

Οι περισσότεροι εργαζόμενοι στις ΔΕΚΟ λένε «ΟΧΙ»

Στο ψυγείο

Συνέβη τις προάλλες: η επιθεώρηση εργασίας πριν από μέρες έκανε έλεγχο σε επιχείρηση διαλογής φρούτων στη Νάουσα, παρουσία της διοίκησης του Εργατικού Κέντρου. Στη διάρκεια του ελέγχου, εργάτες ενημέρωσαν τους παρόντες του Εργατικού Κέντρου ότι ανασφάλιστες γυναίκες τις είχαν κρύψει μέσα στα ψυγεία. Όταν ρωτήθηκε ο πρόεδρος του εργατικού κέντρου γιατί δεν κατήγγειλε επιτόπου στους επιθεωρητές το γεγονός αυτό, παρά μόνο αργότερα το δημοσιοποίησε σε εφημερίδα, ο Πρόεδρος απάντησε: «Δεν αποκάλυψα στους υπαλλήλους της Επιθεώρησης αυτό που συνέβαινε γιατί *είναι σίγουρο ότι αν έβγαιναν από τα ψυγεία θα έχαναν τη δουλειά τους*».

Σωστός ο πρόεδρος. Μήπως εννοεί ο άνθρωπος ότι πρέπει να καταργήσουν και τους ελάχιστους ελέγχους που κάνουν για να μην κινδυνέψει ούτε ένας εργάτης στο μέλλον; Ή μήπως εννοεί να σταματήσουμε να τρέχουμε στις επιθεωρήσεις εργασίας (γιατί θα χάσουμε τη δουλειά μας) και να κλείνουμε τ' αφεντικά στα ψυγεία (για να βρούμε την υγειά μας);

Σχετικά με το θέμα κυκλοφορεί προκήρυξη από τη συνέλευση ενάντια στην ειρήνη.

The Eye of the beholder

Στο κέντρο του αθηναϊκού χρηματοπιστωτικού συστήματος, δίπλα στη Σοφοκλέους και τα κεντρικά καταστήματα των πιο δυνατών ελληνικών τραπεζών, της Εθνικής, της Εμπορικής και της Alpha Bank, οι χάρτινες διαφημίσεις του περιπτέρου περιμένουν υπομονετικά να βρουν ανταπόκριση στα μελλοντικά κύματα των χρεωκοπημένων πελατών-καταθετών.

Πού θα πάει -σου λέει- αργά ή γρήγορα θα καταλήξετε να ψωνίζετε ράδιο, φακούς, τηλεκοντρόλ, (ίσως κανά ψυγείο Δέλτα), μόνο στο περίπτερο.

σώσουν τον πλανήτη

«Να μπει όριο στον αριθμό μεταναστών που δέχεται η χώρα», ζήτησαν ο νομάρχης Θεσσαλονίκης Π. Ψωμιάδης και ο μητροπολίτης Άνθιμος.

Τον φίλο σου, για ένα μπιφτέκι

Η εταιρεία Burger King με την εκστρατεία της Whopper Sacrifice (υπερθυσία) χάριζε σε κάθε χρήστη του Facebook ένα χάμπουργκερ αν δεχόταν να διαγράψει δέκα άτομα από τη λίστα των «φίλων» του. Το Facebook έβαλε τέλος στην εκστρατεία επειδή η Burger King ειδοποιούσε τους διαγραμμένους φίλους για τη «φρικτή τους μοίρα»: ότι τους «πούλησαν» για ένα δωρεάν χάμπουργκερ

Ο χορός του Μπαράκ Ομπάμα θα μείνει άραγε στην ιστορία;

Ο πρωθυπουργός της Ιταλίας Σίλβιο Μπερλουσκόνι αποκάλυψε πως πάνω από 350.000 άτομα βρίσκονταν υπό τηλεφωνική παρακολούθηση κατά τη νεώτερη περίοδο της ιταλικής ιστορίας. Τόνισε βέβαια πως «το ζητούμενο είναι να μην παραβιάζεται χωρίς λόγο η προσωπική ζωή των Ιταλών»

Μια δεύτερη ζωή με τον εικονικό εαυτό μου

Ο αμερικανός κοινωνικός ανθρωπολόγος Tom Boeltstroff χρησιμοποίησε μεθόδους κοινωνικής ανθρωπολογίας για να γράψει βιβλίο για το δικτυακό παιχνίδι Second Life. Υποστηρίζει ότι το Second Life μεταβάλλει δραστικά τις ιδέες περί ταυτότητας και κοινωνίας, περί του πραγματικού και του φαντασιακού, καθώς και ότι υπάρχει μια «ανθρώπινη ανάγκη για εικονικούς εναλλακτικούς κόσμους που υπερβαίνει πολλές ανθρώπινες ανάγκες οι οποίες θεωρούνται βασικές»

Η Κιργιζία διώχνει την αμερικανική βάση από τη χώρα, από την οποία οι ηπα ανεφοδιάζουν τις δυνάμεις στο Αφγανιστάν

Νομοθετική ρύθμιση που ποινικοποιεί την προσέλευση κουκουλοφόρων στις δημόσιες συναθροίσεις και συγκεντρώσεις προτείνει η καθηγήτρια Αλίκη Γιωτοπούλου-Μαραγκοπούλου

Σε καιρό οικονομικής κρίσης, βετεράνοι του εμπορικού κόσμου αναπολούν τις εποχές που οι εκπτώσεις ήταν γιορτή

Εγκεφαλικό αποτύπωμα,

Είναι η νέα επιστημονική μέθοδος που βρίσκει πληροφορίες αποθηκευμένες στον εγκέφαλο, μέσω ενός κράνους που φοριέται στο κεφάλι του εξεταζόμενου. Κι έτσι, σύμφωνα με τον εφευρέτη της μεθόδου, μπορεί να βρεθεί ο δράστης μιας παράνομης πράξης. «Μπορούμε να δούμε αν κάποιος είναι τρομοκράτης» είπε ο εφευρέτης σε ερώτηση για τις φήμες που κυκλοφορούν για χρήση της μεθόδου στο Γκουαντανάμο. *Τι συμβαίνει στην περίπτωση που κάποιος είναι πολύ μεγάλος ή πάσχει από Αλτσχάιμερ;* «Τότε το εγκεφαλικό αποτύπωμα δεν μπορεί να δουλέψει» απαντά ο εφευρέτης

Και όπως πάντα… οι συμβουλές του αστρολόγου Κώστα Λεφάκη:
Πρέπει να υπερασπιστείτε τα κεκτημένα και να στηριχθείτε στις δυνάμεις σας.
Κανείς δεν μπορεί να σας βοηθήσει τώρα

ΛΩΡΙΔΑ ΤΗΣ ΓΑΖΑΣ: Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

Ιμπεριαλισμός κι αποικιοκρατία

*Ο αρχικός Κουρτς είχε φοιτήσει εν μέρει στην Αγγλία, και όπως είχε την καλοσύνη να μου πει οι προτιμήσεις του έκλιναν προς την σωστή πλευρά. Η μάνα του ήταν μισή Αγγλίδα και ο πατέρας του μισός Γάλλος. Η Ευρώπη σύμπασα είχε συνεισφέρει στο πλάσιμο του Κουρτς. Και λίγο-λίγο έμαθα πως η Διεθνής Εταιρεία για την Καταπολέμηση των Άγριων Ηθών είχε, εξαιρετικά εύστοχα, εμπιστευτεί σ' αυτόν τη σύνταξη μιας έκθεσης με οδηγίες περί του πρακτέου. Την είχε μάλιστα γράψει. Την είδα. Τη διάβασα. Ήταν πολύ εμπνευσμένο κείμενο, παλλόταν από ευγλωττία, αλλά παραήταν μεγαλόπνοο, νομίζω. Δεκαεφτά πυκνογραμμένες σελίδες είχε βρει το χρόνο να γράψει! Αλλά πρέπει να ήταν πριν ας πούμε πάθουν τα νεύρα του, κι αρχίσει να προΐσταται σε κάτι μεσονύχτιους χορούς που τέλειωναν με αχαρακτήριστες λατρευτικές τελετές, οι οποίες όπως συμπέρανα δυστυχώς από τα όσα άκουσα κατά καιρούς προσφέρονταν στη χάρη του καταλαβαίνετε; στη χάρη του κυρίου Κουρτς. Ήταν πολύ ωραίο κείμενο πάντως. Αν και η πρώτη παράγραφος, κάτω από το πρίσμα των μετέπειτα στοιχείων, μου φαίνεται τώρα μάλλον δυσοίωνη. Ξεκίναγε με τη θέση ότι εμείς οι λευκοί, από το σημείο της εξέλιξης στο οποίο έχουμε φτάσει, «πρέπει μοιραία να φαινόμαστε στα μάτια των αγρίων όντα υπερφυσικά τους πλησιάζουμε με παντοδυναμία θεότητας» και τα λοιπά. «Με την απλή ενάσκηση της θέλησής μας μπορούμε να ασκήσουμε δύναμη ευεργετική σχεδόν απεριόριστη» και ούτω καθεξής. Ύστερα απογειώθηκε και με πήρε μαζί του. Η κατακλείδα ήταν μεγαλειώδης, μόνο που δεν την θυμάμαι απέξω, ήταν δύσκολη. Με άφησε με την αίσθηση μιας εξωτικής Απεραντοσύνης που την κυβερνά μια πάνσεπτη Καλοσύνη. Με έκανε να πάλλομαι από ενθουσιασμό. Αυτή ήταν η απεριόριστη δύναμη του λόγου των λέξεων των φλογερών, μεγαλοπρεπών λέξεων. Δεν υπήρχαν πρακτικές υποδείξεις που να διακόπτουν τη μαγική ροή των φράσεων, εκτός αν μια μικρή σημείωση στο τέλος της τελευταίας σελίδας, γραμμένη βιαστικά και μάλλον πολύ αργότερα, με ασταθές χέρι, μπορεί να θεωρηθεί προτεινόμενη μέθοδος..Ήταν μια απλή, και ύστερα από τη συγκινητική εκείνη έκκληση σε όλα τα αλτρουιστικά αισθήματα του ανθρώπου, άστραφτε στα μάτια σου κατάφωτη, τρομαχτική, σαν κεραυνός εν αιθρία: «**Εξοντώστε τα όλα τα κτήνη!**».*

Τζόζεφ Κόνραντ, *Η καρδιά του σκότους*

Αποκάλυψη τώρα!

Όλη η ιστορία του πολιτισμένου καπιταλιστικού κόσμου συμπυκνωμένη σε 22 ημέρες: 27 Δεκέμβρη 2008 έως 17 Γενάρη 2009. Από τις μυθολογικές «εφτά ημέρες της δημιουργίας» στις απολύτως πραγματικές, στέρεες και εντελώς ιστορικές 22 ημέρες κατα-

του σκότους.

Πριν έναν αιώνα, *η καρδιά του σκότους* -το επίκεντρο του πρωτοκοσμικού ιμπεριαλισμού- χτυπούσε στις αποικίες της Αφρικής. Στο βελγικό Κονγκό, εκεί ήταν που η «εταιρεία για την καταπολέμηση των άγριων ηθών», είχε αναλάβει το θεάρεστο έργο της σωτηρίας των αφρικανών από τη μοίρα τους με εργαλείο τη σκλαβιά και μέθοδο την συστηματική εξόντωσή τους. Από τη μία, σύμφωνα με τα υψηλά ηθικά κριτήρια της εποχής εκείνης, στο απόγειο της αποικιοκρατίας, η «εταιρεία» ασκούσε το «εμπόριο» και η μεταχείριση των ιθαγενών ήταν μέρος ενός μεγαλοπρεπούς σχεδίου «εκπολιτισμού». Απ' την άλλη όμως ο Κουρτς, αυτός ο υποδειγματικός υπάλληλος της εταιρείας *στου οποίου το πλάσιμο είχε συνεισφέρει όλη η Ευρώπη*, ήξερε καλά -και το εφάρμοσε μέχρι τα άκρα- ότι αυτό που στα σαλόνια του καλού κόσμου αποκαλείται «εμπόριο» κι «εκπολιτισμός» είναι στην πραγματικότητα λεηλασία και εξολόθρευση. Σήμερα -2009 ή 1909 είναι άραγε;- το πνεύμα της «εταιρείας», ο σκληρός πυρήνας του καπιταλισμού, συνεχίζει να στοιχειώνει τον πλανήτη απ' άκρη σ' άκρη. Στην Αφρική (πάντα!) και την Ασία, στον Καύκασο και τα Βαλκάνια και προπαντός στη Μέση Ανατολή -εκεί, σε βάρος εκατομμυρίων πληβείων αράβων- η αποικιοκρατία και ο ιμπεριαλισμός βασιλεύουν με την ίδια σκληρότητα όσο πάντοτε. Έτσι μόνο μπορεί να ερμηνευτεί η ισραηλινή εκστρατεία εναντίον της Λωρίδας της Γάζας. Από το 1948 που κατασκευάστηκε το κράτος του Ισραήλ ως προκεχωρημένο φυλάκιο της πρωτοκοσμικής πυγμής σε μια περιοχή κρίσιμη για τον παγκόσμιο έλεγχο, η στρατηγική του απέναντι στους παλαιστίνιους είναι η ίδια αποτρόπαια στρατηγική που κληρονόμησε από την αποικιοκρατία: «εξοντώστε τα όλα τα κτήνη!»

Η ζωή εν τάφω

Η Γάζα και τα περίχωρά της -μια έκταση 360 τετραγωνικών χιλιομέτρων, περίπου το ένα δέκατο της Αττικής- είναι μια μαύρη τρύπα στον παγκόσμιο χάρτη, χωρίς κανέναν προσδιορισμό ως προς την ταυτότητά της, πέρα από τον χαρακτηρισμό «λωρίδα» που ανταποκρίνεται στο σχήμα της. Τυπικά δεν είναι κατεχόμενο έδαφος, αφού υποτίθεται ότι το Ισραήλ έχει παραδώσει τον έλεγχο της από το 1994. Ούτε τμήμα κάποιου κράτους είναι, εκτός κι αν το κατασκεύασμα της «Παλαιστινιακής Αρχής» -που διοικεί σήμερα από τη Ραμάλα, υπό την προστασία των ισραηλινών όπλων, ο προδότης της παλαιστινιακής αντίστασης Αμπάς- μπορεί να ονομαστεί τέτοιο. Κι αφού η διεθνής των αφεντικών αποφεύγει να την ονομάσει με τα πραγματικά της ονόματα -«στρατόπεδο συγκέντρω-

*και τα λοιπά. «Με την απλή ενάσκηση της θέλησής μας μπορούμε να ασκήσουμε δύναμη ευεργετική σχεδόν απεριόριστη» και ούτω καθεξής. Ύστερα απογειώθηκε και με πήρε μαζί του. Η κατακλείδα ήταν μεγαλειώδης, μόνο που δεν την θυμάμαι απέξω, ήταν δύσκολη. Με άφησε με την αίσθηση μιας εξωτικής Απεραντοσύνης που την κυβερνά μια πάνσεπτη Καλοσύνη. Με έκανε να πάλλομαι από ενθουσιασμό. Αυτή ήταν η απεριόριστη δύναμη του λόγου των λέξεων των φλογερών, μεγαλοπρεπών λέξεων. Δεν υπήρχαν πρακτικές υποδείξεις που να διακόπτουν τη μαγική ροή των φράσεων, εκτός αν μια μικρή σημείωση στο τέλος της τελευταίας σελίδας, γραμμένη βιαστικά και μάλλον πολύ αργότερα, με ασταθές χέρι, μπορεί να θεωρηθεί προτεινόμενη μέθοδος. Ήταν μια απλή, και ύστερα από τη συγκινητική εκείνη έκκληση σε όλα τα αλτρουιστικά αισθήματα του ανθρώπου, άστραφτε στα μάτια σου κατάφωτη, τρομαχτική, σαν κεραυνός εν αιθρία: «***Εξοντώστε τα όλα τα κτήνη!***».*

Τζόζεφ Κόνραντ, *Η καρδιά του σκότους*

Αποκάλυψη τώρα!

Όλη η ιστορία του πολιτισμένου καπιταλιστικού κόσμου συμπυκνωμένη σε 22 ημέρες: 27 Δεκέμβρη 2008 έως 17 Γενάρη 2009. Από τις μυθολογικές «εφτά ημέρες της δημιουργίας» στις απολύτως πραγματικές, στέρεες και εντελώς ιστορικές 22 ημέρες καταστροφής και κτηνωδίας. Γιατί αυτό συνέβη στη Λωρίδα της Γάζας κατά τη διάρκεια αυτών των ημερών: η θλιβερή εποποιία αιώνων που ονομάζεται «πολιτισμός» επαναλήφθηκε αστραπιαία σαν μια ταινία παιγμένη στο fastforward. Σε τέλεια σειρά και πλήρη αρμονία, σαν αποκύημα ενός «καθαρού νου», όλα τα στοιχεία της «δημιουργικής καταστροφής» ήταν παρόντα. Το έπος, οι φόνοι, οι εκρήξεις, οι κατακρεουργημένοι, τα κτήνη, τα ερείπια, η καμένη γη, οι πληγές, ο φώσφορος, οι σειρήνες, οι λυγμοί, το θυσιαστήριο. Όλα εκεί, για ακόμη μία φορά, στην υπηρεσία του λευκού πρώτου κόσμου. Στο όνομα του καλού, πατροπαράδοτου ιμπεριαλισμού. Κι οι παλαιστίνιοι εκεί, γυναίκες και άντρες με τις καρδιές ξεσκισμένες -έγκλειστοι, εγκαταλειμμένοι και προδομένοι- ένα ανθρώπινο απόθεμα προς εξόντωση. Και η Λωρίδα της Γάζας - σαν γεωγραφική κάθετος που χωρίζει τους «πολιτισμένους» από τους «βάρβαρους»- να αποκαλύπτει κατακρεουργημένη τη σημερινή καρδιά

η αποικιοκρατία και ο ιμπεριαλισμός βασιλεύουν με την ίδια σκληρότητα όσο πάντοτε. Έτσι μόνο μπορεί να ερμηνευτεί η ισραηλινή εκστρατεία εναντίον της Λωρίδας της Γάζας. Από το 1948 που κατασκευάστηκε το κράτος του Ισραήλ ως προκεχωρημένο φυλάκιο της πρωτοκοσμικής πυγμής σε μια περιοχή κρίσιμη για τον παγκόσμιο έλεγχο, η στρατηγική του απέναντι στους παλαιστίνιους είναι η ίδια αποτρόπαια στρατηγική που κληρονόμησε από την αποικιοκρατία: «εξοντώστε τα όλα τα κτήνη!»

Η ζωή εν τάφω

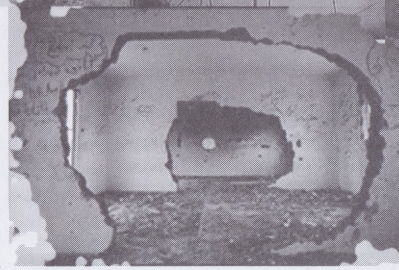
Η Γάζα και τα περίχωρά της -μια έκταση 360 τετραγωνικών χιλιομέτρων, περίπου το ένα δέκατο της Αττικής- είναι μια μαύρη τρύπα στον παγκόσμιο χάρτη, χωρίς κανέναν προσδιορισμό ως προς την ταυτότητά της, πέρα από τον χαρακτηρισμό «λωρίδα» που ανταποκρίνεται στο σχήμα της. Τυπικά δεν είναι κατεχόμενο έδαφος, αφού υποτίθεται ότι το Ισραήλ έχει παραδώσει τον έλεγχο της από το 1994. Ούτε τμήμα κάποιου κράτους είναι, εκτός κι αν το κατασκεύασμα της «Παλαιστινιακής Αρχής» -που διοικεί σήμερα από τη Ραμάλα, υπό την προστασία των ισραηλινών όπλων, ο προδότης της παλαιστινιακής αντίστασης Αμπάς- μπορεί να ονομαστεί τέτοιο. Κι αφού η διεθνής των αφεντικών αποφεύγει να την ονομάσει με τα πραγματικά της ονόματα -«στρατόπεδο συγκέντρωσης», «ανοιχτή φυλακή» ή «πλανητικό σφαγείο»- μένει το «λωρίδα».

Η ιστορία της περιοχής είναι αυτή της Νάκμπα («καταστροφή» στα αραβικά), του ξεριζωμού των παλαιστινίων από τη γη τους και των 60 χρόνων της ισραηλινής κατοχής της Παλαιστίνης. Μέχρι τον πρώτο παγκόσμιο ήταν τμήμα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας· στη συνέχεια πέρασε στον έλεγχο της Βρετανικής Εντολής στην Παλαιστίνη υπό την αιγίδα της Κοινωνίας των Εθνών. Το 1948 φτιάχτηκε το κράτος του Ισραήλ και με το ξέσπασμα του αραβοισραηλινού πολέμου η Γάζα καταλήφθηκε από την Αίγυπτο. Τότε ήταν που η περιοχή έγινε καταφύγιο για τους χιλιάδες εκτοπισμένους παλαιστίνιους από τις ισραηλινές δυνάμεις. Η Λωρίδα της Γάζας με τα σημερινά της «σύνορα» είναι αποτέλεσμα της συμφωνίας εκεχειρίας που υπογράφηκε το 1949 ανάμεσα στην Αίγυπτο και το Ισραήλ. Παρέμεινε υπό αιγυπτιακό έλεγχο μέχρι το 1967· τη διοίκησή της είχε ο αιγυπτιακός στρατός, χωρίς ποτέ να αποδοθούν

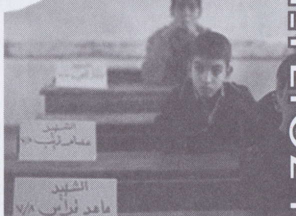

στους παλαιστίνιους τα βασικά πολιτικά δικαιώματα. Οι πρόσφυγες (μέσω της παραμονής ή εκδίωξής τους) είχαν αρχίσει να γίνονται βάρος στις κυβερνήσεις της περιοχής και ταυτόχρονα πιόνια στους μεταξύ τους ανταγωνισμούς. Μετά τον πόλεμο των έξι ημερών του 1967, το Ισραήλ κατέλαβε την Γάζα μαζί με τη χερσόνησο του Σινά. Τότε ήταν που το ισραηλινό κράτος ξεκίνησε να εφαρμόζει τη στρατηγική της βίαιης εκδίωξης των παλαιστινίων, καταστροφής των οικισμών τους και εγκατάστασης στη θέση τους εποίκων, προκειμένου να επιτύχει μόνιμο έλεγχο των κατεχόμενων. Συνολικά δημιουργήθηκαν 21 οικισμοί εποίκων (χτισμένοι σαν φρούρια κι εξοπλισμένοι με βαρύ οπλισμό), καταλαμβάνοντας σχεδόν το ένα τέταρτο της Λωρίδας. Το 1994, υπό την πίεση της πρώτης ιντιφάντα και με βάση τις συμφωνίες του Όσλο, το Ισραήλ υποτίθεται ότι μεταβίβασε ένα μέρος του ελέγχου της Λωρίδας στην PLO του Αραφάτ· ήταν το κοκαλάκι που το Τελ Αβίβ πέταξε στον μέχρι χτες χειρότερο εχθρό του, προκειμένου να εξαγοράσει τη συνεργασία του. Πράγματι, η Παλαιστινιακή Αρχή λεηλατώντας τους πόρους της διεθνούς βοήθειας και την εργασία των παλαιστίνιων προλετάριων, μετατράπηκε γρήγορα σε ένα στρώμα κομπιναδόρων, μαφιόζων και μπάτσων της αντίστασης και κατέληξε σε ένα δεύτερο μηχανισμό ελέγχου και εξουθένωσης των παλαιστινίων, στο πλάι του ισραηλινού κράτους.

Το 2005, μετά τη δεύτερη ιντιφάντα, η τακτική του Ισραήλ άλλαξε. Εκεί που επιχειρούσε να χτυπήσει την παλαιστινιακή αντίσταση επί τόπου, αποφάσισε να αποσυρθεί και να μετατρέψει την Λωρίδα της Γάζας σε μία τεράστια ανοιχτή φυλακή, επιβάλλοντας έναν αργό, συλλογικό ταπεινωτικό θάνατο στον πληθυσμό του ενάμισι εκατομμυρίου παλαιστινίων της Γάζας. Μέσα σ' ένα μήνα, από τα μέσα Αυγούστου ως τα μέσα Σεπτέμβρη 2005, οι οικισμοί των εποίκων και οι στρατιωτικές βάσεις του ισραηλινού στρατού εγκαταλείφθηκαν· στη συνέχεια η Λωρίδα περιτοιχίστηκε. Για την ακρίβεια ενταφιάστηκε. Το τείχος είχε ξεκινήσει να χτίζεται ήδη από το 1996, αλλά οι εξεγερμένοι της δεύτερης ιντιφάντα είχαν κατορθώσει να το ξεθεμελιώσουν. Μεταξύ 2000 και 2001 ανακατασκευάστηκε ενισχυμένο και μετά την ισραηλινή απόσυρση του 2005 ολοκληρώθηκε με την προσθήκη ενός χιλιομέτρου νεκρής ζώνης περιμετρικά της Λωρίδας. Όσοι παλαιστινιακοί οικισμοί ήταν κοντά στα σύνορα γκρεμίστηκαν όπως κι ένα μεγάλο τμήμα της πόλης της Ράφα, στα σύνορα με την Αίγυπτο χτίστηκε τσιμεντένιο τείχος οχτώ μέτρων, ενώ φυλάκια του ισραηλινού στρατού περικύκλωσαν τη Λωρίδα με ρητές εντολές να πυροβολούν ό,τι κινείται ιδίως τη νύχτα. Αφέθηκαν μόνο τρία σημεία εισόδου, εξόδου, τα οποία όμως και αυτά

βικών δικτατοριών και χαλιφάτων και του υπόλοιπου πολιτισμένου κόσμου (πλην ελαχίστων εξαιρέσεων) ήταν η αναμενόμενη: κόψιμο κάθε βοήθειας προς τους παλαιστίνιους της Γάζας και σφίξιμο του ελέγχου και του αποκλεισμού. Αυτή ήταν η τιμωρία των παλαιστινίων για τις επιλογές τους στις εκλογές: να ψοφήσουν της πείνας κλειδωμένοι στην μεγάλη ανοιχτή φυλακή τους. Ούτε έτσι όμως το Ισραήλ κατόρθωσε να κάμψει την παλαιστινιακή αντίσταση.

Όταν η Φατάχ, πιστεύοντας ότι τα δεινά των παλαιστινίων στη Γάζα θα της έστρωναν το δρόμο για να επιβάλλει ξανά την κυριαρχία της, μεθόδευσε την πραξικοπηματική ανατροπή της νόμιμης κυβέρνησης, η απάντηση της Χαμάς και των παλαιστίνιων αγωνιστών ήταν καταιγιστική. Τον Ιούνη του 2007, μετά από μία ακόμη απόπειρα δολοφονίας του παλαιστίνιου πρωθυπουργού από πεμπτοφαλαγγίτες συμμορίτες της Φατάχ (οπλισμένων από τις ΗΠΑ και την Αίγυπτο, με την υποστήριξη του Ισραήλ), η Χαμάς αντεπιτέθηκε σ' όλη τη Γάζα, σε κάθε σημείο που κατείχαν οι δοσίλογοι και λίγες μέρες αργότερα τους κατατρόπωσε, υποχρεώνοντας τους να αναζητήσουν καταφύγιο στην Αίγυπτο. Ήταν η «δεύτερη απελευθέρωση της Γάζας» σύμφωνα με τη νόμιμη κυβέρνηση.

Το ισραηλινό κράτος απάντησε με ακόμη σκληρότερο σφίξιμο των λουριών. Η τιμωρία της Γάζας ήταν δίχως τέλος. Αντιγράφουμε από το άρθρο «καλώς ήλθατε στον πλανήτη Γάζα» των Asia Times της 22/9/2007 (το άρθρο βρήκαμε στον δικτυακό τόπο www.sarajevomag.gr του περιοδικού Sarajevo):

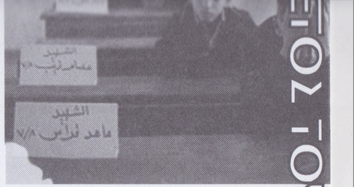
"*Είναι μία από τις χειρότερες περιπτώσεις συλλογικής τιμωρίας οπουδήποτε στον κόσμο στην πρόσφατη ιστορία. Και ποια είναι η αντίδραση της υψηλής «διεθνούς κοινότητας»; Είναι η τυπική αντίδραση των «τριών μαϊμούδων» εσκεμμένα κουφή, μουγκή και τυφλή. Την περασμένη Τετάρτη [19/9/2007] η απόφαση της ισραηλινής κυβέρνησης να κηρύξει την φτωχική Λωρίδα της Γάζα «εχθρική επικράτεια» άρχισε να μεταφράζεται σε συγκεκριμένες ενέργειες. Οι ισραηλινές δυνάμεις ασφαλείας άρχισαν «σταδιακά» να περικόπτουν τον εφοδιασμό σε καύσιμα και ηλεκτρισμό στον πληθυσμό του ενάμισι εκατομμυρίου η μεγαλύτερη πυκνότητα πληθυσμού πάνω στη Γη εκ των οποίων το 50% ζει ήδη κάτω από το όριο της φτώχιας, το 50% είναι κάτω των 15 ετών και το 33% πρόσφυγες. [...]*

Είναι κι άλλα να συμβούν: ένας εμπορικός αποκλεισμός, κατάργηση της ελεύθερης μετακίνησης, απαγόρευση επισκέψεων στους κρατούμενους

νιων προλετάριων, μετατράπηκε γρήγορα σε ένα στρώμα κομπιναδόρων, μαφιόζων και μπάτσων της αντίστασης και κατέληξε σε ένα δεύτερο μηχανισμό ελέγχου και εξουθένωσης των παλαιστινίων, στο πλάι του ισραηλινού κράτους.

Το 2005, μετά τη δεύτερη ιντιφάντα, η τακτική του Ισραήλ άλλαξε. Εκεί που επιχειρούσε να χτυπήσει την παλαιστινιακή αντίσταση επί τόπου, αποφάσισε να αποσυρθεί και να μετατρέψει την Λωρίδα της Γάζας σε μία τεράστια ανοιχτή φυλακή, επιβάλλοντας έναν αργό, συλλογικό ταπεινωτικό θάνατο στον πληθυσμό του ενάμισι εκατομμυρίου παλαιστινίων της Γάζας. Μέσα σ' ένα μήνα, από τα μέσα Αυγούστου ως τα μέσα Σεπτέμβρη 2005, οι οικισμοί των εποίκων και οι στρατιωτικές βάσεις του ισραηλινού στρατού εγκαταλείφθηκαν· στη συνέχεια η Λωρίδα περιτοιχίστηκε. Για την ακρίβεια ενταφιάστηκε. Το τείχος είχε ξεκινήσει να χτίζεται ήδη από το 1996, αλλά οι εξεγερμένοι της δεύτερης ιντιφάντα είχαν κατορθώσει να το ξεθεμελιώσουν. Μεταξύ 2000 και 2001 ανακατασκευάστηκε ενισχυμένο και μετά την ισραηλινή απόσυρση του 2005 ολοκληρώθηκε με την προσθήκη ενός χιλιομέτρου νεκρής ζώνης περιμετρικά της Λωρίδας. Όσοι παλαιστινιακοί οικισμοί ήταν κοντά στα σύνορα γκρεμίστηκαν όπως κι ένα μεγάλο τμήμα της πόλης της Ράφα, στα σύνορα με την Αίγυπτο χτίστηκε τσιμεντένιο τείχος οχτώ μέτρων, ενώ φυλάκια του ισραηλινού στρατού περικύκλωσαν τη Λωρίδα με ρητές εντολές να πυροβολούν ό,τι κινείται ιδίως τη νύχτα. Αφέθηκαν μόνο τρία σημεία εισόδου εξόδου, τα οποία όμως και αυτά σφραγίστηκαν μετά το 2006. Η Λωρίδα της Γάζας είχε μετατραπεί σε μια τεράστια φυλακή, με το ισραηλινό κράτος που έχει τον έλεγχο να έχει πετάξει τα κλειδιά.

Θαμμένοι αλλά όχι ηττημένοι, οι παλαιστίνιοι συνέχισαν την αντίσταση, εγκαταλείποντας την Φατάχ της δοσίλογης Παλαιστινιακής Αρχής, ενισχύοντας τις γραμμές της Χαμάς και προσαρμόζοντας τις τακτικές τους στα θηριώδη μέτρα αποκλεισμού τους. Τον Γενάρη του 2006 πραγματοποιήθηκαν στην Παλαιστίνη οι πρώτες εκλογές (και οι μόνες «καθαρές» εκλογές στον αραβικό κόσμο για δεκαετίες, υπό διεθνή επίβλεψη μάλιστα) δίνοντας στη Χαμάς μια καθαρή νίκη, σαν αποτέλεσμα των ανακατατάξεων στο εσωτερικό της παλαιστινιακής κοινωνίας και του μετασχηματισμού του αντιστασιακού κινήματος. Ενώ θα έπρεπε η δημοκρατικά εκλεγμένη Χαμάς να σχηματίσει κυβέρνηση, η απάντηση του ισραηλινού κράτους, των αραβ Ισραήλ), η Χαμάς αντεπιτέθηκε σ' όλη τη Γάζα, σε κάθε σημείο που κατείχαν οι δοσίλογοι και λίγες μέρες αργότερα τους κατατρόπωσε, υποχρεώνοντας τους να αναζητήσουν καταφύγιο στην Αίγυπτο. Ήταν η «δεύτερη απελευθέρωση της Γάζας» σύμφωνα με τη νόμιμη κυβέρνηση.

Το ισραηλινό κράτος απάντησε με ακόμη σκληρότερο σφίξιμο των λουριών. Η τιμωρία της Γάζας ήταν δίχως τέλος. Αντιγράφουμε από το άρθρο «καλώς ήλθατε στον πλανήτη Γάζα» των Asia Times της 22/9/2007 (το άρθρο βρήκαμε στον δικτυακό τόπο www.sarajevomag.gr του περιοδικού Sarajevo):

"Είναι μία από τις χειρότερες περιπτώσεις συλλογικής τιμωρίας οπουδήποτε στον κόσμο στην πρόσφατη ιστορία. Και ποια είναι η αντίδραση της υψηλής «διεθνούς κοινότητας»; Είναι η τυπική αντίδραση των «τριών μαϊμούδων» εσκεμμένα κουφή, μουγκή και τυφλή. Την περασμένη Τετάρτη [19/9/2007] η απόφαση της ισραηλινής κυβέρνησης να κηρύξει την φτωχική Λωρίδα της Γάζα «εχθρική επικράτεια» άρχισε να μεταφράζεται σε συγκεκριμένες ενέργειες. Οι ισραηλινές δυνάμεις ασφαλείας άρχισαν «σταδιακά» να περικόπτουν τον εφοδιασμό σε καύσιμα και ηλεκτρισμό στον πληθυσμό του ενάμισι εκατομμυρίου η μεγαλύτερη πυκνότητα πληθυσμού πάνω στη Γη εκ των οποίων το 50% ζει ήδη κάτω από το όριο της φτώχιας, το 50% είναι κάτω των 15 ετών και το 33% πρόσφυγες. [...]

Είναι κι άλλα να συμβούν: ένας εμπορικός αποκλεισμός, κατάργηση της ελεύθερης μετακίνησης, απαγόρευση επισκέψεων στους κρατούμενους στις ισραηλινές φυλακές, ένας ολοκληρωτικός και στυγνός οικονομικός στραγγαλισμός κι αργά ή γρήγορα, άλλη μία στρατιωτική επιδρομή. Όπως το έθεσε κομψά η ισραηλινή εφημερίδα Χάαρετζ, είναι απλά ένα «σχέδιο περιορισμού των υπηρεσιών προς τους πολίτες». Κανείς δεν θα μπαίνει. Ελάχιστοι, αν όχι κανένας, θα βγαίνουν. Αν κάποιος θέλει να πάει στη Γάζα, ο μόνος τρόπος είναι μέσω Αιγύπτου. [...]

Ήταν το AMIN (Arabic Media Internet Network), το ειδησεογραφικό site της Ραμάλλα, που έβαλε τα πράγματα στη σωστή τους θέση. Η Ραμάλα είναι στη Δυτική Όχθη. Η Δυτική Όχθη είναι «φιλική». Έτσι οι κάτοικοι της Δυτικής Όχθης μπορούν τώρα «να ευχαριστούν το θεό που γλίτωσαν αυτή τη συλλογική τιμωρία» παρόλο που εξακολουθούν ν' αντιμετωπίζουν τείχη, περιπολίες, στρατιωτικές επιδρομές, αυθαίρετες συλλήψεις και εκατοντάδες μπλόκα ελέγχου στους δρόμους. Οι κάτοικοι της «εχθρικής οντότητας», σύμφωνα με το AMIN, θα ακολουθήσουν σύντομα

το παράδειγμα της «φιλικής οντότητας», όπου τα τείχη και οι ανατιναγμένοι τοίχοι συνεχίζουν ν' ανθίζουν. Το (σωστό) θέμα είναι να σ' έχουν κατατάξει ως «φιλικό». «Είναι καλύτερα να είσαι μισός εχθρός παρά εντελώς εχθρός, είναι πιο άνετο να σου στερούν το μισό ηλεκτρισμό και τα μισά καύσιμα, είναι καλύτερο να είσαι μισοεκτεθειμένος στις αεροπορικές επιδρομές, είναι πιο ήπιο να είσαι κατά το ήμισυ κατεστραμμένος παρά εντελώς.» [...]

Η ισραηλινή στρατηγική είναι να ρίξει την «ποιότητα» την μη ποιότητα μάλλον της ζωής στη Γάζα σε αφόρητα επίπεδα κι έτσι να σαμποτάρει κάθε προσπάθεια της Χαμάς να κυβερνήσει σωστά τη Λωρίδα. Οι ρίψεις πυραύλων κασάμ εναντίον του Ισραήλ ο φαινομενικός λόγος του αποκλεισμού δεν εκτοξεύονται καν από τη Χαμάς, αλλά από τις ταξιαρχίες των μαρτύρων του Αλ Ακσά που συνδέονται με την Ισλαμική Τζιχάντ. ***Ο τωρινός αποκλεισμός πάντως επιβλήθηκε ως προοίμιο της στρατιωτικής εισβολής, που θα αποφασιστεί σύντομα*** *σύμφωνα με τον ισραηλινό τύπο.*

Δεν αποτελεί έκπληξη ότι ο σούπερσταρ του Λικούντ Μπένζαμιν Νετανιάχου λατρεύει αυτές τις μεθόδους που θυμίζουν Λικούντ. Αποδεικνύει πως η πλειοψηφία της ισραηλινής πολιτικής ελίτ κολυμπάει στο βούρκο του Ζέεφ Ζαμποτίνσκι, ενός σιωνιστή που συμπαθούσε τον φασισμό στην Ευρώπη του 1930. Η αντιμετώπιση των παλαιστινίων κουβαλάει όλα τα στοιχεία του φασισμού: ριζοσπαστικός (ισραηλιτικός) εθνικισμός· ρατσισμός (η δαιμονοποίηση των παλαιστινίων ως κατώτερη ράτσα)· αποικιοκρατία· επεκτατισμός (ο στόχος του Ισραήλ)· μια ροπή προς την στρατιωτική δικτατορία (ο βασικός τρόπος κυριαρχίας πάνω στους παλαιστίνιους)· και καθολική κι αδιαφοροποίητη περιφρόνηση των (αράβων) φτωχών".

Η μηχανή του θανάτου

Η εισβολή ήρθε τελικά 15 μήνες αργότερα· χρόνος αρκετός για να δουλέψει το πρόγραμμα «ριξίματος της ποιότητας ζωής». Το πρωινό της 27ης Δεκέμβρη 2008, λίγο μετά τις 11:30, ενώ η κίνηση στους δρόμους ήταν πυκνή κι είχε μόλις σχολάσει η πρωινή βάρδια των σχολείων, μ' ένα πλήθος παιδιών να επιστρέφουν στα σπίτια τους, σχεδόν 90 ισραηλινά αεροπλάνα βομβάρδισαν με περισσότερους από 100 τόνους εκρηκτικών περίπου 100 στόχους σε όλη την έκταση της Λωρίδας της Γάζας. Μέσα σε ελάχιστα λεπτά, οι ταυτόχρονοι βομβαρδισμοί σκότωσαν περισσότερους από 250 και τραυμάτισαν τουλάχιστον 1.000. Εκείνες οι αρχικές επιθέσεις και μόνο προκάλεσαν περισσότερους θανάτους από οποιαδήποτε άλλη μέρα στη Δυτική Όχθη και τη Λωρίδα της Γάζας μαζί, από την αρχή της ισραηλινής κατοχής το 1967. Επί μία εβδομάδα η πολεμική μηχανή δούλεψε μεθοδικά με συνεχείς βομβαρδισμούς από αέρα και θάλασσα. Στις 3 Γενάρη το ισραηλινό κράτος κλιμάκωσε τη

ρια κι άλλα 17.000 έχουν σοβαρές ζημιές. Καταστράφηκαν 29 σχολεία και διάφορα άλλες εκπαιδευτικές εγκαταστάσεις, 92 τζαμιά, 1.500 καταστήματα κι εργαστήρια, ενώ καταστράφηκε και περισσότερη από την μισή αγροτική γη. Έκανε κανείς την αφελή ερώτηση «ποιος ήταν ο στόχος»;

Ο ισραηλινός τρόπος πολέμου

Οι πραγματικοί στόχοι της ισραηλινής εισβολής στη Γάζα είχαν γίνει φανεροί ήδη από την πρώτη φάση της επιχείρησης. Οι ανελέητοι βομβαρδισμοί δεν ήταν ούτε «τυφλοί» κι ασχεδίαστοι, όπως είχε συμβεί το καλοκαίρι του 2006 με την επίθεση στο Λίβανο, αλλά ούτε ήταν επικεντρωμένοι στην ίδια την Χαμάς και το δίκτυο της. Περισσότερο ήταν βομβαρδισμοί συνολικά των δημόσιων υποδομών της Λωρίδας, με στόχο να καταστραφούν ολοσχερώς ώστε μελλοντικά να παραχθεί ο υψηλότερος βαθμός εξαχρείωσης για τους παλαιστίνιους τη Γάζας. Εξάλλου, το ισραηλινό κράτος είχε προκαταβολικά προειδοποιήσει ότι εναντίον της Χαμάς, κάθε υποδομή, υπηρεσία, οργάνωση ή άτομο που σχετίζεται με τους «τρομοκράτες» είναι στόχος. Δηλαδή τα πάντα και όλοι. Με δεδομένο ότι από τον Ιούνη του 2007 η Χαμάς είχε αποκαταστήσει πλήρως τη νόμιμη εξουσία της στη Λωρίδα και η υποστήριξη σε αυτήν ήταν ανεβασμένη, όλη η επικράτεια και κάθε κάτοικος της ήταν στην πραγματικότητα στόχος της ισραηλινής πολεμικής μηχανής.

Ιδού η λεπτή συλλογιστική της εξόντωσης στο μέγιστο δυνατό βαθμό: *«Θα χρησιμοποιήσουμε δυσανάλογη βία εναντίον κάθε χωριού... και θα προκαλέσουμε ανυπολόγιστες ζημιές και καταστροφές. Από την δική μας οπτική, τα χωριά είναι στρατιωτικές βάσεις. Δεν πρόκειται για προτάσεις. Εδώ έχουμε ένα σχέδιο το οποίο είναι ήδη εγκεκριμένο».* Δεν είναι κουβέντες που βγήκαν από το στόμα κάποιου πατενταρισμένου φασίστα, αλλά δημόσιες δηλώσεις του αρχηγού της βόρειας πτέρυγας του ισραηλινού στρατού, στις 5 Οκτώβρη στην έγκυρη ισραηλινή εφημερίδα Χάαρετζ. Η ίδια εφημερίδα είχε κι άλλες αντίστοιχες ριπές κυνισμού εκ μέρους ισραηλινών στρατιωτικών:

[Το ζητούμενο είναι] *«η ολοκληρωτική καταστροφή των στρατιωτικών, κυβερνητικών και πολιτικών υποδομών της εχθρικής οντότητας»...* [Αυτό που χρειάζεται είναι] *«ένα δυσανάλογο χτύπημα στην καρδιά των αδύναμων σημείων του εχθρού και σ' αυτήν την επιχείρηση η προσπάθεια να πλήξουμε την στρατιωτική ικανότητα του αντιπάλου είναι δευτερεύουσα».*

«Αδύναμα σημεία»; Δηλαδή αμάχους, σχολεία, νοσοκομεία...

Αυτά τα κηρύγματα κανιβαλισμού αρκούν για να αποκαλύψουν χωρίς να χρειάζεται να προσθέσουμε τι σημαίνει βομβαρδισμός της πλέον πυκνοκατοικημένης περιοχής του πλανήτη τη βασική ατζέντα του ισραηλινού ιμπεριαλισμού. Πράγματι, κατά τη διάρ-

στοιχεία του φασισμού: ριζοσπαστικός (ισραηλιτικός) εθνικισμός· ρατσισμός (η δαιμονοποίηση των παλαιστινίων ως κατώτερη ράτσα)· αποικιοκρατία· επεκτατισμός (ο στόχος του Ισραήλ)· μια ροπή προς την στρατιωτική δικτατορία (ο βασικός τρόπος κυριαρχίας πάνω στους παλαιστίνιους)· και καθολική κι αδιαφοροποίητη περιφρόνηση των (αράβων) φτωχών".

Η μηχανή του θανάτου

Η εισβολή ήρθε τελικά 15 μήνες αργότερα· χρόνος αρκετός για να δουλέψει το πρόγραμμα «ριξίματος της ποιότητας ζωής». Το πρωινό της 27ης Δεκέμβρη 2008, λίγο μετά τις 11:30, ενώ η κίνηση στους δρόμους ήταν πυκνή κι είχε μόλις σχολάσει η πρωινή βάρδια των σχολείων, μ' ένα πλήθος παιδιών να επιστρέφουν στα σπίτια τους, σχεδόν 90 ισραηλινά αεροπλάνα βομβάρδισαν με περισσότερους από 100 τόνους εκρηκτικών περίπου 100 στόχους σε όλη την έκταση της Λωρίδας της Γάζας. Μέσα σε ελάχιστα λεπτά, οι ταυτόχρονοι βομβαρδισμοί σκότωσαν περισσότερους από 250 και τραυμάτισαν τουλάχιστον 1.000. Εκείνες οι αρχικές επιθέσεις και μόνο προκάλεσαν περισσότερους θανάτους από οποιαδήποτε άλλη μέρα στη Δυτική Όχθη και τη Λωρίδα της Γάζας μαζί, από την αρχή της ισραηλινής κατοχής το 1967. Επί μία εβδομάδα η πολεμική μηχανή δούλεψε μεθοδικά με συνεχείς βομβαρδισμούς από αέρα και θάλασσα. Στις 3 Γενάρη το ισραηλινό κράτος κλιμάκωσε τη σφαγή με μπαράζ πυροβολικού και χερσαία εισβολή στη Λωρίδα από τρία σημεία. Ολόκληρες περιοχές ισοπεδώθηκαν, ο αριθμός των θανάτων εκτοξεύτηκε και δεκάδες χιλιάδες παλαιστίνιοι κατέφυγαν για προστασία στην πόλη της Γάζας. Η μηχανή βομβάρδιζε πλέον σχολεία που είχαν μετατραπεί σε καταφύγια αμάχων. Μία μέρα αργότερα ο στρατός είχε περικυκλώσει, από απόσταση, την πόλη. Το πρωινό της 11ης Γενάρη ξεκίνησαν οι επιθέσεις στα περίχωρα της Γάζας. Στις 17 Γενάρη το ισραηλινό κράτος ανακοίνωσε μονομερώς κατάπαυση του πυρός κι άρχισε η αποχώρηση του στρατού του. Η επιχείρηση είχε ολοκληρωθεί. Ο απολογισμός; 1.334 δολοφονημένοι, απ' τους οποίους το ένα τρίτο ανήλικοι (περισσότεροι ανήλικοι, παρά «ένοπλοι» σκοτώθηκαν), 5.500 τραυματίες, 100.000 πρόσφυγες (αν αυτή η έννοια έχει κάποια σημασία στη Γάζα), 50.000 άστεγοι. Καταστράφηκαν 4.500 κατοικίες και κτί-

νόμιμη εξουσία της στη Λωρίδα και η υποστήριξη σε αυτήν ήταν ανεβασμένη, όλη η επικράτεια και κάθε κάτοικός της ήταν στην πραγματικότητα στόχος της ισραηλινής πολεμικής μηχανής.

Ιδού η λεπτή συλλογιστική της εξόντωσης στο μέγιστο δυνατό βαθμό: *«Θα χρησιμοποιήσουμε δυσανάλογη βία εναντίον κάθε χωριού... και θα προκαλέσουμε ανυπολόγιστες ζημιές και καταστροφές. Από την δική μας οπτική, τα χωριά είναι στρατιωτικές βάσεις. Δεν πρόκειται για προτάσεις. Εδώ έχουμε ένα σχέδιο το οποίο είναι ήδη εγκεκριμένο».* Δεν είναι κουβέντες που βγήκαν από το στόμα κάποιου πατενταρισμένου φασίστα, αλλά δημόσιες δηλώσεις του αρχηγού της βόρειας πτέρυγας του ισραηλινού στρατού, στις 5 Οκτώβρη στην έγκυρη ισραηλινή εφημερίδα Χάαρετζ. Η ίδια εφημερίδα είχε κι άλλες αντίστοιχες ριπές κυνισμού εκ μέρους ισραηλινών στρατιωτικών:

[Το ζητούμενο είναι] *«η ολοκληρωτική καταστροφή των στρατιωτικών, κυβερνητικών και πολιτικών υποδομών της εχθρικής οντότητας»...* [Αυτό που χρειάζεται είναι] *«ένα δυσανάλογο χτύπημα στην καρδιά των αδύναμων σημείων του εχθρού και σ' αυτή την επιχείρηση η προσπάθεια να πλήξουμε την στρατιωτική ικανότητα του αντιπάλου είναι δευτερεύουσα».*

«Αδύναμα σημεία»; Δηλαδή αμάχους, σχολεία, νοσοκομεία...

Αυτά τα κηρύγματα κανιβαλισμού αρκούν για να αποκαλύψουν χωρίς να χρειάζεται να προσθέσουμε τι σημαίνει βομβαρδισμός της πλέον πυκνοκατοικημένης περιοχής του πλανήτη τη βασική ατζέντα του ισραηλινού ιμπεριαλισμού. Πράγματι, κατά τη διάρκεια της πρώτης εβδομάδας χτυπήθηκαν δημόσιες υποδομές που ούτε στην πιο διεστραμμένη στρατόκαβλη λογική δεν θα θεωρούνταν στρατιωτικοί στόχοι. Ανάμεσά τους, το κτίριο του παλαιστινιακού κοινοβουλίου, τα γραφεία του προέδρου και του πρωθυπουργού, ο ξενώνας φιλοξενίας των ξένων διπλωματικών αποστολών, υπουργεία όπως το πολιτισμού, παιδείας, δικαιοσύνης, εργασίας και δημοσίων έργων, δημαρχεία, μέχρι και φυλακές. Το ίδιο συνέβη και με τα κοινωνικά δίκτυα που συντηρεί η Χαμάς. Χτυπήθηκαν το πανεπιστήμιο, σχολεία, κλινικές, τζαμιά, οργανώσεις πρόνοιας, τηλεοπτικοί και ραδιοφωνικοί σταθμοί και εφημερίδες.

Τη δεύτερη εβδομάδα, όταν ξεκίνησε η χερσαία εισβολή, η καταστροφή αποκορυφώθηκε. Προσέξτε πώς εξηγεί, δημόσια και επίσημα προκειμένου να μαθαίνει όλος ο καλός κόσμος, αξιωματικός του ισραηλινού στρατού τις τακτικές του, στις 7 Γενάρη:

«Απ' τη δική μας οπτική, το να είμαστε προσεκτικοί σημαίνει να είμαστε επιθετικοί... Θα περάσουν πολλά χρόνια για να επιστρέψει η περιοχή στην κατάσταση που ήταν πριν... Όταν υποπτευόμαστε ότι ένας παλαιστίνιος μαχητής κρύβεται σε ένα σπίτι, πρώτα το χτυπάμε με έναν πύραυλο. Μετά με δύο κανονιοβολισμούς από τανκ και στο τέλος μια μπουλντόζα το γκρεμίζει. Προκαλεί πολύ ζημιά αλλά αποτρέπει τις απώλειες μεταξύ των στρατιωτών μας... Μπαίνουμε σε σπίτια που οι κάτοικοι τα έχουν εγκαταλείψει πανικόβλητοι, με το φαγητό αφημένο ακόμη πάνω στο τραπέζι. Βλέπουμε πομπές γυναικόπαιδων με λευκές σημαίες και φυσικά τις αφήνουμε να κινούνται στην πόλη. Αλλά απ' την άλλη, κάθε δύο ώρες παίρνουμε πληροφορίες από τις μυστικές υπηρεσίες για κάποια γυναίκα βομβιστή αυτοκτονίας στην περιοχή, οπότε οι στρατιώτες αντιμετωπίζουν αυτές τις πομπές ως πραγματική απειλή». Και; Και...

Το χτύπημα στην καρδιά

Η πραγματικότητα είναι ότι η επιχείρηση της ισραηλινής πολεμικής μηχανής απέτυχε να πλήξει τη Χαμάς ή τις άλλες οργανώσεις της παλαιστινιακής αντίστασης που δρουν στη Γάζα, να τις καταβάλλει ή έστω να μειώσει τις επιθέσεις τους με ρουκέτες εναντίον των ισραηλινών εδαφών. Όμως, ας το τονίσουμε, δεν ήταν αυτός ο στόχος. Ακόμη κι όταν ο ισραηλινός στρατός έφτασε στα περίχωρα της Γάζας, ήταν εξαιρετικά διστακτικός να μπει μέσα στον δαίδαλο των στενών της πόλης, να βρεθεί στο στόχαστρο των αντιπάλων του και να εμπλακεί σε μάχες μαζί τους. Κι όταν η συστηματική καταστροφή προχώρησε αρκετά, στα μέσα Γενάρη, τη στιγμή που ο ισραηλινός στρατός έπρεπε να επιλέξει μεταξύ απόσυρσης και εμπλοκής, διάλεξε αστραπιαία το πρώτο. Το Τελ Αβίβ διέταξε κατάπαυση και μέσα σε τρεις μέρες ο στρατός τα είχε μαζέψει από τη Γάζα άρονάρον. Όπως και το 2002, με την εισβολή στη Τζενίν της Δυτικής Όχθης, ο πρωταρχικός στόχος δεν ήταν το χτύπημα των ένοπλων οργανώσεων, αλλά η καταστροφή των δημόσιων υποδομών, των κοινωνικών δικτύων και ο μαζικός φόνος. Και όπως συνέβη στην ακμή της δεύτερης ιντιφάντα, το ισραηλινό κράτος κινήθηκε με γνώμονα τον πρώτο κανόνα που ακολουθεί κάθε σοβαρό καπιταλιστικό, ιμπεριαλιστικό κράτος σε όλο τον πλανήτη τους τελευταίους αιώνες: η διάλυση της ένοπλης αντίστασης είναι μόνο ένα μέρος της στρατηγικής· η ολοκληρωτική νίκη απαιτεί την τρομοκράτηση κι εξαχρείωση του πληθυσμού, τη διάλυση κάθε συνοχής και συλλογικής οργάνωσης, τη συντριβή της πίστης του στην αντίσταση και την πρόκληση τέτοιου χάους ώστε η επιβίωση να γίνει το αποκλειστικό μέλημα της ζωής στα κατεχόμενα. Καταστροφή, εξόντωση, χάος... Μην κάνετε το λάθος να το χαρακτηρίσετε «ισραηλινό» δόγμα· είναι το ίδιο ακριβώς που εφαρμόστηκε

τυφλότητά μας: όταν οι δολοφόνοι σκοτώνουν ανοιχτά, σε ζωντανή κάλυψη, δεν είναι λόγω του κυνισμού τους. Αυτός ξεχειλίζει κι όταν μακελεύουν στο σκοτάδι. Είναι γιατί εκπαιδεύουν τα πλήθη των πρωτοκοσμικών υπηκόων στον κανιβαλισμό τους. Μας μαθαίνουν να συνηθίζουμε, μέχρι που η κόλαση να γίνει ένα με το πετσί μας...

Έστω να παραιτούμασταν από τις ψευδαισθήσεις μας, θα ήταν πάλι μια αδελφική χειρονομία· να πάψουμε να πληρώνουμε τον παλαιστινιακό πόνο με νομίσματα «παγκόσμιων κινημάτων αλληλεγγύης». Στο χρηματιστήριο του παγκόσμιου πολέμου τέτοια νομίσματα δεν πιάνουν μία! Εξήντα χρόνια! Αν διαιρούσαμε τ' αποτελέσματα τέτοιων «κινημάτων» με τον αριθμό των εισβολών, πολλές μούρες θα είχαν καταρρεύσει. Αλλά φευ! Η διεθνής των κανιβάλων συνεχίζει απτόητη το καταστροφικό της έργο. Συνεχίζει, προελαύνει, νικάει!

Έστω μονάχα να θυμόμαστε. Πως είναι αμέτρητα τα εγκλήματα που έχουν μείνει ατιμώρητα. Της Σρεμπρένιτσα, του Γκρόζνι, της Τζενίν, της Φαλούτζα, της Γάζας... Κι ότι το έργο της απόδοσης δικαιοσύνης που χρωστάμε στα χαμένα ταξικά αδέλφια μας, όπου γης σ' αυτόν τον πλανήτη, τελειώνει μονάχα την ώρα της εκδίκησης...

Μου φαίνεται ότι προσπαθώ να σας διηγηθώ έναν εφιάλτη πως κάνω άδικο κόπο, γιατί καμιά αφήγηση εφιάλτη δεν μπορεί να μεταδώσει την αίσθηση του εφιάλτη, εκείνο το αξεδιάλυτο κράμα παραλογισμού, κατάπληξης και τρόμου μέσα σε μια εναγώνια εξεγερμένη πάλη, την αίσθηση ότι είσαι αιχμάλωτος του αδιανόητου, που είναι η ουσία των εφιαλτών...

Ξανά από την *καρδιά του σκότους.*

των ισραηλινών εδαφών. Όμως, ας το τονίσουμε, δεν ήταν αυτός ο στόχος. Ακόμη κι όταν ο ισραηλινός στρατός έφτασε στα περίχωρα της Γάζας, ήταν εξαιρετικά διστακτικός να μπει μέσα στον δαίδαλο των στενών της πόλης, να βρεθεί στο στόχαστρο των αντιπάλων του και να εμπλακεί σε μάχες μαζί τους. Κι όταν η συστηματική καταστροφή προχώρησε αρκετά, στα μέσα Γενάρη, τη στιγμή που ο ισραηλινός στρατός έπρεπε να επιλέξει μεταξύ απόσυρσης και εμπλοκής, διάλεξε αστραπιαία το πρώτο. Το Τελ Αβιβ διέταξε κατάπαυση και μέσα σε τρεις μέρες ο στρατός τα είχε μαζέψει από τη Γάζα άρονάρον. Όπως και το 2002, με την εισβολή στη Τζενίν της Δυτικής Όχθης, ο πρωταρχικός στόχος δεν ήταν το χτύπημα των ένοπλων οργανώσεων, αλλά η καταστροφή των δημόσιων υποδομών, των κοινωνικών δικτύων και ο μαζικός φόνος. Και όπως συνέβη στην ακμή της δεύτερης ιντιφάντα, το ισραηλινό κράτος κινήθηκε με γνώμονα τον πρώτο κανόνα που ακολουθεί κάθε σοβαρό καπιταλιστικό, ιμπεριαλιστικό κράτος σε όλο τον πλανήτη τους τελευταίους αιώνες: η διάλυση της ένοπλης αντίστασης είναι μόνο ένα μέρος της στρατηγικής· η ολοκληρωτική νίκη απαιτεί την τρομοκράτηση κι εξαχρείωση του πληθυσμού, τη διάλυση κάθε συνοχής και συλλογικής οργάνωσης, τη συντριβή της πίστης του στην αντίσταση και την πρόκληση τέτοιου χάους ώστε η επιβίωση να γίνει το αποκλειστικό μέλημα της ζωής στα κατεχόμενα. Καταστροφή, εξόντωση, χάος... Μην κάνετε το λάθος να το χαρακτηρίσετε «ισραηλινό» δόγμα· είναι το ίδιο ακριβώς που εφαρμόστηκε στη Βοσνία, την Τσετσενία, τη Σομαλία, το Αφγανιστάν, το Ιράκ...

Παλαιστίνη παντού

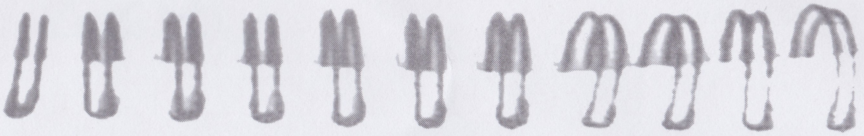
Τίποτα! Αυτό ακριβώς έχουμε να προσφέρουμε στους παλαιστίνιους... Θα ήταν έστω μια ελάχιστη πράξη ταξικής κι αδελφικής τιμιότητας κι αυτογνωσίας αν αναγνωρίζαμε ότι επί 60 χρόνια οι παλαιστίνιοι σηκώνουν μόνοι τους το βάρος όλου αυτού του άθλιου κόσμου. Όπως το σήκωσαν μόνοι τους κι άλλοι οι βόσνιοι, οι τσετσένοι, οι ιρακινοί... κι όπως θα το σηκώσουν κι άλλοι... Γιατί επιμένουμε να ζούμε σφιχτά αρπαγμένοι από την μακαριότητα και την

Μου φαίνεται ότι προσπαθώ να σας διηγηθώ έναν εφιάλτη πως κάνω άδικο κόπο, γιατί καμιά αφήγηση εφιάλτη δεν μπορεί να μεταδώσει την αίσθηση του εφιάλτη, εκείνο το αξεδιάλυτο κράμα παραλογισμού, κατάπληξης και τρόμου μέσα σε μια εναγώνια εξεγερμένη πάλη, την αίσθηση ότι είσαι αιχμάλωτος του αδιανόητου, που είναι η ουσία των εφιαλτών...

Ξανά από την *καρδιά του σκότους.*

Οικιακές εργάτριες

στο αόρατο εργοστάσιο της «οικιακής φροντίδας»

Τα αποσπάσματα που παραθέτουμε εδώ είναι από τις συνεντεύξεις που βρήκαμε στο βιβλίο για τις οικιακές εργάτριες που αναφέρουμε στην αρχή του κεντρικού κειμένου. Προέρχονται από έρευνα που έγινε σε 52 Ουκρανές και Αλβανές οικιακές εργάτριες.

Ελβίρα από Ουκρανία, ετών 50+

…[Η εργασία είναι σαν φυλακή] *αφού είναι κλειστό και δεν μπορείς να ανοίγεις την πόρτα, δεν μπορείς να πας κάπου, να πάρεις τηλέφωνο την πατρίδα, δεν μπορείς να πας, γιατί αυτοί φοβήθηκαν να μη χάσουν εμένα*…[κλείδωναν την πόρτα]. *Απλά δεν ήμουν ποτέ με την πόρτα κλειδωμένη πριν. Δεν ένιωθα καλά, δεν ένιωθα σαν άνθρωπος*…[ένιωθα υπηρέτρια]. *Αυτό είναι βέβαια υπηρέτρια, υπηρέτρια, βέβαια ένιωθα έτσι…(Ήταν δύσκολο να φάω κανονικά). Αυτό ήτανε πολύ δύσκολο γιατί νομίζω ότι η γιαγιά ήταν τσιγκούνα…*

Νάνα από Ουκρανία ετών 40:

Ήρθαμε σαν τουρίστρια…[παίρνουμε τουριστική βίζα]..Την πρώτη φορά βρήκα δουλειά από την Ομόνοια…ήμασταν πολλές…Δεν γνωρίζαμε ακριβώς τι είναι, αλλά όταν ήρθε το λεωφορείο [από την] Ουκρανία, μας ψάχνανε…Είναι άγνωστοι…Τέλος πάντων, μας χρειάζονται δύο αλλά μας στέλνουνε τρεις στο νησί Κω…

Ορέσια από Ουκρανία, ετών 54

Το 1997 ήρθαμε κατευθείαν στην Αθήνα, πήγαμε σε γραφείο. Γραφείο, δουλειά… [Ο ατζέντης] *έρχεται μαζί με το λεωφορείο, μας φέρνει από την Ουκρανία και πάμε στο γραφείο, δίνουμε τα χαρτιά εκεί, πληρώνουμε 130 ευρώ για μια δουλειά…Βρήκα δουλειά, πρόσεχα μια γιαγιά και ένα μωρό, ενάμιση χρόνου…Μετά* [επτά μήνες] *έφυγα πάλι για το γραφείο, δεν έχω φίλη να βρω δουλειά, πολύ δύσκολα, το γραφείο μού λέει: «Να πας Λευκάδα»…*

Δώρα από Αλβανία, ετών 42

[στην αρχή] *τότε ήταν καλά, όμως αργότερα στενέψανε τα πράγματα γιατί, όταν δουλέψαμε, δεν μας βάζανε ένσημα, να πάρουμε πράσινη κάρτα, κι έτσι σε αυτό το θέμα τότε εγώ κάηκα…Λένε* [οι εργοδότες]: *θέλεις να έρθεις να δουλέψεις, εγώ δεν θα σου βάζω ένσημα, αν δεν θέλεις παίρνω μια άλλη που δεν έχει χαρτιά, δίνω μόνο το μισθό και δε με νοιάζει…*

…Με πήρανε στη δουλειά γιατί δεν κάνουν τη δουλειά μας -οι Ελληνίδες…κάνουμε μια δουλειά που πρέπει να την κάνουμε, απλά κάνουμε τις δουλειές που δεν κάνουνε οι Ελληνίδες, καμιά Ελληνίδα δεν πάει σε κατάκοιτο άνθρωπο…γιατί δεν το θεωρεί δουλειά αυτό, όταν λέμε άνθρωπο…μπορεί να είναι στο σπίτι [μια γυναίκα] *και να μη δουλεύει, και δεν κρατάει τον δικό του άνθρωπο παίρνει άλλη, να την καθαρίζει, να την πλύνει, ε τότε αυτή περιμένεις εσύ να πάει να καθαρίζει έναν ξένο; Δεν το κάνει…*

Ορέσια από Ουκρανία, ετών 56

Η γιαγιά ήταν [κατάκοιτη], *ήταν δύσκολα…με καρότσι. Η γιαγιά θέλει μισή ώρα να σηκώσει, ξάπλωσε! Πάλι σήκω, δεν σηκώνεται, δύσκολο… Λίγο πονούσι* [η μέση]. *Δεν μπορούσα, η γιαγιά ήταν παχιά. Της μιλούσα, σήκω γιαγιά, βοήθα λίγο. Εγώ τι να κάνω, κάνω υπομονή. Το μεσημέρι κοιμόμουνα, μια ώρα, μισή ώρα. Δέκα φορές σηκωνόμουνα. Πολύ βαρύ* [πρόγραμμα] *αλλά τι να κάνω.* [Κοιμόμουνα] *στο ίδιο δωμάτιο.* [Όταν ξύπναγε] *Σηκωνόμουνα τίποτα δεν έλεγα, τι να πεις…Θα δουλέψεις* [έλεγα στον εαυτό μου] *δεν μπορεί να φωνάζετε. Τίποτα. Κάνεις υπομονή.*

«Η Όλγα (ετών 40) από το Αργυρόκαστρο της Αλβανίας εργάζεται ως οικιακή βοηθός ή εργάτρια σε διάφορες οικογένειες. Είναι μια *«αυτοαπασχολούμενη»* οικιακή εργάτρια, γενικών καθηκόντων, που παλαιότερα στην ιστορία της οικιακής εργασίας θα χαρακτηριζόταν από την κοινωνία, *παραδουλεύτρα*, και όπως και τότε αποτελεί το χαμηλότερο σε κύρος εργατικό δυναμικό της χώρας. Η απασχόλησή της είναι ευέλικτη και πολυεργοδοτική. Τα καθήκοντά της και οι συνθήκες εργασίας της καθορίζονται βάσει των αναγκών των εργοδοτών, της οικειότητας που έχει αναπτυχθεί, και των αντικειμενικών και πολιτισμικών συνθηκών λειτουργίας του επαγγέλματος και αντιμετώπισης της μετανάστριας οικιακής εργάτριας μέσα στην αγορά χαμηλού κύρους υπηρεσιών. Η Όλγα καθαρίζει σπίτια και φροντίζει τα ιδιωτικά νοικοκυριά να αντεπεξέλθουν στα νέα ευέλικτα επαγγελματικά τους καθήκοντα, ωράρια και υποχρεώσεις προς τις οικογένειές τους.

Παντρεμένη με δύο παιδιά (ηλικίες 14 και 18), η Όλγα εργάζεται στο μοναδικό *«επάγγελμα»* που η χώρα υποδοχής *«προσφέρει απλόχερα»* σε μετανάστριες, και ιδίως Αλβανίδες μετανάστριες. Από τη μητέρα της, που ήταν και εκείνη οικιακή εργάτρια στην Ελλάδα (1989), έμαθε τη σημασία και το ρόλο της ιδιαίτερης αυτής εργασίας για την επιβίωση μιας μετανάστριας και της οικογένειάς της στην Ελλάδα. Η *«παράνομη»* μετανάστευση, οι οικογενειακές ανάγκες, η έλλειψη κοινωνικών δικαιωμάτων στην Ελλάδα και οι άμεσες και πολλές φορές υψηλότερες σε σχέση με άλλες δραστηριότητες αμοιβές, οδήγησαν την Όλγα στην οικιακή εργασία. Μετά από δύο δεκαετίες περίπου, η Όλγα παραμένει χωρίς άδεια εργασίας και παραμονής στη χώρα, αν και είχε αποκτήσει και τα δύο στα τέλη του 1990. Είναι ανασφάλιστη, δεν έχει περιθώρια πρόσβασης και χρήσης υπηρεσιών υγείας και πρόνοιας όπως άλλες εργαζόμενες, και βλέπει το σύζυγό της και τα παιδιά κάθε βράδυ όταν γυρίζει από τη δουλειά ή όποτε δεν τη χρειάζονται στο σπίτι όπου δουλεύει. Η ίδια αισθάνεται πλέον εγκλωβισμένη και απροστάτευτη στη χώρα υποδοχής και η μοναδική της στρατηγική επιβίωσης για την ίδια και την οικογένειά της είναι η ανάπτυξη δεσμών με τις εργοδοτικές οικογένειες, από τις οποίες αντλεί την κοινωνική της ταυτότητα,

ντης] έρχεται μαζί με το λεωφορείο, μας φέρνει από την Ουκρανία και πάμε στο γραφείο, δίνουμε τα χαρτιά εκεί, πληρώνουμε 130 ευρώ για μια δουλειά... Βρήκα δουλειά, πρόσεχα μια γιαγιά και ένα μωρό, ενάμιση χρόνου... Μετά [επτά μήνες] έφυγα πάλι για το γραφείο, δεν έχω φίλη να βρω δουλειά, πολύ δύσκολα, το γραφείο μού λέει: «Να πας Λευκάδα»...

Δώρα από Αλβανία, ετών 42

[στην αρχή] τότε ήταν καλά, όμως αργότερα στενέψανε τα πράγματα γιατί, όταν δουλέψαμε, δεν μας βάζανε ένσημα, να πάρουμε πράσινη κάρτα, κι έτσι σε αυτό το θέμα τότε εγώ κάηκα... Λένε [οι εργοδότες]: θέλεις να έρθεις να δουλέψεις, εγώ δεν θα σου βάζω ένσημα, αν δεν θέλεις παίρνω μια άλλη που δεν έχει χαρτιά, δίνω μόνο το μισθό και δε με νοιάζει... ...Με πήρανε στη δουλειά γιατί δεν κάνουν τη δουλειά μας -οι Ελληνίδες... κάνουμε μια δουλειά που πρέπει να την κάνουμε, απλά κάνουμε τις δουλειές που δεν κάνουνε οι Ελληνίδες, καμιά Ελληνίδα δεν πάει σε κατάκοιτο άνθρωπο... γιατί δεν το θεωρεί δουλειά αυτό, όταν λέμε άνθρωπο... μπορεί να είναι στο σπίτι [μια γυναίκα] και να μη δουλεύει, και δεν κρατάει τον δικό του άνθρωπο παίρνει άλλη, να την καθαρίζει, να την πλύνει, ε τότε αυτή περιμένεις εσύ να πάει να καθαρίζει έναν ξένο; Δεν το κάνει...

Ορέσια από Ουκρανία, ετών 56

Η γιαγιά ήταν [κατάκοιτη], ήταν δύσκολα... με καρότσι. Η γιαγιά θέλει μισή ώρα να σηκώσει, ξάπλωσε! Πάλι σήκω, δεν σηκώνεται, δύσκολο... Λίγο πονούσι [η μέση]. Δεν μπορούσα, η γιαγιά ήταν παχιά. Της μιλούσα, σήκω γιαγιά, βοήθα λίγο. Εγώ τι να κάνω, κάνω υπομονή. Το μεσημέρι κοιμόμουνα, μια ώρα, μισή ώρα. Δέκα φορές σηκωνόμουνα. Πολύ βαρύ [πρόγραμμα] αλλά τι να κάνω. [Κοιμόμουνα] στο ίδιο δωμάτιο. [Όταν ξύπναγε] Σηκωνόμουνα τίποτα δεν έλεγα, τι να πεις... Θα δουλέψεις [έλεγα στον εαυτό μου] δεν μπορεί να φωνάζετε. Τίποτα. Κάνεις υπομονή.

Μαρία από Αλβανία, ετών 32

Οι πιο πολλές είναι ιδιότροπες, κακιά δεν μπορεί να είναι, γιατί θα με είχε διώξει. Ποτέ... ποτέ δεν με έδιωξε καμία από τη δουλειά... Θέλουνε, ας πούμε, να κάνεις κάθε εβδομάδα τοίχους! Και να κάνεις κάθε εβδομάδα πόρτες! Δεν γίνεται κάθε εβδομάδα πόρτες... τους το λέω. Εγώ ό,τι έχω το λέω χύμα. Ότι αυτή η δουλειά δεν γίνεται. Αυτή την έχω αφήσει ας πούμε. Γιατί ήτανε και μακριά. Γαλάτσι... Ήτανε πολύ καλή άνθρωπος, αλλά την άφησα επειδή ήταν μακριά. Δούλευα πέντε χρόνια σε αυτή...

Τέφτα, από Αλβανία, ετών 44

Όταν έχεις φορτώσει [από την εργασία] δεν σου πάει το μυαλό για τίποτα. Είσαι τόσο κουρασμένη που θέλεις να πας στο κρεβάτι να κοιμηθείς... δεν κάνεις ζωή. Και είσαι μηδέν. Και δεν μπορείς να βλέπεις τον εαυτό σου στον καθρέφτη, να περιποιείσαι... έχω μετανιώσει που μπήκα σε αυτό το δρόμο. Να είχα επιλέξει κάποια άλλη δουλειά. Θα είχα χρόνο, θα είχα άλλη σχέση με τους ανθρώπους... [Η οικιακή εργασία] σε περιορίζει, δεν έχεις περιθώρια ούτε να βλέπεις τον εαυτό σου ούτε να δίνεις για τους ανθρώπους γύρω σου... ...Έχω πέσει [υποφέρω] από τη μέση, αφού πάντα όλη την ώρα θα είσαι σκυφτή. Έχω κήλη στη μέση. Από τις βαριές δουλειές, ο γιατρός μου έχει πει να μην κάνω βαριές δουλειές, ούτε στο σπίτι μου λέει, όχι μόνο έξω. Εγώ πάω αναγκαστικά, να επιβιώνω...

που έχει αναπτυχθεί, και των αντικειμενικών και πολιτισμικών συνθηκών λειτουργίας του επαγγέλματος και αντιμετώπισης της μετανάστριας οικιακής εργάτριας μέσα στην αγορά χαμηλού κύρους υπηρεσιών. Η Όλγα καθαρίζει σπίτια και φροντίζει τα ιδιωτικά νοικοκυριά να αντεπεξέλθουν στα νέα ευέλικτα επαγγελματικά τους καθήκοντα, ωράρια και υποχρεώσεις προς τις οικογένειές τους.

Παντρεμένη με δύο παιδιά (ηλικίες 14 και 18), η Όλγα εργάζεται στο μοναδικό *«επάγγελμα»* που η χώρα υποδοχής *«προσφέρει απλόχερα»* σε μετανάστριες, και ιδίως Αλβανίδες μετανάστριες. Από τη μητέρα της, που ήταν και εκείνη οικιακή εργάτρια στην Ελλάδα (1989), έμαθε τη σημασία και το ρόλο της ιδιαίτερης αυτής εργασίας για την επιβίωση μιας μετανάστριας και της οικογένειάς της στην Ελλάδα. Η *«παράνομη»* μετανάστευση, οι οικογενειακές ανάγκες, η έλλειψη κοινωνικών δικαιωμάτων στην Ελλάδα και οι άμεσες και πολλές φορές υψηλότερες σε σχέση με άλλες δραστηριότητες αμοιβές, οδήγησαν την Όλγα στην οικιακή εργασία. Μετά από δύο δεκαετίες περίπου, η Όλγα παραμένει χωρίς άδεια εργασίας και παραμονής στη χώρα, αν και είχε αποκτήσει και τα δύο στα τέλη του 1990. Είναι ανασφάλιστη, δεν έχει περιθώρια πρόσβασης και χρήσης υπηρεσιών υγείας και πρόνοιας όπως άλλες εργαζόμενες, και βλέπει το σύζυγό της και τα παιδιά κάθε βράδυ όταν γυρίζει από τη δουλειά ή όποτε δεν τη χρειάζονται στο σπίτι όπου δουλεύει. Η ίδια αισθάνεται πλέον εγκλωβισμένη και απροστάτευτη στη χώρα υποδοχής και η μοναδική της στρατηγική επιβίωσης για την ίδια και την οικογένειά της είναι η ανάπτυξη δεσμών με τις εργοδοτικές οικογένειες, από τις οποίες αντλεί την κοινωνική της ταυτότητα, το γόητρο και μια άτυπη και προσωρινή κοινωνική προστασία».

(Ιορδάνης Ψημμένος, Χριστόφορος Σκαμνάκης, στο *«Οικιακή Εργασία των Μεταναστριών και Κοινωνική Προστασία, Η περίπτωση των γυναικών από την Αλβανία και την Ουκρανία», Αθήνα 2008*. Ο τονισμός είναι του πρωτοτύπου)

Τι σημαίνει το γεγονός ότι στην ελλάδα υπολογίζεται πως υπάρχουν 200.000 μετανάστριες οικιακές εργάτριες; Σημαίνει ότι υπάρχουν τουλάχιστον 200.000 ελληνικά νοικοκυριά που προστάζουν, με φτηνή αμοιβή, οικιακή εργασία. Σημαίνει ακόμη -με δεδομένο ότι ο παραπάνω αριθμός αποτελεί εκτίμηση, διότι η πλειοψηφία των εργατριών δεν είναι πουθενά επίσημα καταγεγραμμένη- πως υπάρχουν τουλάχιστον 200.000 νοικοκυριά - φωλιές μαύρης εργασίας. Η εικόνα αυτού του αόρατου εργοστασίου μαζί με την εικόνα των σχέσεων εκμετάλλευσης των καθαριστριών και των εργατριών σε περιοχές «χαμηλού κύρους» του τριτογενή φτιάχνουν από κοινού τον ορίζοντα των συνθηκών εργασίας και διαβίωσης χιλιάδων μεταναστριών γυναικών. Για την ακρίβεια έναν ορίζοντα άγριας υποτίμησης και λεηλασίας του εν ελλάδι θηλυκού προλεταριάτου.

Στο αόρατο εργοστάσιο της «οικιακής φροντίδας» η πλειοψηφία των εργατριών είναι «παράνομες» με την έννοια ότι δεν έχουν άδεια εργασίας. Δεν έχουν άδεια εργασίας επειδή δεν έχουν ένσημα· πολλές γυναίκες που είχαν έρθει στην ελλάδα στις αρχές του '90, απέκτησαν άδεια παραμονής και εργασίας για να τη χάσουν αργότερα -στη δεύτερη και τρίτη ανανέωση της άδειας παραμονής- εξαιτίας αυτού ακριβώς του γεγονότος: τα αφεντικά τους, νοικοκυραίοι και νοικοκύρισσες, και γενικώς όλη η τάξη των ιδιοκτητών και των «εργοδοτών» αυτού του τόπου, τους στέρησαν τα ένσημα είτε επειδή «δεν βγαίνουν οικο-

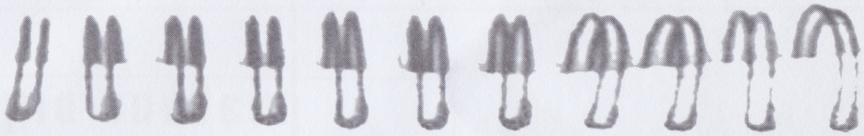
νομικά» είτε επειδή επιδίδονται στο προσφιλές άθλημα του κεφαλαίου «βγάζω κι από τη μύγα ξύγκι».

Λόγω έλλειψης άδειας εργασίας, η εργασία τους είναι αδήλωτη, άδειες και επιδόματα είναι άγνωστες λέξεις, ενώ ταυτόχρονα οι οικιακές εργάτριες μπορεί να δουλεύουν για πολλούς και διαφορετικούς εργοδότες σε μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο. Καθώς η πλειονότητα δεν έχει δική της ασφάλιση, χιλιάδες γυναίκες που δεν είναι παντρεμένες ώστε να καλύπτονται από την ασφάλιση του συζύγου, δεν έχουν καμία πρόσβαση στις αντίστοιχες παροχές υγείας. Πρέπει να τα βγάλουν πέρα μόνες τους. Στην ουσία τους *απαγορεύεται* να αρρωστήσουν.

Η οικιακή εργασία σπάνια είναι συγκεκριμένη (πότε άλλωστε ήταν;). Η οικιακή εργάτρια, *όντας παράνομη και ανασφάλιστη*, οφείλει να προσαρμοστεί στις απαιτήσεις εκάστοτε οικογένειας. Υπάρχουν οικογένειες που απαιτούν πλύσιμο, σιδέρωμα, καθάρισμα, άλλες απαιτούν μαγείρεμα και καθάρισμα, άλλες φύλαξη των γέρων ή των παιδιών για κάποιες ώρες και ταυτόχρονα καθάρισμα και μαγείρεμα, και πάει λέγοντας. Γι΄αυτό και στην ουσία εφευρέθηκε ο τόσο ασαφής και τόσο δεκτικός σε εκμετάλλευση όρος «οικιακή βοηθός».

Στις συνθήκες που εργάζονται οι οικιακές εργάτριες, συνθήκες *παρανομίας* σημειωτέον, πολλές φορές αναπτύσσεται ένα έδαφος συμπάθειας μεταξύ των εργατριών και των εργοδοτριών. Μια συμπάθεια που πατάει σε ενός τύπου «κατανόηση» και «εμπιστοσύνη» ανάμεσα σε γυναίκες που γενικώς εμφανίζονται να μοιράζονται κοινά καθήκοντα και ρόλους: Αυτό το γεγονός δεν σχετικοποιεί καθόλου το ότι οι σχέσεις αυτές παραμένουν σχέσεις εκμετάλλευσης. Αυτό το γεγονός περισσότερο αποκαλύπτει τη συνθήκη δουλείας στις οποίες είναι καταδικασμένες οι οικιακές εργάτριες.

Αυτή είναι η πραγματικότητα -και δεν είναι διόλου άγνωστη- για το σύνολο σχεδόν των οικιακών εργατριών στην Ελλάδα, τόσο των «αυτοαπασχολούμενων», αυτών δηλαδή που έρχονται στην ελλάδα νόμιμα (λόγω οικογενειακής επανένωσης, μέσω των συζύγων ή των συγγενών που βρίσκονται ήδη εδώ) και βρίσκουν δουλειά ως εξωτερικές (καθαρίστριες, μπέιμπι σίτερ, ή για ολιγόωρη φύλαξη γερόντων) σε διάφορα σπίτια και γραφεία· όσο και αυτών που μπαίνουν στη χώρα «παράνομα» μέσα από οργανωμένα κυκλώματα δουλεμπορίου και προορίζονται για εσωτερικές. Τα οργανωμένα μάλιστα κυκλώματα μεταφοράς των γυναικών που προορίζονται για εσωτερικές, που στην ελλάδα συνδέονται με τα γραφεία ευρέσεως εργασίας, δεν έχουν καμιά σχεδόν

Λίντα από Αλβανία, ετών 36

Έχω πάει και επειγόντως [στο νοσοκομείο] και έχουν κάνει δυνατά- δυνατά να με σώσουν. Με πειράζει λίγο το άσθμα. Αν πλύνω με χλωρίνη γίνομαι χειρότερα. Και πόσες φορές έχω πάει και με είχανε βάλει με οξυγόνο...Έπλυνα στη δουλειά με χλωρίνη και με πειράζει...εδώ μάθαμε τη χλωρίνη, γιατί εμείς στην Αλβανία δεν την είχαμε.

Άννα από Ουκρανία, ετών 50

Η δική μου τάξη είναι υπηρέτρια, ξένος άνθρωπος και ο μισθός μένει το ίδιο, με κοροϊδεύουν. Με κοροϊδεύουν...Για όλα φταίει η άδεια εργασίας. Αν έχω άδεια εργασίας δεν θέλω να κόβω ΙΚΑ...Εγώ φοβάμαι να αρρωστήσω και ποιος να βοηθάει το δικό μου παιδί... κάνω θεραπεία συνέχεια. Η κόρη μου έστειλε ένα φάρμακο από Ουκρανία και εγώ κάνω θεραπεία μόνη μου...

Ντίνα από Αλβανία, ετών 43

...[τα ένσημα] καλά ήταν να μου τα δίνανε, οι γυναίκες, αλλά δεν τα δίνουνε. Δεν τα δίνουνε αυτά γιατί κάνουν δηλώσεις στην Εφορία, πρέπει να κάνουν δηλώσεις στην Εφορία. Εδώ δεν λένε την αλήθεια πόσα λεφτά παίρνουνε...(κάνω ασφάλεια) είναι ασφάλεια...καμιά φορά λέω, εντάξει, θα πάρω σύνταξη, μετά λέω σιγά που θα μου δώσουνε εμένα σύνταξη, τόσος κόσμος [δεν έχει πάρει]...[αν δεν πάρω σύνταξη] δεν πειράζει, μόνο, σου είπα μόνο για τα χαρτιά, τα παίρνω γιατί ζητάνε τα ένσημα εκεί στα χαρτιά, αν δεν έχεις ένσημα δεν παίρνεις χαρτιά, την άδεια εργασίας...

Χρυσάνθη από Αλβανία, ετών 52

Τι να περιμένω [από το ελληνικό κράτος]; Τώρα εμένα δεν μου βγαίνει να περιμένω. Ό,τι μου βγαίνει είναι για τα παιδιά. Αν έχεις για δύναμη να δουλέψεις σου πάνε όλα πρίμα, αν πάθεις ένα ατύχημα, τα χάνεις όλα. Γιατί είδες, έσπασα το χέρι...και δεν μπορούσα να δουλέψω από τον Οκτώβριο μέχρι το Δεκέμβριο, και είχα μαζέψει λεφτά, η μαμά μου στην τράπεζα στην Αλβανία και έβγαλα...

Οξάνα από Ουκρανία

Όταν ήρθα, κατάλαβα ότι ήρθα για δουλειές. Καταλάβαινα πια, είμαι πώς να πω... Εγώ ήρθα τώρα, ας πούμε, να με βάλουνε σε ένα σπίτι σαν κυρία. Με πήρανε, μιλήσαμε, μου έδωσαν, είχα το δικό μου δωμάτιο, μου είπαν τι χρειάζεται να κάνω, αυτά έτσι, να δεις πώς είναι, είναι δύσκολα από μέσα, αλλά δεν το νιώθεις από την πρώτη μέρα, αυτό μετά όταν δουλεύεις κλεισμένη 24 ώρες στο σπίτι, επειδή δεν έχω πάει για ψώνια, ας πούμε, ή να πηγαίνεις βόλτα τη γιαγιά. Είσαι κλεισμένη και μπορείς να βγεις μόνο στη βεράντα...

Πάνια από Αλβανία, ετών 29

Μέχρι χθες που ήμουνα ελεύθερη [εννοεί το γάμο της], είχα τις παρέες μου...και τώρα δεν πάει το μυαλό μου να πάω κάπου και να σκεφτώ πολλά-πολλά. Σκέφτομαι μόνο την οικονομία, τι θα κάνω, πού θα δουλέψω, θα έχω αύριο, δεν θα έχω...μπορεί για μένα να είναι μια δουλειά...Μπορεί να είναι... Θέλω να το καταλάβετε... Θέλω να πω ήμουνα καλή, όχι γιατί παίζει ρόλο, μα θέλω να πω έχω ξεφύγει εντελώς. Στην ηλικία τώρα που έχω...δεν σκέφτομαι καθόλου πώς θα ζω εδώ. Να πούμε να πάω να πιω έναν καφέ, να φορέσω κάτι ωραίο και να διασκεδάζω. Και να μην πάω, που δεν έχω πάει, δεν παίζει ρόλο, δεν μου κάνει εντύπωση.

σαρμόστεί στις απαιτήσεις εκάστοτε οικογένειας. Υπάρχουν οικογένειες που απαιτούν πλύσιμο, σιδέρωμα, καθάρισμα, άλλες απαιτούν μαγείρεμα και καθάρισμα, άλλες φύλαξη των γέρων ή των παιδιών για κάποιες ώρες και ταυτόχρονα καθάρισμα και μαγείρεμα, και πάει λέγοντας. Γι΄αυτό και στην ουσία εφευρέθηκε ο τόσο ασαφής και τόσο δεκτικός σε εκμετάλλευση όρος «οικιακή βοηθός».

Στις συνθήκες που εργάζονται οι οικιακές εργάτριες, συνθήκες *παρανομίας σημειωτέον*, πολλές φορές αναπτύσσεται ένα έδαφος συμπάθειας μεταξύ των εργατριών και των εργοδοτριών. Μια συμπάθεια που πατάει σε ενός τύπου «κατανόηση» και «εμπιστοσύνη» ανάμεσα σε γυναίκες που γενικώς εμφανίζονται να μοιράζονται κοινά καθήκοντα και ρόλους: Αυτό το γεγονός δεν σχετικοποιεί καθόλου το ότι οι σχέσεις αυτές παραμένουν σχέσεις εκμετάλλευσης. Αυτό το γεγονός περισσότερο αποκαλύπτει τη συνθήκη δουλείας στις οποίες είναι καταδικασμένες οι οικιακές εργάτριες.

Αυτή είναι η πραγματικότητα -και δεν είναι διόλου άγνωστη- για το σύνολο σχεδόν των οικιακών εργατριών στην Ελλάδα, τόσο των «αυτοαπασχολούμενων», αυτών δηλαδή που έρχονται στην ελλάδα νόμιμα (λόγω οικογενειακής επανένωσης, μέσω των συζύγων ή των συγγενών που βρίσκονται ήδη εδώ) και βρίσκουν δουλειά ως εξωτερικές (καθαρίστριες, μπέιμπι σίτερ, ή για ολιγόωρη φύλαξη γερόντων) σε διάφορα σπίτια και γραφεία· όσο και αυτών που μπαίνουν στη χώρα «παράνομα» μέσα από οργανωμένα κυκλώματα δουλεμπορίου και προορίζονται για εσωτερικές. Τα οργανωμένα μάλιστα κυκλώματα μεταφοράς των γυναικών που προορίζονται για εσωτερικές, που στην ελλάδα συνδέονται με τα γραφεία ευρέσεως εργασίας, *δεν έχουν καμιά σχεδόν διαφορά στην οργάνωση από τα κυκλώματα καταναγκαστικής πορνείας*. Τα γραφεία ευρέσεως εργασίας οργανώνουν την μεταφορά των γυναικών σε συνεννόηση με «τουριστικά πρακτορεία» των χωρών καταγωγής, εκδίδουν ταξιδιωτικές βίζες για να βάλουν τις γυναίκες στη χώρα, διοχετεύουν τις εργάτριες εκεί που υπάρχει ζήτηση υπηρεσιών οικιακής «φροντίδας» ή καθαριότητας, παρακρατούν μέρος ή και ολόκληρο του μισθού τους για να εξοφληθούν τα έξοδα μεταφοράς και οι «υπηρεσίες» εύρεσης της εργασίας, παρακρατούν τις βίζες τους (που ούτως ή άλλως έχουν και ημερομηνία λήξης) ώστε να τις κρατούν αιχμάλωτες των άτυπων συμβάσεων που κάνουν με τα αφεντικά που τις απασχολούν. Με δεδομένα όλα αυτά, η εσωτερική οικιακή εργασία δεν αποτελεί επιλογή, αλλά είναι η μοναδική σχεδόν «εργασία-ασύλο» στην οποία μπορεί μια γυναίκα μόνη, χωρίς άδεια παραμονής και εργασίας, να εργαστεί.

Η πραγματικότητα του παράνομου και διάσπαρτου σε χιλιάδες σπίτια θηλυκού προλεταριάτου είναι από μόνη της ένα τεράστιο κεφάλαιο που μόνο νύξεις σαν τις παραπάνω μπορούμε να κάνουμε αυτή τη στιγμή εδώ. Αυτό το κεφάλαιο έρχεται και συμπληρώνει όλη την έκταση της λεηλασίας που στοιχειώνει τις χαμηλές βαθμίδες του τομέα των υπηρεσιών. Όσο κι αν οι επαγγελματίες της μεσολάβησης, τα μήντια, τα συνδικάτα, οι κρατικές υπηρεσίες που θεωρούνται υπεύθυνες για την τήρηση της εργατικής νομοθεσίας, σωπαίνουν σκόπιμα μπροστά στο «αόρατο» αυτό εργοστάσιο της οικιακής εκμετάλλευσης το σίγουρο είναι πως αυτή η σιωπή δεν αρκεί για να γλιτώσει πλέον από τα γρανάζια της υποτίμησης ολοένα και μεγαλύτερα κομμάτια των ντόπιων εργατών: θηλυκών και αρσενικών. Έτσι δουλεύει πάντα η σιωπή: κουκουλώνει την πραγματικότητα αλλά όχι τις συνέπειες.

νεις χαρτιά, την άδεια εργασίας…

Χρυσάνθη από Αλβανία, ετών 52

Τι να περιμένω [από το ελληνικό κράτος]; Τώρα εμένα δεν μου βγαίνει να περιμένω. Ό,τι μου βγαίνει είναι για τα παιδιά. Αν έχεις για δύναμη να δουλέψεις σου πάνε όλα πρίμα, αν πάθεις ένα ατύχημα, τα χάνεις όλα. Γιατί είδες, έσπασα το χέρι…και δεν μπορούσα να δουλέψω από τον Οκτώβριο μέχρι το Δεκέμβριο, και είχα μαζέψει λεφτά, η μαμά μου στην τράπεζα στην Αλβανία και έβγαλα…

Οξάνα από Ουκρανία

Όταν ήρθα, κατάλαβα ότι ήρθα για δουλειές. Καταλάβαινα πια, είμαι πώς να πω… Εγώ ήρθα τώρα, ας πούμε, να με βάλουνε σε ένα σπίτι σαν κυρία. Με πήρανε, μιλήσαμε, μου έδωσαν, είχα το δικό μου δωμάτιο, μου είπαν τι χρειάζεται να κάνω, αυτά έτσι, να δεις πώς είναι, είναι δύσκολα από μέσα, αλλά δεν το νιώθεις από την πρώτη μέρα, αυτό μετά όταν δουλεύεις κλεισμένη 24 ώρες στο σπίτι, επειδή δεν έχω πάει για ψώνια, ας πούμε, ή να πηγαίνεις βόλτα τη γιαγιά. Είσαι κλεισμένη και μπορείς να βγεις μόνο στη βεράντα…

Πάνια από Αλβανία, ετών 29

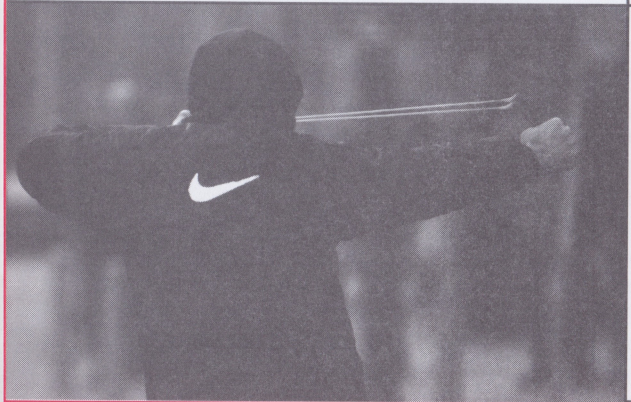
Μέχρι χθες που ήμουνα ελεύθερη [εννοεί το γάμο της], είχα τις παρέες μου…και τώρα δεν πάει το μυαλό μου να πάω κάπου και να σκεφτώ πολλά-πολλά. Σκέφτομαι μόνο την οικονομία, τι θα κάνω, πού θα δουλέψω, θα έχω αύριο, δεν θα έχω…μπορεί για μένα να είναι μια δουλειά…Μπορεί να είναι… Θέλω να το καταλάβετε… Θέλω να πω ήμουνα καλή, όχι γιατί παίζει ρόλο, μα θέλω να πω έχω ξεφύγει εντελώς. Στην ηλικία τώρα που έχω…δεν σκέφτομαι καθόλου πώς θα ζω εδώ. Να πούμε να πάω να πιω έναν καφέ, να φορέσω κάτι ωραίο και να διασκεδάζω. Και να μην πάω, που δεν έχω πάει, δεν παίζει ρόλο, δεν μου κάνει εντύπωση…

Ελβίρα από Ουκρανία, ετών 54

Ούτε ήξερα πόσο σημαντικό είναι [τα ένσημα]. Έμαθα μετά, μετά, αργά. Το έμαθα όταν διάβαζα την εφημερίδα, όταν μιλούσα με γυναίκες. Αλλά πρέπει να βρεις τέτοια αφεντικά που θέλει να κολλήσει ένσημα. Δεν είναι που θέλουνε όλοι. Καμιά φορά, όταν ρωτάς, τότε δεν δουλεύεις.

Λουντμίλα από Ουκρανία, ετών 45

Τώρα πήρα πολύ μεγάλη πρακτική [πείρα]. Πώς να υπηρετήσω όλους τους άλλους, τώρα μπορώ να γίνω πολύ ωραία [καλή] νοσοκόμα για τον άρρωστο…Έγραφα έτσι ποιήματα. Βαρέθηκα από την ξένη γλώσσα, από την ξένη χαρά, από τα ξένα νεύρα. Βαρέθηκα, δεν έχω τίποτα δικό μου μόνο τα ρούχα. Τίποτα δεν έχω…

Το φάντασμα των μελλοντικών Χριστουγέννων

Διδάγματα από την εξέγερση του Δεκέμβρη 2008.

Η κάλπικη φρίκη των αφεντικών

Λέγεται πως στις 28 Μαΐου του 1871 στο Παρίσι, και με την κομούνα να έχει πνιγεί στο αίμα της, ένας κάποιος κύριος Γκαλιφέ περιδιάβηκε τις γραμμές των αιχμάλωτων κομουνάριων. Και λέγεται επίσης πως αυτός ο κύριος Γκαλιφέ αμέσως μετά διέταξε να εκτελεστούν όσοι από τους αιχμάλωτους είχαν γκρίζα μαλλιά. Γιατί ήξερε καλά πως αυτοί οι γκριζαρισμένοι επαναστάτες, εκτός από την Κομούνα του 1871 είχαν δει και την εξέγερση του 1848. Ενσάρκωναν λοιπόν οι γκριζαρισμένοι ένα απόθεμα ταξικής μνήμης την ύπαρξη του οποίου ο Γκαλιφέ και τα αφεντικά του δεν μπορούσαν να ανεχθούν.

Λέγεται επίσης πως τα αφεντικά ετούτου του τόπου έφριξαν ανεπανόρθωτα με τα βίαια επεισόδια των αρχών του Δεκέμβρη. Αλλά δεν θα μπορούσαν να έχουν φρίξει, ούτε τόσο όσο λένε, ούτε τόσο όσο έφριξε το πιστό σκυλί Γκαλιφέ μπρος στην ριζική επίθεση στην ταξική κυριαρχία που είχαν εκφράσει οι κομουνάριοι. Και δεν έχουν φρίξει τόσο όσο λένε, γιατί γνωρίζουν καλά –έχουν το δικό τους είδους μνήμης τα αφε-

Οι σκέψεις των αφεντικών δεν είναι βραχυπρόθεσμες, δεν έχουν μόνο να κάνουν με το πώς δεν θα πέσουν οι βάσεις στις μπατσικές σχολές φέτος, ή με το πως δεν θα ξανακαεί το χριστουγεννιάτικο δέντρο. Δεν έχουν να κάνουν μόνο με το πώς θα τιμωρήσουν σωματικά (όπως στη διαδήλωση της 24/1), ή ακόμη και με το πως θα μαζέψουν τους φρικτούς «κουκουλοφόρους» με μία και μόνη θεαματική κίνηση για να αποδείξουν –ξανά– πως τελικά πρόκειται για ανθρώπινα όντα. Αναμφίβολα θα υπάρχουν και τέτοιες σκέψεις και αναμφίβολα τις έχουμε δει και θα τις δούμε να εκφράζονται καλύτερα και μάλιστα στο άμεσο μέλλον. Αν όμως τα αφεντικά μας αξίζουν το όνομά τους έστω και στο ελάχιστο, πίσω από τις βραχυπρόθεσμες σκέψεις τους, ήδη θα πρέπει να διαμορφώνονται οι νέες στρατηγικές της κυριαρχίας αλά ελληνικά. Τα αφεντικά του τόπου, μέσα στην νοτιοβαλκανική τύφλα που τους δέρνει, (θα πρέπει να) έχουν ήδη αρχίσει να υποπτεύονται πως, ετούτη η έκρηξη ήταν ποιοτικά διαφορετική από όλες τις προηγούμενες. Και πως έτσι, σαν έκρηξη θεαματική, έκρηξη τόσο λαμπρή που μπορεί

κομουνάριων. Και λέγεται επίσης πως αυτός ο κύριος Γκαλιφέ αμέσως μετά διέταξε να εκτελεστούν όσοι από τους αιχμάλωτους είχαν γκρίζα μαλλιά. Γιατί ήξερε καλά πως αυτοί οι γκριζαρισμένοι επαναστάτες, εκτός από την Κομούνα του 1871 είχαν δει και την εξέγερση του 1848. Ενσάρκωναν λοιπόν οι γκριζαρισμένοι ένα απόθεμα ταξικής μνήμης την ύπαρξη του οποίου ο Γκαλιφέ και τα αφεντικά του δεν μπορούσαν να ανεχθούν.

Λέγεται επίσης πως τα αφεντικά ετούτου του τόπου έφριξαν ανεπανόρθωτα με τα βίαια επεισόδια των αρχών του Δεκέμβρη. Αλλά δεν θα μπορούσαν να έχουν φρίξει, ούτε τόσο όσο λένε, ούτε τόσο όσο έφριξε το πιστό σκυλί Γκαλιφέ μπρος στην ριζική επίθεση στην ταξική κυριαρχία που είχαν εκφράσει οι κομουνάριοι. Και δεν έχουν φρίξει τόσο όσο λένε, γιατί γνωρίζουν καλά –έχουν το δικό τους είδους μνήμης τα αφεντικά- πως όταν έχουν να κάνουν με το προλεταριάτο σε επίθεση, με την έκρηξη των όσων συσσωρεύονται στις καπιταλιστικές κοινωνίες, όταν κοντολογίς έχουν να κάνουν με τη σκοτεινή, διαφεύγουσα όψη της κυριαρχίας τους, μπορούν και πρέπει να περιμένουν, όχι μόνο όλα αυτά που έγιναν στις αρχές του Δεκέμβρη, αλλά και πολύ πολύ χειρότερα.

Πάντως, φρίκη ή όχι, τα αφεντικά τώρα που μιλάμε σκέφτονται. Με τον τρόπο τους. Όχι δηλαδή σαν άνθρωποι, αλλά σαν μηχανισμοί, σαν υπηρεσίες στη ΓΑΔΑ και σαν think tank στα αρμόδια πανεπιστήμια. Είναι το κράτος που σκέφτεται και οι σκέψεις του έχουν στο κέντρο τους όλους αυτούς και αυτές που το Δεκέμβρη, μαζί με τις αδυναμίες τους, μαζί με την έλλειψη σχεδίου και λόγου, μαζί με κάθε ασυνεννοησία και έλλειψη, επέδειξαν ξεκάθαρα πως τίποτα δεν έχει τελειώσει.

κάνουν μόνο με το πώς θα τιμωρήσουν σωματικά (όπως στη διαδήλωση της 24/1), ή ακόμη και με το πως θα μαζέψουν τους φρικτούς «κουκουλοφόρους» με μία και μόνη θεαματική κίνηση για να αποδείξουν –ξανά- πως τελικά πρόκειται για ανθρώπινα όντα. Αναμφίβολα θα υπάρχουν και τέτοιες σκέψεις και αναμφίβολα τις έχουμε δει και θα τις δούμε να εκφράζονται καλύτερα και μάλιστα στο άμεσο μέλλον. Αν όμως τα αφεντικά μας αξίζουν το όνομά τους έστω και στο ελάχιστο, πίσω από τις βραχυπρόθεσμες σκέψεις τους, ήδη θα πρέπει να διαμορφώνονται οι νέες στρατηγικές της κυριαρχίας αλά ελληνικά. Τα αφεντικά του τόπου, μέσα στην νοτιοβαλκανική τύφλα που τους δέρνει, (θα πρέπει να) έχουν ήδη αρχίσει να υποπτεύονται πως, ετούτη η έκρηξη ήταν ποιοτικά διαφορετική από όλες τις προηγούμενες. Και πως έτσι, σαν έκρηξη θεαματική, έκρηξη τόσο λαμπρή που μπορεί να τυφλώσει ακόμη και τους συμμετέχοντες, σηματοδοτεί συμβολικά (αλλά όχι ουσιαστικά· αυτό έχει προηγηθεί κατά δέκα τουλάχιστον χρόνια), την μετατροπή της ελληνικής κοινωνίας σε πολυεθνική μητροπολιτική κοινωνία.

Είναι με αυτή την εσωτερική μετατροπή που θα ασχοληθούν τα αφεντικά τα επόμενα χρόνια, είναι με αυτή τη μετατροπή που ασχολούνται ήδη.

Η γνήσια φρίκη του εθνικού κορμού

Ο εθνικός κορμός δεν ξέρει από στρατηγικές. Ο εθνικός κορμός είναι μάζα άμορφη και γκρίζα φτιαγμένη από μικρή και μεγαλύτερη ιδιοκτησία, από ιδεολογία του επιπέδου να-φυλάμε-τον-κώλο-μας-αλλά-ζήτω-το-έθνος, από φασίστες και παρακράτος κι από θάρρος λαγού αμολημένου σε χωράφι με καρότα. Έχει ωστόσο αποδείξει αυτή η μάζα και το έχει αποδείξει με συνέ-

πεια τόσα χρόνια, πως είναι ικανή για το μεγαλύτερο ταξικό μίσος και τη μεγαλύτερη ταξική βία, ειδικά όταν παίζονται υλικά συμφέροντα. Το απέδειξε και το αποδεικνύει καθημερινά από τα χωράφια της επαρχίας μέχρι την πλατεία του Αγίου Παντελεήμονα και δεν χρειάζεται να πούμε περισσότερα.

Κάποιος απρόσεκτος θα έλεγε πως κατά τη διάρκεια των γεγονότων των αρχών του Δεκέμβρη ο εθνικός κορμός έλαμψε δια της απουσίας του. Αλλά δεν είναι ακριβώς έτσι. Περισσότερο ακριβές θα ήταν να πούμε πως ο εθνικός κορμός βρέθηκε εν υπνώσει, ή έστω με κάποιου είδους κρατικό χαλινάρι να τον συγκρατεί. Τα επεισόδια της Πάτρας είναι ενδεικτικά επ' αυτού: Στην Πάτρα, εκείνοι που επιτέθηκαν στη διαδήλωση, ως σύνθεση και ως προθέσεις δεν είχαν τίποτα να ζηλέψουν από τις καλύτερες στιγμές του εθνικοσοσιαλισμού. Κάμποσοι φασίστες ανασυρμένοι από την εποχή του Τεμπονέρα, μπάτσοι με πολιτικά, διάφοροι «αγανακτισμένοι νεολαίοι», μπροστά μπροστά ο διοικητής της ασφάλειας Πατρών με κράνος μοτοσυκλέτας και καθήκοντα γενικού οργανωτή και guest star η γνωστή πρόεδρος του συλλόγου ιδιοκτητών Πάτρας ενάντια στη μετανάστευση, πρόσωπο που στην πρόσφατη πυρκαγιά στον καταυλισμό της Πάτρας προσπαθούσε να πείσει τους πυροσβέστες να μην σβήσουν τη φωτιά. Αυτή η τερατωδία -γνήσιο τέκνο της μητρόπολης κι αυτή- έδρασε για μία και μόνη νύχτα και επέλεξε να αποσυρθεί όσο ακόμη η μεγαλύτερη ακρότητα ήταν το μαχαίρωμα ενός ακροδεξιού κωλομάγουλου από κάποιον που δεν ήταν διόλου διατεθειμένος

σίες τους, ακόμη και μόνοι τους. Θεωρούμε πως τα επεισόδια στην Κομοτηνή και τη Λάρισα είναι γνωστά, οπότε θα προσθέσουμε μόνο πως παρόμοια ήταν η περίπτωση της Λαμίας (παρόλο που εκεί δεν έγιναν επεισόδια), ενώ το πλέον πρωτοφανές συμβάν εκείνων των ημερών –ο πυροβολισμός εν ψυχρώ ενός μαθητή που καθόταν σε παγκάκι στο Περιστέρι- έχει μείνει πολύ λιγότερο σχολιασμένο απ' όσο του άξιζε, παρόλο που, απ' όσο ξέρουμε, ουδέποτε έχει συμβεί κάτι παρόμοιο στην πρόσφατη ιστορία του ελληνικού κράτους.

Ε, αυτό το δυναμικό, τόσο –και περισσότερο- εκτεταμένο γεωγραφικά, τόσο –και περισσότερο- εστιασμένο ιδεολογικά, τόσο –και περισσότερο- μαζικό όσο και η ίδια η εξέγερση του Δεκέμβρη, συνεχίζει να υπάρχει και θα συνεχίζει να συσσωρεύεται όσο καλπάζει η κρίση και όσο ο ταξικός του αντίπαλος κάνει αισθητή την παρουσία του. Δεν πρέπει κατά κανένα τρόπο να πλανηθούμε από την εικόνα και να υποθέσουμε πως η μητροπολιτική εξέγερση των αρχών του Δεκέμβρη ήταν μόνη της, «πλειοψηφική» και κυρίαρχη. Είναι κι αυτό στα καθήκοντα της εργατικής τάξης, πάντοτε ήταν: Να μην υποτιμά τους αντιπάλους της. Αν μη τι άλλο, πρόκειται για αντίπαλους που εξ ορισμού διαθέτουν πολύ μεγαλύτερα περιθώρια σφάλματος.

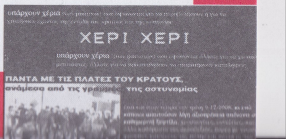
Ο κίνδυνος της «δεύτερης γενιάς»

Έχει κανείς προσπαθήσει να ψαρέψει τα όσα γράφτηκαν για τη «δεύτερη γενιά» των μεταναστών κατά τη διάρκεια και μετά από τα επεισόδια του Δεκέμβρη; Δύσκολο, γιατί

Δεκέμβρης στο λιμάνι
(πατρινή συντρόφισσα μάς έστειλε το παρακάτω κείμενο)

Ήταν Τρίτη, όλοι μας ήμασταν φρικαρισμένοι, ξέραμε από πριν πως την ασφάλεια της πάτρας την είχαν ενισχύσει με 80 ασφαλίτες επιπλέον ειδικά για εμάς. Επίσης είναι γνωστό ότι η Πάτρα έχει το λιμάνι όπου γίνονται όλα τα νταραβέρια. Είναι γνωστό πως έχει και τους μετανάστες που τους θέλουν μαντρωμένους. Έχουμε πια καταλάβει καλά πως η Πάτρα είναι μια μεθοριακή περιοχή και όσοι κερδίζουν από αυτή τη μεθόριο δεν θέλουν φασαρίες και αηδίες. Με λίγα λόγια, η εμφάνιση των φασιστών, όχι μόνο δεν ήταν τυχαία, αλλά είχε και ένα λόγο παραπάνω. Κι όταν λέμε φασίστες εννοούμε ακροδεξιούς μέλη εθνικιστικών οργανώσεων (χρυσή αυγή, εθνική άμυνα), μέλη της ΠΟΛΙΣ ΕΑΛΩ (η επιτροπή κατοίκων της αγυιάς που «πολεμάει» να διώξει τους αφγανούς από τη γειτονιά τους γιατί λέει βρωμάνε), ΟΝΝΕΔΙΤΕΣ από την εποχή του Καλαμπόκα μέχρι και σήμερα, μέλη της Πρωτοπορίας (οργάνωση κυπρίων δεξιών και ακροδεξιών φοιτητών) αλλά και τους πολυδιαφημισμένους «αγανακτισμένους πολίτες». Και δεν μιλάμε για αγανακτισμένους πολίτες όπως τους καταλαβαίνετε στην Αθήνα όπου αυτή η έννοια είναι ταυτισμένη με τον νεοναζί. Μιλάμε για την κυριολεξία του πράγματος. Αγανακτισμένοι Πολίτες, πως το λένε, οι ίδιοι που τέσσερα χρόνια πριν κατέβαιναν στο δρόμο και φώναζαν «δε θα γίνεις έλληνας ποτέ Αλβανέ». Αυτοί δεν βγήκαν να υπερασπιστούν τα μαγαζιά τους (στην Πάτρα άλλωστε δεν σπάστηκε κανένα πέρα από την wind και τον Γερμανό), αλλά βγήκαν να υπερασπιστούν την τάξη και την ασφάλεια, βγήκαν να υπερασπιστούν μία κανονικότητα που μόνο αυτοί απολαμβάνουν, στην τελική βγήκαν να υπερασπιστούν την κοινωνική τους τάξη. Ίσως είναι περιττό να πούμε ότι όλοι αυτοί οι φασίστες βρίσκονταν ανάμεσα στις γραμμές της αστυνομίας, άλλοτε λίγο πιο μπροστά και άλλοτε λίγο πιο πίσω, ανάλογα με την περίσταση. Το σύνολο όλων αυτών έφτανε τους 400 ανθρώπους, οι 200 εκ των οποίων επιδόθηκαν στο άθλημα του κυνηγιού κομμουνιστών και αναρχοκομμουνιστών, πάντα μαζί με την αστυνομία.

Μετά την πρώτη κρυάδα πάντως, έγινε παραπάνω από εμφανές ότι η εμφάνιση των φασιστών δεν τρόμαξε τον κόσμο, μιας και την Πέμπτη 11/12/2008 πραγματοποιήθηκε ίσως η μεγαλύτερη πορεία που έχουμε δει στην Πάτρα. 5000 άτομα ξεκίνησαν στις 19.00 από το παράρτημα και κατέληξαν πάλι σε αυτό φωνάζοντας αντιφασιστικά συνθήματα σε όλη τη διαδρομή και κυρίως το «μπάτσοι, μμε, παρακρατικοί, εχθές το βράδυ δουλεύατε μαζί».

νοι που επιτέθηκαν στη διαδήλωση, ως σύνθεση και ως προθέσεις δεν είχαν τίποτα να ζηλέψουν από τις καλύτερες στιγμές του εθνικοσοσιαλισμού. Κάμποσοι φασίστες ανασυρμένοι από την εποχή του Τεμπονέρα, μπάτσοι με πολιτικά, διάφοροι «αγανακτισμένοι νεολαίοι», μπροστά μπροστά ο διοικητής της ασφάλειας Πατρών με κράνος μοτοσυκλέτας και καθήκοντα γενικού οργανωτή και guest star η γνωστή πρόεδρος του συλλόγου ιδιοκτητών Πάτρας ενάντια στη μετανάστευση, πρόσωπο που στην πρόσφατη πυρκαγιά στον καταυλισμό της Πάτρας προσπαθούσε να πείσει τους πυροσβέστες να μην σβήσουν τη φωτιά. Αυτή η τερατωδία -γνήσιο τέκνο της μητρόπολης κι αυτή- έδρασε για μία και μόνη νύχτα και επέλεξε να αποσυρθεί όσο ακόμη η μεγαλύτερη ακρότητα ήταν το μαχαίρωμα ενός ακροδεξιού κωλομάγουλου από κάποιον που δεν ήταν διόλου διατεθειμένος να «παραδειγματιστεί εθνικώς» (και μια χαρά ξηγήθηκε!).

Αντίθετα όμως από όσα θα ήθελαν να πιστεύουν οι αισιόδοξοι, η περίπτωση της Πάτρας δεν ήταν -έστω· δεν ήταν μόνο...- μια περίπτωση ήττας του παρακράτους από τις υπέρτερες δυνάμεις του κινήματος και της μητροπολιτικής νεολαίας. Περισσότερο ήταν μια επίδειξη συγκράτησης· ή καλύτερα επίδειξη του γεγονότος πως οι κρατικές επιλογές επηρεάζουν και το παρακράτος και τον εθνικό κορμό. Από την άλλη όμως, ήταν και επίδειξη της ποιότητας και της ποσότητας του δυναμικού που συσσωρεύθηκε στην αντίπαλη μπάντα κατά τη διάρκεια των επεισοδίων. Ας σημειώσουμε και ας προσπαθήσουμε να αντιληφθούμε πως η Πάτρα δεν ήταν μοναδική περίπτωση. Αντιθέτως, σε πολλές πόλεις της επαρχίας, οι ιδιοκτήτες μαζεύτηκαν, συνεννοήθηκαν και προετοιμάστηκαν για να προστατεύσουν τις ιδιοκτη-

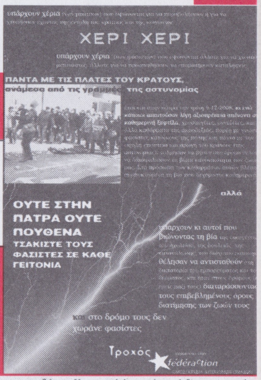
-και περισσότερο- μαζικό όσο και η ίδια η εξέγερση του Δεκέμβρη, συνεχίζει να υπάρχει και θα συνεχίζει να συσσωρεύεται όσο καλπάζει η κρίση και όσο ο ταξικός του αντίπαλος κάνει αισθητή την παρουσία του. Δεν πρέπει κατά κανένα τρόπο να πλανηθούμε από την εικόνα και να υποθέσουμε πως η μητροπολιτική εξέγερση των αρχών του Δεκέμβρη ήταν μόνη της, «πλειοψηφική» και κυρίαρχη. Είναι κι αυτό στα καθήκοντα της εργατικής τάξης, πάντοτε ήταν: Να μην υποτιμά τους αντιπάλους της. Αν μη τι άλλο, πρόκειται για αντίπαλους που εξ ορισμού διαθέτουν πολύ μεγαλύτερα περιθώρια σφάλματος.

Ο κίνδυνος της «δεύτερης γενιάς»

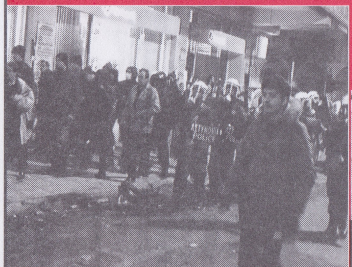
Έχει κανείς προσπαθήσει να ψαρέψει τα όσα γράφτηκαν για τη «δεύτερη γενιά» των μεταναστών κατά τη διάρκεια και μετά από τα επεισόδια του Δεκέμβρη; Δύσκολο, γιατί η ποσότητα των γραφόμενων ήταν τεράστια. Πάντως, έτσι για να το ξέρετε, σύμφωνα με τους πλέον έγκριτους αστυνομικούς ρεπόρτερ, σύμφωνα δηλαδή με τους μπάτσους που δίνουν σε αυτούς τους ρεπόρτερ τη γραμμή, η «δεύτερη γενιά» έχει ενταχθεί και συμμετέχει κανονικά στον «σκληρό πυρήνα των 500 μπαχαλάκηδων» των Εξαρχείων. Η «δεύτερη γενιά» συμμετέχει, αν δεν αποτελεί εξ ολοκλήρου, την τελευταία φουρνιά της ένοπλης τρομοκρατίας στην Ελλάδα. Η «δεύτερη γενιά» είναι ασφυκτικά πιεσμένη από το νομικό πλαίσιο που καθορίζει την ύπαρξή της στην Ελλάδα και χρειάζεται τη βοήθεια της αριστεράς. Η «δεύτερη γενιά» λεηλάτησε τα καταστήματα του κέντρου. Η «δεύτερη γενιά» έγραψε ξενόγλωσσα συνθήματα στους τοίχους του Πολυτεχνείου και αποτέλεσε τον ιδανικό «εξωσχολικό ταραχοποιό» των ημερών. Η «δεύτερη γενιά» έλκεται όλο και λιγότερο

πως το λένε, οι ίδιοι που τέσσερα χρόνια πριν κατέβαιναν στο δρόμο και φώναζαν «δε θα γίνεις έλληνας ποτέ Αλβανέ». Αυτοί δεν βγήκαν να υπερασπιστούν τα μαγαζιά τους (στην Πάτρα άλλωστε δεν σπάστηκε κανένα πέρα από την wind και τον Γερμανό), αλλά βγήκαν να υπερασπιστούν την τάξη και την ασφάλεια, βγήκαν να υπερασπιστούν μία κανονικότητα που μόνο αυτοί απολαμβάνουν, στην τελική βγήκαν να υπερασπιστούν την κοινωνική τους τάξη. Ίσως είναι περιττό να πούμε ότι όλοι αυτοί οι φασίστες βρίσκονταν ανάμεσα στις γραμμές της αστυνομίας, άλλοτε λίγο πιο μπροστά και άλλοτε λίγο πιο πίσω, ανάλογα με την περίσταση. Το σύνολο όλων αυτών έφτανε τους 400 ανθρώπους, οι 200 εκ των οποίων επιδόθηκαν στο άθλημα του κυνηγιού κομμουνιστών και αναρχοκομμουνιστών, πάντα μαζί με την αστυνομία.

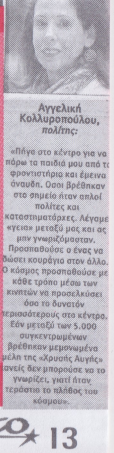
Μετά την πρώτη κρυάδα πάντως, έγινε παραπάνω από εμφανές ότι η εμφάνιση των φασιστών δεν τρόμαξε τον κόσμο, μιας και την Πέμπτη 11/12/2008 πραγματοποιήθηκε ίσως η μεγαλύτερη πορεία που έχουμε δει στην Πάτρα. 5000 άτομα ξεκίνησαν στις 19.00 από το παράρτημα και κατέληξαν πάλι σε αυτό φωνάζοντας αντιφασιστικά συνθήματα σε όλη τη διαδρομή και κυρίως το «μπάτσοι, μμε, παρακρατικοί, εχθές το βράδυ δουλεύατε μαζί».

Αφίσα από την αυτόνομη ομάδα "Τροχός" (Πάτρα) που κολλήθηκε σε Πάτρα και Αθήνα

Πάνω αριστερά: *Ο πατρινός εθνικός κορμός και οι καλύτεροί του φίλοι προστατεύουν υποκατάστημα της Εμπορικής τράπεζας. Πάτρα 9/1/08 το βράδυ.*

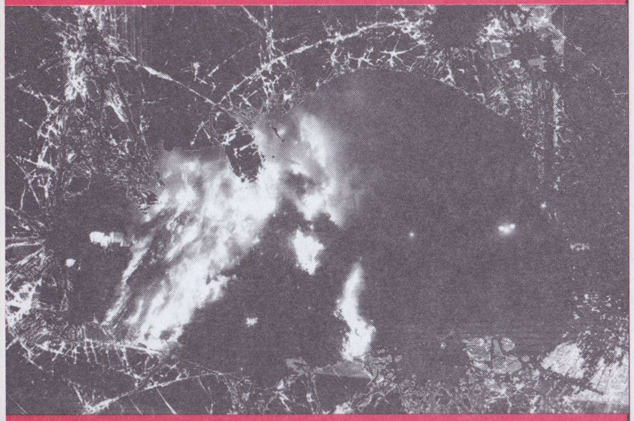
Πάνω δεξιά: *Ο τοπικός τύπος προσπαθεί να μας πείσει να κάτσουμε σπίτια μας. Πέμπτη 11/1/08. Ακολούθησε πορεία 5.000 ατόμων.*

Δεξιά: *Οπωσδήποτε, η Αγγελική Κολλυροπούλου, πρόεδρος της επιτροπής κατοίκων Αγυιάς, έχει φάτσα που ταιριάζει με την ψυχική της ιδιοσυγκρασία. Εδώ παραδέχεται στον τοπικό τύπο τη συμμετοχή της στα γεγονότα της Τρίτης και περιμένει παράσημο.*

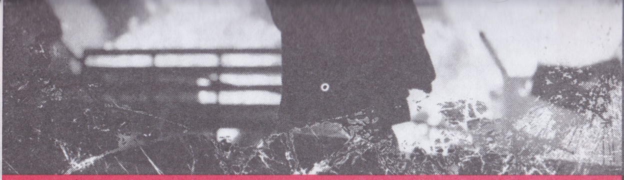
από τα φόρουμ και τις επίσημες μεταναστευτικές οργανώσεις και «στρέφεται προς τις αυτόνομες ομάδες». Η «δεύτερη γενιά» ετοιμάζεται για μητροπολιτικές εξεγέρσεις τύπου Γαλλίας. Τέλος, η «δεύτερη γενιά» καλό θα ήταν να προσληφθεί στην αστυνομία· όπως μας λέει ένας φωτισμένος αριστερός μπάτσος συνδικαλιστής, «αυτοί οι άνθρωποι γνωρίζουν πρόσωπα και πράγματα» που οι μπάτσοι δεν γνωρίζουν και δεν μπορούν να γνωρίζουν.

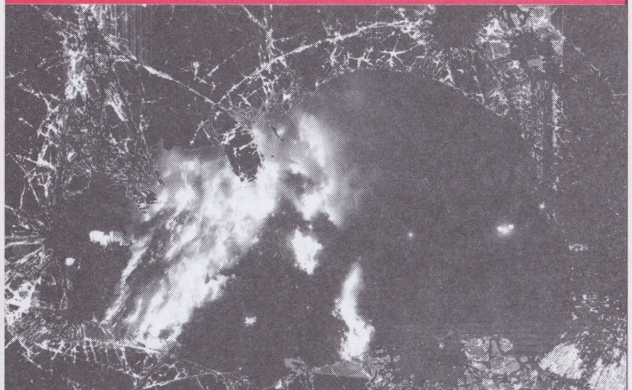
Η «δεύτερη γενιά» είναι καλός όρος για να συνεννοούνται οι έλληνες. Σύντομος και καθολικός, παριστάνει πως γνωρίζει τα πάντα για το κοινωνικό υποκείμενο στο οποίο αναφέρεται και ταυτόχρονα κρύβει πως στην ουσία δεν γνωρίζει τίποτα. Πάντως δεν πρόκειται για «δεύτερη γενιά», γιατί πολύ απλά δεν πρόκειται για μετανάστες. Αυτοί οι εκατοντάδες χιλιάδες νεολαίοι έχουν μεγαλώσει μέσα σε ετούτη εδώ την κοινωνία· είναι προϊόντα της και συστατικά της όσο όλοι οι τιμητές και εκτιμητές τους κι ακόμη περισσότερο. Από την άλλη όμως δεν παύουν να αποτελούν ένα καινοφανές συστατικό της ελληνικής ταξικής σύνθεσης. Πράγματι, αυτό το καινοφανές συστατικό εμφανίστηκε στα επεισόδια, συμμετείχε και πολλές φορές μπήκε μπροστά. Και είναι χαρακτηριστικό της καινοτομίας του ότι τα τεράστια προβλήματα μετάφρασης που συνάντησαν στη συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων οι προσπάθειες συνεννόησης μαζί του, δεν είχαν να κάνουν με τη διαφορετική γλώσσα, αλλά με τη ***ριζικά διαφορετική κοινωνική εμπειρία των εμπλεκόμενων.*** Αλλιώς είναι το μίσος για

«ξένο»· είναι γνήσιο παράγωγο του νοτιοβαλκανικού μητροπολιτικού καζανιού και ταυτόχρονα είναι ένα συστατικό ξένο και καινοφανές σε σχέση με όλα όσα έχουν προηγηθεί. Και δεν έχει ολοκληρωθεί η παραγωγή αυτού του συστατικού· μόλις τώρα ξεκινά...

Αρκετά όμως. Κομμάτια αυτού του νέου κοινωνικού υποκειμένου, αυτής της νέας συνιστώσας της ταξικής σύνθεσης, μπλέχτηκαν χοντρά στην εξέγερση του Δεκέμβρη, όχι γιατί χάθηκε κάποιος δικός τους, ή για χάρη της ανύπαρκτης υποστήριξης που δέχονται όποτε κάποιος από αυτούς πάει άκλαφτος από εκπυρσοκρότηση, έτσι όπως πήγε ο Γρηγορόπουλος κι ακόμη χειρότερα. Μπλέχτηκαν γιατί έτσι επέβαλλε η στέρηση, η συνείδησή τους και το μίσος που κουβαλάνε και μπλέχτηκαν όπως επέτρεπε το νεαρό της ηλικίας τους. Κι όπως όλοι ξέρουμε, οι μπάτσοι κανόνισαν να το πληρώσουν το μπλέξιμό τους πολύ χειρότερα απ' ό,τι οι «καθαρόαιμοι» ντόπιοι. Η συντριπτική πλειοψηφία των φυλακισμένων δεν προέρχεται από τους «κουκουλοφόρους των εξαρχείων», ενώ δυστυχώς, απ' όσο ξέρουμε, οι αδυναμίες των γεγονότων του Δεκέμβρη ήταν τέτοιες που το μπλέξιμό τους μας άφησε ελάχιστα σοφότερους και εμάς και αυτούς.

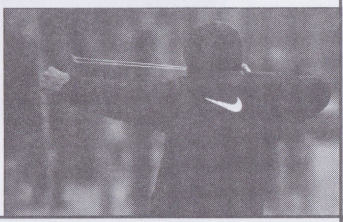
Υπάρχουν παρόλ' αυτά μια δυο σιγουριές για να ποντάρουμε πάνω τους. Η πρώτη είναι ότι η ανησυχία των μπάτσων για την τάχα προσχώρηση αυτών των νεολαίων στις «ομάδες των εξαρχείων», θα έπρεπε να είναι η μικρότερη έγνοια τους. Έστω: είναι μέρος των μπατσικών προβληματι-

πώς στην ουσία δεν γνωρίζει τίποτα. Πάντως δεν πρόκειται για «δεύτερη γενιά», γιατί πολύ απλά δεν πρόκειται για μετανάστες. Αυτοί οι εκατοντάδες χιλιάδες νεολαίοι έχουν μεγαλώσει μέσα σε ετούτη εδώ την κοινωνία· είναι προϊόντα της και συστατικά της όσο όλοι οι τιμητές και εκτιμητές τους κι ακόμη περισσότερο. Από την άλλη όμως δεν παύουν να αποτελούν ένα καινοφανές συστατικό της ελληνικής ταξικής σύνθεσης. Πράγματι, αυτό το καινοφανές συστατικό εμφανίστηκε στα επεισόδια, συμμετείχε και πολλές φορές μπήκε μπροστά. Και είναι χαρακτηριστικό της καινοτομίας του ότι τα τεράστια προβλήματα μετάφρασης που συνάντησαν στη συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων οι προσπάθειες συνεννόησης μαζί του, δεν είχαν να κάνουν με τη διαφορετική γλώσσα, αλλά με τη ***ριζικά διαφορετική κοινωνική εμπειρία των εμπλεκόμενων.*** Αλλιώς είναι το μίσος για τους μπάτσους όταν οι μπάτσοι σε φτύνουν κάθε μέρα στο δρόμο επί χρόνια, όταν εξετάζουν την αίτηση παραμονής σου κάθε έξι μήνες, ή όταν κάθε επίσκεψη στα κρατητήριά τους μπορεί να κρατήσει μέρες. Αλλιώς είναι το «πανεπιστημιακό άσυλο» όταν ακόμη και το απολυτήριο λυκείου παραμένει μακρινό όνειρο. Αλλιώς είναι η «νεανική παραβατικότητα» όταν έχεις το φόβο της απέλασης πάνω από το κεφάλι σου. Αλλιώς είναι οι σχέσεις και οι έννοιες των φύλων όταν πάνω τους επικρέμεται η υλική στέρηση και ο ρατσισμός. Αλλιώς είναι η λεηλασία όταν αυτά που κλέβονται δεν τα 'χεις ξαναδεί στη ζωή σου. Αλλιώς είναι η βία όταν είσαι από μικρός στο δρόμο. Αλλιώς είναι ο ίδιος ο δρόμος, η σχέση με το χρόνο και τη διαχείρισή του, η παρανομία και η νομιμότητα, η δουλειά και η σχόλη... Η κοινωνική εμπειρία της λεγόμενης «δεύτερης γενιάς» δεν είναι πια κάτι μπλέχτηκαν γιατί έτσι επέβαλλε η στέρηση, η συνείδησή τους και το μίσος που κουβαλάνε και μπλέχτηκαν όπως επέτρεπε το νεαρό της ηλικίας τους. Κι όπως όλοι ξέρουμε, οι μπάτσοι κανόνισαν να το πληρώσουν το μπλέξιμό τους πολύ χειρότερα απ' ό,τι οι «καθαρόαιμοι» ντόπιοι. Η συντριπτική πλειοψηφία των φυλακισμένων δεν προέρχεται από τους «κουκουλοφόρους των εξαρχείων», ενώ δυστυχώς, απ' όσο ξέρουμε, οι αδυναμίες των γεγονότων του Δεκέμβρη ήταν τέτοιες που το μπλέξιμό τους μας άφησε ελάχιστα σοφότερους και εμάς και αυτούς.

Υπάρχουν παρόλ' αυτά μια δυο σιγουριές για να ποντάρουμε πάνω τους. Η πρώτη είναι ότι η ανησυχία των μπάτσων για την τάχα προσχώρηση αυτών των νεολαίων στις «ομάδες των εξαρχείων», θα έπρεπε να είναι η μικρότερη έγνοια τους. Έστω: είναι μέρος των μπατσικών προβληματισμών που πιο πάνω καταχωρήσαμε ως «βραχυπρόθεσμους». Και όντως, μάλλον καθησυχαστικό γι' αυτούς θα έπρεπε να είναι ένα ενδεχόμενο σύμφωνα με το οποίο αυτή η νέα συνιστώσα της ταξικής σύνθεσης αφομοιώνεται τόσο που να καταλήγει σε απλή ποσοτική ενίσχυση των ήδη υπάρχουσων δομών, συνεπώς σε πολλαπλασιασμό και διάδοση των κουσουριών τους. Αντιθέτως, αυτό που θα έπρεπε να ανησυχεί το κράτος και να επιδιώκεται από τους αντιπάλους του, είναι κάτι πολύ διαφορετικό: Η αυτόνομη οργάνωση της νέας ταξικής σύνθεσης, η αυτοαξιοποίηση του πλούτου που κουβαλάει, ο εμπλουτισμός του ταξικού πολέμου με νέα υποκείμενα, νέες διαθέσεις και νέες ικανότητες. Ο ταξικός πλούτος που παράγεται στα πιο βαθιά αμπάρια της καταπίεσης, ο πλούτος που στην Ελλάδα ακόμη διανύει την εφηβική του ηλικία και έχει πολλά να μάθει και πολλά να διδάξει,

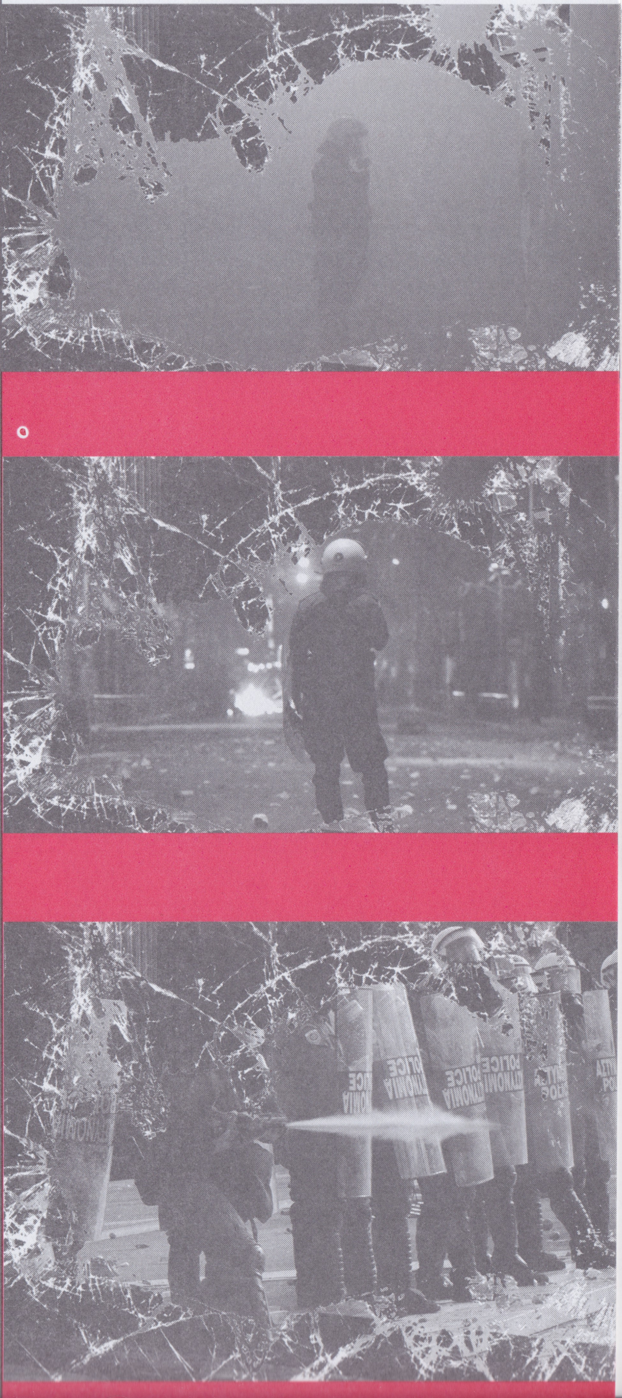

αυτός είναι ο γνήσιος, ο στρατηγικός φόβος των αφεντικών.

Δυστυχώς, τα αφεντικά όταν έχουν να κάνουν με το συγκεκριμένο ενδεχόμενο, έχουν με τη μεριά τους την καταγεγραμμένη εμπειρία των ομοίων τους που αντιμετώπισαν παρόμοια προβλήματα πιο πριν. Διόλου τυχαία, η πρόσληψη «ξένων» στην αστυνομία που τόσο ενθουσιάζει τα πλέον προοδευτικά -έως ΣΥΡΙΖΑ- στοιχεία του ελληνικού συμπλέγματος της ασφάλειας, είναι ιδέα της Σκότλαντ Γιαρντ. Η οποία ιδέα κέρδισε έδαφος –μαζί με πολλές άλλες- μετά που τα μητροπολιτικά κοινωνικά υποκείμενα κατέκαψαν ολόκληρη την Αγγλία έπειτα από είκοσι χρόνια φυλετικής καταπίεσης το καλοκαίρι του '81. Ευτυχώς από την άλλη, τα αφεντικά, όταν έχουν να κάνουν με το συγκεκριμένο ενδεχόμενο, έχουν να ξεπεράσουν τα δικά τους ιδεολογικά κολλήματα. Η ελληνική μητρόπολη δεν είναι ακριβής φωτοτυπία της βρετανικής ή της γαλλικής περίπτωσης. Και δεν αρκεί για τα think tank της ασφάλειας να αντιγράφουν τις «λύσεις» που βρίσκουν σε ξενόγλωσσα βιβλία τα οποία ούτως ή άλλως αναφέρονται σε κοινωνικές συνθήκες του παρελθόντος. Το ξαναείπαμε: Οι φωτισμένοι μπάτσοι που εισηγούνται την πρόσληψη «των ξένων» στα σώματα ασφαλείας, λένε πως «αυτοί οι άνθρωποι γνωρίζουν τις κοινωνίες από τις οποίες προέρχονται, γνωρίζουν πρόσωπα και πράγματα»· και ταυτόχρονα παραδέχονται μια βασική τους αδυναμία, ότι δηλαδή ***οι ίδιοι οι μπάτσοι δεν γνωρίζουν πράγματα που θα έπρεπε να γνωρίζουν και δεν εμπλέκονται σε κοινωνικές διαδικασίες όπου θα έπρεπε να εμπλέκονται.***

εξέφραζε εφηβικές και μετεφηβικές επιδιώξεις και βέβαια, εδώ που τα λέμε, δεν δημιούργησε εφηβικά και μετεφηβικά προβλήματα στο κράτος και τους φίλους του. Αλλά η σχέση με την πραγματικότητα δεν είναι ζητούμενο για τους «αφουγκραστές των παιδιών»: Όσοι από τους εξεγερμένους δεν είχαν την τύχη να περιλαμβάνονται στην αγία ηλικιακή/καταναλωτική ομάδα των 12-22 μπορούν να καταγγελθούν ως περιθώριο ή καθοδηγητές του χειρίστου είδους (αυτόκλητοι ποιμένες παιδικών ψυχών!) και να καταδικαστούν στις έσχατες των ποινών αφού «οι μαθητές» καλό θα ήταν να αφεθούν να εκφραστούν μόνοι τους, δηλαδή υπό το άγρυπνο βλέμμα του γονιού, του καθηγητή και της τηλεόρασης.

Με λίγα λόγια, σύμφωνα με τους αφουγκραστές της νεολαίας, «οι νέοι μας» δεν έχουν να μάθουν τίποτα από κανέναν. Η αυτάρκειά τους στις ιδέες και τις πράξεις είναι άνευ προηγουμένου, «τα παιδιά» είναι τα αναγκαία και ικανά υποκείμενα για να ειπωθεί ό,τι έχει αξία να ειπωθεί και δεν χρειάζονται αυτά τα υποκείμενα καμία κατήχηση στην εμπειρία του παρελθόντος, αφού ό,τι έχει αξία, προκύπτει αυθόρμητα «στα μυαλουδάκια τους» ως θεία επιφοίτηση, κατευθείαν αντανάκλαση από το φως της νιότης. Φυσικά οι κόλακες παίζουν εδώ εκ του ασφαλούς και μάλιστα εκφράζουν μια από τις πάγιες επιδιώξεις τους: Την κυριαρχία σε ολόκληρη την κοινωνία της ατομιστικής παιδακίσιας αυτάρκειας, του «εγώ τα ξέρω όλα» και του «σιγά που θα μου πεις εσύ ρε». Την ξέρουν καλά αυτή την αυτάρκεια και την ισχύ της, την καλλιεργούν με επιμέλεια: Μυαλά παιδιών, πράξεις παιδιών

άλλη, τα αφεντικά, όταν έχουν να κάνουν με το συγκεκριμένο ενδεχόμενο, έχουν να ξεπεράσουν τα δικά τους ιδεολογικά κολλήματα. Η ελληνική μητρόπολη δεν είναι ακριβής φωτοτυπία της βρετανικής ή της γαλλικής περίπτωσης. Και δεν αρκεί για τα think tank της ασφάλειας να αντιγράφουν τις «λύσεις» που βρίσκουν σε ξενόγλωσσα βιβλία τα οποία ούτως ή άλλως αναφέρονται σε κοινωνικές συνθήκες του παρελθόντος. Το ξαναείπαμε: Οι φωτισμένοι μπάτσοι που εισηγούνται την πρόσληψη «των ξένων» στα σώματα ασφαλείας, λένε πως «αυτοί οι άνθρωποι γνωρίζουν τις κοινωνίες από τις οποίες προέρχονται, γνωρίζουν πρόσωπα και πράγματα»˙ και ταυτόχρονα παραδέχονται μια βασική τους αδυναμία, ότι δηλαδή ***οι ίδιοι οι μπάτσοι δεν γνωρίζουν πράγματα που θα έπρεπε να γνωρίζουν και δεν εμπλέκονται σε κοινωνικές διαδικασίες όπου θα έπρεπε να εμπλέκονται.***

Ωραία ως εδώ. Το κακό όμως είναι πως ακριβώς το ίδιο ισχύει και για τους αντίπαλους των μπάτσων.

«Ας αφουγκραστούμε τα παιδιά»

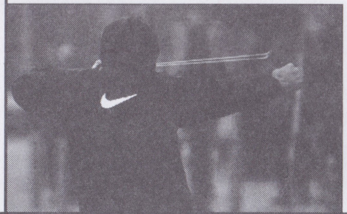
Αυτό το «ας αφουγκραστούμε τι λένε τα παιδιά» που ακούστηκε από χίλιες μπάντες κατά τη διάρκεια των γεγονότων του Δεκέμβρη, είναι διπλά και τριπλά ύπουλο. Είναι προφανές, αλλά να το πούμε κι εμείς: Αυτό το «να αφουγκραστούμε...» ανάγει ολόκληρη την εξέγερση σε κάποιου είδους «νεανική τρέλα». Είναι παλιό κόλπο για τα φερέφωνα των αφεντικών να ανάγουν τις επιθέσεις του ταξικού τους εχθρού σε παιδακίσια καμώματα που θα ξεχαστούν μόλις οι εμπλεκόμενοι «ωριμάσουν» και «πήξει το μυαλό τους». Φυσικά η εξέγερση των αρχών του Δεκέμβρη δεν περιλάμβανε μόνο εφηβικές και μετεφηβικές ηλικίες, δεν

Με λίγα λόγια, σύμφωνα με τους αφουγκραστές της νεολαίας, «οι νέοι μας» δεν έχουν να μάθουν τίποτα από κανέναν. Η αυτάρκειά τους στις ιδέες και τις πράξεις είναι άνευ προηγουμένου, «τα παιδιά» είναι τα αναγκαία και ικανά υποκείμενα για να ειπωθεί ό,τι έχει αξία να ειπωθεί και δεν χρειάζονται αυτά τα υποκείμενα καμία κατήχηση στην εμπειρία του παρελθόντος, αφού ό,τι έχει αξία, προκύπτει αυθόρμητα «στα μυαλουδάκια τους» ως θεία επιφοίτηση, κατευθείαν αντανάκλαση από το φως της νιότης. Φυσικά οι κόλακες παίζουν εδώ εκ του ασφαλούς και μάλιστα εκφράζουν μια από τις πάγιες επιδιώξεις τους: Την κυριαρχία σε ολόκληρη την κοινωνία της ατομιστικής παιδακίσιας αυτάρκειας, του «εγώ τα ξέρω όλα» και του «σιγά που θα μου πεις εσύ ρε». Την ξέρουν καλά αυτή την αυτάρκεια και την ισχύ της, την καλλιεργούν με επιμέλεια: Μυαλά παιδιών, πράξεις παιδιών και ανάγκες παιδιών, αυτό είναι το ζητούμενο για το σύνολο των εκμεταλλευόμενων ανεξαρτήτως ηλικίας από τότε που οι εξεγέρσεις του '68 ηττήθηκαν, αφομοιώθηκαν και, για να μάθουν να φέρονται, έλαβαν κατόπιν εορτής τον ύπουλο χαρακτηρισμό «νεολαιίστικες».

Εν τω μεταξύ βέβαια, μπορούμε μέσα σε αυτό το «να αφουγκραστούμε...» να καταλάβουμε και μια έκκληση προς τον εχθρό που κατέβηκε στους δρόμους στις αρχές του Δεκέμβρη. Έκκληση, αναγνώριση, απειλή και ευχή ταυτόχρονα: Όπως μας λένε οι αφουγκραστές, οι αγωνίες, οι σκέψεις, οι μέθοδοί και τα σχέδια ***όλων μας*** καλό θα ήταν να παραμείνουν στο επίπεδο του παιδισμού. Καλό θα ήταν να αρκεστούμε να παιδιαρίζουμε στους δρόμους της πόλης ή ακόμη και πάνω στα κεφάλια των μπάτσων, καλό θα ήταν οι ικανότητες, οι

ιδέες και οι πράξεις μας να είναι τέτοιες που να συγχέονται εύκολα με εκδήλωση - έστω ελευθεριακού- νηπιαγωγείου. Καλό για τα αφεντικά για προφανείς λόγους. Αλλά και καλό για εμάς (εδώ βρίσκεται η απειλή!), γιατί αν τυχόν ξεπεραστεί πουθενά αυτό το -εν πάσει περιπτώσει σχετικά ανεκτό- επίπεδο παιδισμού, ίσως τότε η αντιμετώπισή μας να πάψει να είναι αυτή που αρμόζει σε «παιδιά» και ν' αρχίσει να είναι εκείνη που αρμόζει σε συνειδητούς ενήλικους, δηλαδή οι Γκαλιφέ θ' αρχίσουν να περιδιαβαίνουν τις γραμμές μας με βλέμμα εξεταστικό και δάχτυλο υψωμένο. Έχουν ξαναγίνει αυτά, και δεν ήταν το 1871· ήταν κατά τη διάρκεια των «νεολαιίστικων» εξεγέρσεων του '68. Εντάξει όμως· δεν ξέρουμε αν είναι καθησυχαστικό ή λόγος απελπισίας, αλλά η κοινωνική κατάσταση αυτή τη στιγμή είναι τέτοια που οι απειλές αυτού του είδους είναι λίγο πολύ ακατανόητες τόσο από αυτούς που τις εκφράζουν όσο και από εκείνους στους οποίους απευθύνονται.

Για το τέλος: Μύθοι και θρύλοι της πατρίδας μας

Ξέρετε κάτι μεγάλες κουβέντες που κυκλοφορούν γενικώς όποτε σφίγγουν τα πράγματα; «Δεν έχουμε να φοβηθούμε παρά τις αδυναμίες μας» είναι μία από αυτές. Στην περίπτωσή μας πάντως, ακόμη κι αν μόνο τις αδυναμίες μας είχαμε να φοβηθούμε (εδώ που τα λέμε έχουμε κι άλλα...), θα πρέπει να ξέρουμε πως αυτές δεν είναι ούτε λίγες ούτε αμελητέες. Θα πούμε μερικά παρακάτω.

ακριβώς η απουσία κινήματος μας κάνει επιρρεπείς σε μπερδέματα. Αλλά τα κινήματα δεν είναι μετεωρολογικά φαινόμενα για «να 'χει φέτος» και του χρόνου «να μην έχει». Κι αν κανείς ανησυχεί που αυτά που θα έπρεπε να είναι η καθημερινότητα του κινήματος (έντυπα σε γειτονιές, αφίσσες, συζητήσεις, τοπικές διαδηλώσεις) δυστυχώς γίνονται αντιληπτά σαν εξαίρεση που ταιριάζει σε εξαιρετικές περιστάσεις... ε, δεν έχει παρά να αντιληφθεί πως ο δρόμος βρίσκεται στην αναγωγή τους σε καθημερινότητα. Μόνο που αυτό θέλει λιγότερο ενθουσιασμό της στιγμής και περισσότερη δουλειά με διάρκεια.

Μύθος δεύτερος: Οι μπάτσοι στο δρόμο.

Ετούτο το κείμενο γράφεται μετά την καταστολή της διαδήλωσης της 24ης Γενάρη. Και ήδη τα όσα λέγονται παραπάνω για τους βραχυπρόθεσμους κρατικούς σχεδιασμούς γίνονται πραγματικότητα. Παρόλ' αυτά, έστω και μετά από αυτή τη διαδήλωση, θα πρέπει να επισημάνουμε πως η κινηματική οργάνωση στο δρόμο παραμένει ζητούμενο. Αν οι κατασταλτικοί βραχίονες του κράτους φορές φορές φαντάζουν παντοδύναμοι, αυτό δεν συμβαίνει γιατί όντως είναι. Αντιθέτως, συμβαίνει γιατί το ζήτημα της κινηματικής οργάνωσης στο δρόμο ουδέποτε έχει αντιμετωπιστεί με τη σοβαρότητα που του αρμόζει. Δυστυχώς, είμαστε όλοι μας από παλιά και μετά τα γεγονότα του Δεκέμβρη ακόμη περισσότερο, δέσμιοι του ιδεολογήματος του «αυθορμητισμού». Της ιδέας δηλαδή ότι η σύγκρουση με το κράτος δεν είναι θέμα εκ των προτέρων πολιτικής οργάνωσης, αλλά

γέρσεων του '68. Εντάξει όμως δεν ξέρουμε αν είναι καθησυχαστικό ή λόγος απελπισίας, αλλά η κοινωνική κατάσταση αυτή τη στιγμή είναι τέτοια που οι απειλές αυτού του είδους είναι λίγο πολύ ακατανόητες τόσο από αυτούς που τις εκφράζουν όσο και από εκείνους στους οποίους απευθύνονται.

Για το τέλος: Μύθοι και θρύλοι της πατρίδας μας

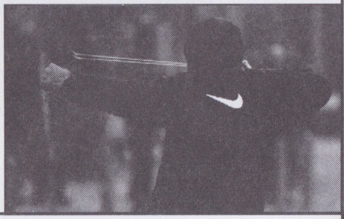
Ξέρετε κάτι μεγάλες κουβέντες που κυκλοφορούν γενικώς όποτε σφίγγουν τα πράγματα; «Δεν έχουμε να φοβηθούμε παρά τις αδυναμίες μας» είναι μία από αυτές. Στην περίπτωσή μας πάντως, ακόμη κι αν μόνο τις αδυναμίες μας είχαμε να φοβηθούμε (εδώ που τα λέμε έχουμε κι άλλα...), θα πρέπει να ξέρουμε πως αυτές δεν είναι ούτε λίγες ούτε αμελητέες. Θα πούμε μερικά παρακάτω.

Μύθος πρώτος: Τι είναι κίνημα.

Για να συνεννοούμαστε, τα γεγονότα του Δεκέμβρη δεν ήταν κίνημα. Ήταν μια μητροπολιτική εξέγερση με καινούρια χαρακτηριστικά που επέδειξε καινούριες δυνατότητες για το μέλλον και ξεκούνησε την κοινωνική ζυγαριά από την ισορροπία της. Αλλά το κίνημα δεν είναι οι κοινωνικές εκρήξεις. Το κίνημα είναι καθημερινή δουλειά και οργάνωση, μεροδούλι μεροφάι που λένε, το κίνημα είναι καθημερινή συσσώρευση εργασίας, ιδεών και σχέσεων για λογαριασμό του προλεταριάτου, συσσώρευση που παραμένει ως δομές και καθημερινή ζωή και δυνατότητες και περιμένει να χρησιμοποιηθεί σαν υποδομή από εκρήξεις σαν κι αυτή του Δεκέμβρη αλλά όχι μόνο. Αν σήμερα έχει γίνει της μόδας αυτό το «φέτος έχει κίνημα» που τόσο άρεσε πάντα στην αριστερά των πανεπιστημίων, είναι γιατί

Μύθος δεύτερος: Οι μπάτσοι στο δρόμο.

Ετούτο το κείμενο γράφεται μετά την καταστολή της διαδήλωσης της 24ης Γενάρη. Και ήδη τα όσα λέγονται παραπάνω για τους βραχυπρόθεσμους κρατικούς σχεδιασμούς γίνονται πραγματικότητα. Παρόλ' αυτά, έστω και μετά από αυτή τη διαδήλωση, θα πρέπει να επισημάνουμε πως η κινηματική οργάνωση στο δρόμο παραμένει ζητούμενο. Αν οι κατασταλτικοί βραχίονες του κράτους φορές φορές φαντάζουν παντοδύναμοι, αυτό δεν συμβαίνει γιατί όντως είναι. Αντιθέτως, συμβαίνει γιατί το ζήτημα της κινηματικής οργάνωσης στο δρόμο ουδέποτε έχει αντιμετωπιστεί με τη σοβαρότητα που του αρμόζει. Δυστυχώς, είμαστε όλοι μας από παλιά και μετά τα γεγονότα του Δεκέμβρη ακόμη περισσότερο, δέσμιοι του ιδεολογήματος του «αυθορμητισμού». Της ιδέας δηλαδή ότι η σύγκρουση με το κράτος δεν είναι θέμα εκ των προτέρων πολιτικής οργάνωσης, αλλά ζήτημα «έμπνευσης», «μούρλιας» και βάλτε ό,τι θέλετε. Εν τω μεταξύ, ενόσω εμείς βρισκόμαστε σε αυτή την κατάσταση, θα πρέπει να καταλάβουμε καλά πως μετά τα γεγονότα του Δεκέμβρη, η κατάσταση από τη μεριά των μπάτσων θα χειροτερέψει. Το είπαμε και παραπάνω: Χίλια μυαλά σκέφτονται για λογαριασμό του κράτους. Θα πρέπει λοιπόν να καταλάβουμε καλά πως το «πόλεμος στον πόλεμο των αφεντικών» μπορεί να γίνεται αντιληπτό σαν λόγια του αέρα από ένα μέρος εκείνων που το φωνάζουν, αλλά δεν γίνεται έτσι αντιληπτό από τα αφεντικά. Για τα αφεντικά είναι μια διαρκής πραγματικότητα αυτός ο πόλεμος, είναι ο δικός τους πόλεμος, είναι ο λόγος και ο τρόπος της ύπαρξής τους. Και σε έναν πόλεμο, μια κατάσταση όπου όλα είναι πολεμικά, δεν έχεις την πολυτέλεια να επιλέγεις πότε οι εκδηλώσεις σου θα είναι

«ειρηνικές» και πότε όχι. Πολύ απλά, επ' αυτού έχουν λόγο και οι δύο εμπόλεμες πλευρές. Αυτό που απομένει ως επιλογή για την αδύνατη πλευρά (που αν δεν το καταλάβατε, είμαστε εμείς) είναι, είτε να παραστήσει πως ο πόλεμος και οι τρόποι του υπάρχουν μόνο όποτε, όπως και για όσο εκείνη επιλέγει (και να υποστεί τις συνέπειες), είτε να δεχτεί την διαρκή πραγματικότητα του πολέμου και να προετοιμαστεί αναλόγως. Και ας σημειωθεί εδώ ότι δεν μιλάμε για κάποιο -ανύπαρκτο ούτως ή άλλως- «αποκλειστικά τεχνικό» κομμάτι της παρουσίας στο δρόμο. Μιλάμε -όπως πάντα- για την πολιτική οργάνωση που προηγείται των τεχνικών ιδεών. Αλλά δεν λύνονται αυτά με ένα κείμενο σε ένα περιοδικό...

Μύθος τρίτος: Οι αριστεροί είναι φίλοι μας.

Αυτός ο ΣΥΡΙΖΑ μας πήρε από κοντά, μας χάιδεψε και μας ξαναχάιδεψε, έβγαλε και ένα ημερολόγιο με μπάχαλα για να το κρεμάσει ο Τσίπρας στο γραφείο του και γενικά προσπάθησε να γίνει το επίσημο φιλοκουκουλοφορικό τμήμα της βουλής. Δεν ξέρουμε αν κάτι τέτοιες χοντροκομμένες γαλιφιές πείθουν κανέναν. Ξέρουμε όμως πως πείθουν τους ίδιους τους συριζιασμένους! Περιμένουν να εισπράξουν ψήφους από την εξέγερση και αυτή την μελλούμενη μάζωξη δεν περιμένουν να την κάνουν στις επόμενες εκλογές, αλλά σε λίγα χρόνια που «θα 'χει πήξει το μυαλό μας», καταλαβαίνετε... Εν τω μεταξύ, εκτός από το γλείψιμο των μελλοντικών ψηφοφόρων, ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να αποκαταστήσει τις γέφυρες με τα σώματα ασφαλείας και τους

Μύθος τέταρτος: Μας αρέσει να γκρινιάζουμε

Όχι δεν μας αρέσει να γκρινιάζουμε. Στα γεγονότα του Δεκέμβρη εκπλαγήκαμε και χαρήκαμε και συμμετείχαμε όσο και όπως όλος ο κόσμος και αναγνωρίσαμε τα θετικά τους, ακόμη και κάνοντας πολλές φορές τα στραβά μάτια. Μόνο που έχουμε και μια σημαντική πεποίθηση να μας βαραίνει τις πλάτες. Δεν θεωρούμε και ποτέ δεν θεωρήσαμε πως οι πράξεις μας -και το λέμε με τη γενικότερη δυνατή έννοια- είναι πέρα από την κριτική. Αντιθέτως η κριτική και η αυτοκριτική είναι η πιο σοβαρή ένδειξη σεβασμού προς τον κοινωνικό πόλεμο. Και είναι και η μοναδική στάση που μπορεί να βοηθήσει.

Βρεθήκαμε μπροστά σε γεγονότα που μας ξεπέρασαν, τόσο που αυτό το «μας ξεπέρασαν» κατάντησε κοινοτοπία, τόσο που αμφιβάλλουμε σοβαρά περί του κατά πόσο αυτό το «ξεπέρασμα» γίνεται στ' αλήθεια αντιληπτό και μπορεί να αναλυθεί ως τις αιτίες του. Και τα επόμενα χρόνια αυτά τα γεγονότα θα αποτελέσουν μνήμη και παρακαταθήκη. Αν αυτή η παρακαταθήκη δεν υπάρξει σαν βαθιά κριτική και αυτοκριτική, αν ξεπέσει στην αυτάρκεια και στην αυταρέσκεια... ε, δεν έγινε και τίποτα! Κανείς δεν έχει να χάσει τίποτα· εκτός των από κάτω.

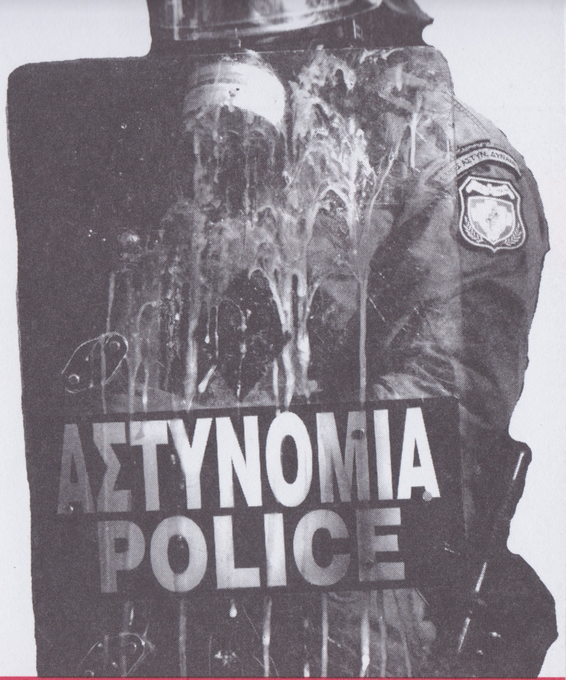

Μύθος τρίτος: Οι αριστεροί είναι φίλοι μας.

Αυτός ο ΣΥΡΙΖΑ μας πήρε από κοντά, μας χάιδεψε και μας ξαναχάιδεψε, έβγαλε και ένα ημερολόγιο με μπάχαλα για να το κρεμάσει ο Τσίπρας στο γραφείο του και γενικά προσπάθησε να γίνει το επίσημο φιλοκουκουλοφορικό τμήμα της βουλής. Δεν ξέρουμε αν κάτι τέτοιες χοντροκομμένες γαλιφιές πείθουν κανέναν. Ξέρουμε όμως πως πείθουν τους ίδιους τους συριζιασμένους! Περιμένουν να εισπράξουν ψήφους από την εξέγερση και αυτή την μελλούμενη μάζωξη δεν περιμένουν να την κάνουν στις επόμενες εκλογές, αλλά σε λίγα χρόνια που «θα 'χει πήξει το μυαλό μας», καταλαβαίνετε... Εν τω μεταξύ, εκτός από το γλείψιμο των μελλοντικών ψηφοφόρων, ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να αποκαταστήσει τις γέφυρες με τα σώματα ασφαλείας και τους «μετριοπαθείς ψηφοφόρους» του και να κρατήσει την γκρινιάρα «ανανεωτική πτέρυγα» του ΣΥΝ στη θέση της. Δύσκολες δουλειές, κι ας τις έχουμε υπ' όψη. Ας έχουμε επίσης υπ' όψη πως ***οι σχέσεις των συγκεκριμένων με το κράτος τους δεν είναι τόσο εχθρικές όσο θα θέλανε να δείχνουν***, γεγονός που αν δεν το έχουμε υπ' όψη και δεν το καταδεικνύουμε, θα εμφανιστεί μπρος μας σε πολύ ακατάλληλες συνθήκες. Μια νύξη μόνο. Η ιδέα περί πρόσληψης αλλοδαπών στα σώματα ασφαλείας προωθείται από τον πρόεδρο της μπατσικής ομοσπονδίας ΠΟΑΣΥ. Είναι το ίδιο συνδικάτο στελέχη του οποίου φιγουράρουν στο «Εκτός Υπηρεσίας», το περιοδικό που εκδίδει ο Συνασπισμός ειδικά για τα σώματα ασφαλείας. Έτσι για να θυμόμαστε από που έρχονται οι καλές ιδέες...

Βρεθήκαμε μπροστά σε γεγονότα που μας ξεπέρασαν, τόσο που αυτό το «μας ξεπέρασαν» κατάντησε κοινοτοπία, τόσο που αμφιβάλλουμε σοβαρά περί του κατά πόσο αυτό το «ξεπέρασμα» γίνεται στ' αλήθεια αντιληπτό και μπορεί να αναλυθεί ως τις αιτίες του. Και τα επόμενα χρόνια αυτά τα γεγονότα θα αποτελέσουν μνήμη και παρακαταθήκη. Αν αυτή η παρακαταθήκη δεν υπάρξει σαν βαθιά κριτική και αυτοκριτική, αν ξεπέσει στην αυτάρκεια και στην αυταρέσκεια... ε, δεν έγινε και τίποτα! Κανείς δεν έχει να χάσει τίποτα· εκτός των από κάτω.

Η ΝΥΧΤΑ ΜΑΣ ΑΝΗΚΕΙ

Η Μαύρη Δύναμη και το Κίνημα των Μαύρων Τεχνών, 1965-1975/ μέρος 'Δ

Στα μέσα της δεκαετίας του '70 το πολιτικό σκηνικό στις ΗΠΑ είχε ήδη αλλάξει. Με τις οργανώσεις της Νέας Αριστεράς, των Μαύρων και των γυναικών να παρουσιάζουν σοβαρά σημάδια κόπωσης ή και απόλυτης διάλυσης από την αντεπίθεση των αφεντικών, το κίνημα των Μαύρων Τεχνών και του Μαύρου εθνικισμού δεν θα μπορούσαν να μείνουν ανεπηρέαστα από τις εξελίξεις. Χαρακτηριστικό όμως είναι πως μέσα στη δίνη της δεξιόστροφης αυτής πολιτικής συγκυρίας η μετεξέλιξη των εν λόγω κινημάτων συνδέθηκε με το εξής πολιτικό «παράδοξο»: ενώ το υπόλοιπο κίνημα αφομοιωνόταν ή κατα-στελλόταν βίαια από το αμερικάνικο κράτος, το πιο ριζοσπαστικό κομμάτι των Black Arts αποφάσιζε πως έπρεπε να μετακινηθεί αριστερότερα αποκηρύσσοντας τη λογική του «διαχωρισμού», κάτι το οποίο έδειχνε να αποτελεί και τη γραμμή για τα Μαύρα κινήματα παγκοσμίως. Πιο συγκεκριμένα, στο 6ο Παναφρικανικό Συνέδριο που φιλοξενήθηκε στη Τανζανία (τον Αύγουστο του '74) η «φυλετικοκεντρική» πάλη καταγγέλθηκε και αποκηρύχθηκε από τις ισχυρότερες αφρικανικές δυνάμεις, ενώ 3 μήνες νωρίτερα η Αφρικάνικη Απελευθερωτική Επιτροπή Αλληλεγγύης θα χωριστεί απ' το ρήγμα μεταξύ μαρξιστών και εθνικιστών. Λίγο αργότερα την ίδια χρονιά, το Κογκρέσο του Αφρικάνικου Λαού (οργάνωση που είχε ιδρύσει το '70 ο Baraka) θα ανακοινώσει επίσημα πως αλλάζει από «παναφρικανική εθνικιστική» σε «μαρξιστική-λενινιστική», ένας πολιτικός διαχωρισμός που θα μεταφερθεί σαν σημείο αναφοράς και στο Ετήσιο Εθνικό Συνέδριο Αφροαμερικανών Συγγραφέων που έγινε στο πανεπιστήμιο του Howard τον προσεχή Νοέμβρη.

Στο άρθρο με τίτλο «Γιατί άλλαξα την ιδεολογία μου: μαύρος εθνικισμός και σοσιαλιστική επανάσταση» (περιοδικό Black World, 1974) ένας επαναπροσδιορισμένος πια Baraka υποστήριζε πως «είναι καθαρή φαντασία να πιστεύουμε πως, μπορούμε να παλέψουμε για την απελευθέρωση μας αδιαφορώντας για τους άλλους καταπιεσμένους». Ο Baraka κατηγόρησε τους

γραφέας και ακτιβιστής του κινήματος αναθεώρησε την αντίληψη που επικρατούσε για το ρόλο της τέχνης σαν «εμπειρίας» και «χειροπιαστή ενέργεια» στους κόλπους του BAM, (βλ. ΑΥΤΟ/ τ. 22) και για να στηρίξει την άποψη του χρησιμοποίησε την ανάλυση ενός λευκού κριτικού (του Kenneth Burn): «Όταν η αντίληψη της τέχνης σαν «μεθόδου» τερματιστεί και η αντίληψη της τέχνης σαν «Εμπειρίας» ενισχυθεί, η τέχνη μοιάζει μάταιη. Η τέχνη δεν είναι Εμπειρία αλλά κάτι που προστίθεται σ' αυτήν». Για να καταλήξει λέγοντας πως η «τέχνη μπορεί να υπάρξει σαν εξαιρετικό μέσο προπαγάνδας... Ωστόσο, ο Μαύρος καλλιτέχνης θα πρέπει να πραγματευτεί το σύνολο της ανθρώπινης εμπειρίας, συλλέγοντας κομμάτια απ' την παγκόσμια αισθητική, πνευματική και ιστορική εμπειρία». Με τα λόγια αυτά ο Neal αντικατέστησε τον πολιτισμικό διαχωρισμό με την παγκόσμια καλλιτεχνική σκέψη, μια έμφαση που παρέα με την ανανεωμένη δυναμική του μαρξισμού σηματοδότησαν το τέλος του Μαύρου εθνικισμού και του BAM σαν την πολιτιστική έκφρασή του.

Η μεταστροφή αυτή μπορεί για τη χρονική συγκυρία που έλαβε χώρα να φαντάζει παράδοξη, τα αίτιά της ωστόσο ήταν απόλυτα λογικά. Το ζήτημα ήταν πως το πολιτικό κλίμα είχε αρχίσει να αλλάζει από τα τέλη των 60s, όπου παράλληλα με τους σφοδρούς ταξικούς αγώνες διογκώθηκε και η μαύρη μεσαία τάξη κάτι το οποίο είχαν καταγγείλει και τα ίδια τα μέλη του BAM· εγκλωβισμένα, παρόλ' αυτά, στην αντίφαση ανάμεσα στον μαύρο σεπαρατισμό και την κοινωνική επανάσταση. Οι μαύροι έκαναν την εμφάνιση τους στο mainstream της εκπαίδευσης, της πολιτικής και των επιχειρήσεων, βάζοντας τέλος στις αυταπάτες του μαύρου προλεταριάτου. Παράλληλα, τα εκλογικά δικαιώματα που κατοχυρώθηκαν το 1964 εκτόξευσαν τον αριθμό των μαύρων εκλογέων με την αλλαγή της δεκαετίας, και ειδικά στο Νότο. Πολλοί ήταν οι μαύροι υποψήφιοι που εκλέγονταν σε δημαρχιακές θέσεις

που φιλοξενήθηκε στη Τανζανία (τον Αύγουστο του '74) η «φυλετικοκεντρική» πάλη καταγγέλθηκε και αποκηρύχθηκε από τις ισχυρότερες αφρικανικές δυνάμεις, ενώ 3 μήνες νωρίτερα η Αφρικάνικη Απελευθερωτική Επιτροπή Αλληλεγγύης θα χωριστεί απ' το ρήγμα μεταξύ μαρξιστών και εθνικιστών. Λίγο αργότερα την ίδια χρονιά, το Κογκρέσο του Αφρικάνικου Λαού (οργάνωση που είχε ιδρύσει το '70 ο Baraka) θα ανακοινώσει επίσημα πως αλλάζει από «παναφρικανική εθνικιστική» σε «μαρξιστική-λενινιστική», ένας πολιτικός διαχωρισμός που θα μεταφερθεί σαν σημείο αναφοράς και στο Ετήσιο Εθνικό Συνέδριο Αφροαμερικανών Συγγραφέων που έγινε στο πανεπιστήμιο του Howard τον προσεχή Νοέμβρη.

Στο άρθρο με τίτλο «Γιατί άλλαξα την ιδεολογία μου: μαύρος εθνικισμός και σοσιαλιστική επανάσταση» (περιοδικό Black World, 1974) ένας επαναπροσδιορισμένος πια Baraka υποστήριζε πως «είναι καθαρή φαντασία να πιστεύουμε πως, μπορούμε να παλέψουμε για την απελευθέρωση μας αδιαφορώντας για τους άλλους καταπιεσμένους». Ο Baraka κατηγόρησε τους μαύρους εθνικιστές (και τον εαυτό του ανάμεσα σ' αυτούς) για αδιάκριτη και γενικόλογη έμφαση στην Αφρική και για την προσπάθειά τους «να επιβάλουν ήθη και έθιμα, κάποια εκ των οποίων προκαπιταλιστικού/ φεουδαρχικού τύπου, σε μαύρους ανθρώπους που ζουν στη Βόρεια Αμερική επί 3 αιώνες, έχοντας σχηματίσει τη δική τους ιδιαίτερη αφροαμερικάνικη κουλτούρα». Στην άποψη αυτή θα υπερθεματίσει και ο Nathan Hare, εκδότης του περιοδικού Black Scholar, υποστηρίζοντας πως το κίνημα σκόνταψε στην απουσία του συνδυασμού φυλετικών και ταξικών αγώνων, λέγοντας χαρακτηριστικά πως «από ένα σημείο κι έπειτα τα σύμβολά μας, τα dashikis και τα afros, μετατράπηκαν σε επαναστατόσημα που δεν απαιτούσαν κάποια υλική έκφραση». Την ίδια στιγμή ο Larry Neal υιοθετούσε μια εξίσου κριτική στάση απέναντι στο παρελθόν του «πολιτισμικού εθνικισμού». Στο «The black contribution to American letters» (1976) ο συγ-

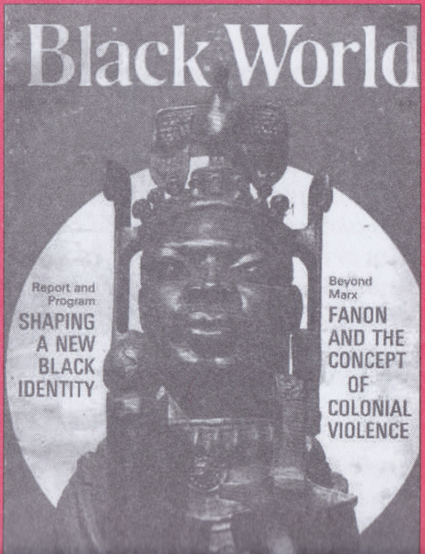
πολιτισμικό διαχωρισμό με την παγκόσμια καλλιτεχνική σκέψη, μια έμφαση που παρέα με την ανανεωμένη δυναμική του μαρξισμού σηματοδότησαν το τέλος του Μαύρου εθνικισμού και του BAM σαν την πολιτιστική έκφρασή του.

Η μεταστροφή αυτή μπορεί για τη χρονική συγκυρία που έλαβε χώρα να φαντάζει παράδοξη, τα αίτιά της ωστόσο ήταν απόλυτα λογικά. Το ζήτημα ήταν πως το πολιτικό κλίμα είχε αρχίσει να αλλάζει από τα τέλη των 60s, όπου παράλληλα με τους σφοδρούς ταξικούς αγώνες διογκώθηκε και η μαύρη μεσαία τάξη κάτι το οποίο είχαν καταγγείλει και τα ίδια τα μέλη του BAM· εγκλωβισμένα, παρόλ' αυτά, στην αντίφαση ανάμεσα στον μαύρο σεπαρατισμό και την κοινωνική επανάσταση. Οι μαύροι έκαναν την εμφάνιση τους στο mainstream της εκπαίδευσης, της πολιτικής και των επιχειρήσεων, βάζοντας τέλος στις αυταπάτες του μαύρου προλεταριάτου. Παράλληλα, τα εκλογικά δικαιώματα που κατοχυρώθηκαν το 1964 εκτόξευσαν τον αριθμό των μαύρων εκλογέων με την αλλαγή της δεκαετίας, και ειδικά στο Νότο. Πολλοί ήταν οι μαύροι υποψήφιοι που εκλέγονταν σε δημαρχιακές θέσεις όπως στο Κλήβελαντ, το Νιούαρκ, την Ατλάντα, το Ντητρόιτ και το Λος Άντζελες· σε περιοχές, δηλαδή, που στα 60s είχαν σαρωθεί από μαύρες εξεγέρσεις (βλ. πάλι ΑΥΤΟ/τ22). Οπότε χωρίς δισταγμό θα μπορούσαμε να πούμε πως η ανάδειξη και εκλογή μαύρων πολιτικών αποτελούσε το αποτέλεσμα της, εκ μέρους του πολιτικού κατεστημένου, κεφαλαιοποίησης των μαύρων αγώνων και του κύματος μητροπολιτικής βίας των 60s, τη στιγμή που ένα κομμάτι του μαύρου εκλογικού σώματος αισθάνθηκε ικανό να πετύχει τους στόχους του «μέσα από το σύστημα». Αν και υπάρχει η άποψη πως η λογική της «ενσωμάτωσης» αποδείχθηκε πιο πρόσφορη για κάτι τέτοιο απ' ότι ο μαύρος σεπαρατισμός, η αλήθεια κατά την άποψή μας βρίσκεται κάπου στη μέση. Γιατί μπορεί από τη μία να επιτεύχθηκε το ζητούμενο των civil rights που ήταν μια ισότιμη συμμετοχή των μαύρων «στα κοινά», την ίδια στιγμή όμως οι μαύροι εθνικιστές έβλεπαν να γίνεται πραγματικότητα αυτό για το οποίο αγωνίζονταν: το πέρασμα της τοπικής (πολιτικής

και οικονομικής) αυτοδιοίκησης των «μαύρων» περιοχών σε μαύρα χέρια. Επιπλέον έβλεπαν μία άνθιση του μαύρου καπιταλισμού, ο οποίος φυσικά δεν «υπηρετούσε τη κοινότητα», αντίθετα προωθήθηκε απ' τον ίδιο τον Νίξον σαν απάντηση στο Μαύρο ριζοσπαστισμό, καθώς και μια αλλαγή φρουράς στους πανεπιστημιακούς κύκλους όπου οι ακτιβιστές του Μαύρου κινήματος αντικαταστάθηκαν από μαύρους τεχνοκράτες και ακαδημαϊκούς που ήταν ξεκάθαρα εχθρικοί στους πολιτικούς προσανατολισμούς των πρώτων. Ο ίδιος ο Baraka χρόνια αργότερα θα δηλώσει: «το '70 εκλέχθηκε στο Νιούαρκ ο πρώτος μαύρος δήμαρχος, ο Ken Gibson (σ.τ.σ. υπενθυμίζουμε πως ο Baraka είχε συλληφθεί κατά τη διάρκεια των ταραχών του Νιούαρκ το '67). Από τότε άρχισα να συνειδητοποιώ πως υπάρχουν τάξεις: σαν μαύρος εθνικιστής πίστευα πως χρειάζεται να μπουν μαύροι σε θέσεις εξουσίας για να λυθούν τα προβλήματα… άλλαξα τις ιδέες μου γιατί έπρεπε να αγωνιστώ να ξεπεραστούν οι ταξικές διαιρέσεις».

Το ΒΑΜ δεν κατάφερε να δημιουργήσει τις βάσεις της συμφωνίας ανάμεσα στις έννοιες του σεπαρατισμού και της επανάστασης, εκφράσεις και οι δύο πολύ κεντρικές για το κίνημα. Στα μέσα ήδη των 70s οι δυνατότητες του μαύρου σεπαρατισμού θα έχουν δείξει το μέγεθος των αδυναμιών τους και στο καλλιτεχνικό επίπεδο: το ΒΑΜ δεν μπόρεσε να ξεπεράσει την αντίφαση ανάμεσα στην ανάγκη να αποκτήσει ένα μεγάλο δίκτυο διανομής και στο να μη γίνει αντικείμενο εκμετάλλευσης από επιχειρηματικά συμφέροντα. Από τη στιγμή που η κοινωνική κίνηση έδειχνε τα πρώτα σημάδια μιας εκ νέου συντηρητικοποίησης, οι μεγάλες εταιρείες ταινιών, δίσκων, βιβλίων και περιοδικών άρχιζαν να ταυτίζονται με πιο εμπορικούς καλλιτέχνες, με αποτέλεσμα η έτσι κι αλλιώς εύθραυστη οικονομική βάση του κινήματος να υπονομευτεί. Κι ενώ κατά τη διάρκεια της ακμής του ΒΑΜ κάθε μαύρη κοινότητα διέθετε ένα κύκλο στρατευμένων καλλιτεχνών καθώς και εκδοτικές διεξόδους για εκατοντάδες άλλους, απ' τη στιγμή που το

Williams και η Annie DiFranco. Κάποιοι ισχυρίζονται πως υπήρξε το ριζοσπαστικότερο και πιο προκλητικό, πολιτικό κίνημα λόγου στην ιστορία των ΗΠΑ. Εμείς, πάλι, δηλώνουμε άγνοια για τον αν κάτι τέτοιο ισχύει ή όχι, και αντί αυτού αντιγράφουμε κάτι μικρό για το τέλος (αφιερωμένο εξαιρετικά): *«Δε θα πεθάνουμε για το τίποτα/ όχι πια/ οι θάνατοί μας θα είναι φασαριόζοι και πανέμορφοι μέχρι το τελευταίο σκίρτημα/ μοιρασμένοι και απλωμένοι δίκαια παντού/ δίχως μια ρυτίδα ή ένα δάκρυ/ θα πεθάνουμε με τον τρόπο που πρέπει, όλοι με τη μία!/ όχι πια εκατοστό μ' εκατοστό, μέρα με τη μέρα, ώρα με την ώρα/ η πρόσκρουση θα είναι μία και μία μόνο!/ πρώτα θα παραδώσουμε το πνεύμα, αφήνοντας τα κορμιά να σέρνονται στον ύπνο που θα κάνετε για μας/ ενώ ο κοσμάκης θα κλαίει στην κηδεία για τον εαυτό του που βρίσκεται εντός μας/ αλλά όχι εμείς!/ όχι πια μωρό μου/ δεν είμαστε ριζοσπάστες ή φτιαγμένοι/ το σκεφτήκαμε καλά το πράγμα/ και είναι σημειωμένο στο ημερολόγιό σου/ φλέγεται στο μέτωπό μας…»* (Richard Thomas, «Revolution»)

ιδέες μου γιατί έπρεπε να αγωνιστώ να ξεπερα-στούν οι ταξικές διαιρέσεις».

Το ΒΑΜ δεν κατάφερε να δημιουργήσει τις βάσεις της συμφωνίας ανάμεσα στις έννοιες του σεπαρατισμού και της επανάστασης, εκφράσεις και οι δύο πολύ κεντρικές για το κίνημα. Στα μέσα ήδη των 70s οι δυνατότητες του μαύρου σεπαρατισμού θα έχουν δείξει το μέγεθος των αδυναμιών τους και στο καλλιτεχνικό επίπεδο: το ΒΑΜ δεν μπόρεσε να ξεπεράσει την αντίφαση ανάμεσα στην ανάγκη να αποκτήσει ένα μεγάλο δίκτυο διανομής και στο να μη γίνει αντικείμενο εκμετάλλευσης από επιχειρηματικά συμφέροντα. Από τη στιγμή που η κοινωνική κίνηση έδειχνε τα πρώτα σημάδια μιας εκ νέου συντηρητικοποίησης, οι μεγάλες εταιρείες ταινιών, δίσκων, βιβλίων και περιοδικών άρχιζαν να ταυτίζονται με πιο εμπορικούς καλλιτέχνες, με αποτέλεσμα η έτσι κι αλλιώς εύθραυστη οικονομική βάση του κινήματος να υπονομευτεί. Κι ενώ κατά τη διάρκεια της ακμής του ΒΑΜ κάθε μαύρη κοινότητα διέθετε ένα κύκλο στρατευμένων καλλιτεχνών καθώς και εκδοτικές διεξόδους για εκατοντάδες άλλους, απ' τη στιγμή που το mainstream απέκτησε τον έλεγχο, οι μαύροι ριζοσπάστες εξοστρακίστηκαν και αντικαταστάθηκαν από ανώδυνα, προσανατολισμένα στην «τέχνη-για-την-τέχνη» σχήματα και καλλιτέχνες.

Ωστόσο, το Κίνημα των Μαύρων Τεχνών άφησε πίσω του μια τεράστια πολιτιστική κληρονομιά. Ακολούθησε με συνέπεια τη μάχιμη τροχιά της αυτόνομης οργάνωσης του μαύρου πληθυσμού για να γιγαντωθεί πρώτιστα σαν λογοτεχνικό ρεύμα (στηριγμένο κατά βάση στη διάλεκτο των Μαύρων αγγλικών) αλλά και σαν μουσικό, θεατρικό και εικαστικό κίνημα. Η αισθητική του τράφηκε απ' το αφροαμερικάνικο βίωμα και γι' αυτό μέσα στην avantgarde αύρα του υπήρξε εξαιρετικά εκλαϊκευμένο, δίνοντας έμφαση στην «προφορικότητα», την αμεσότητα και τη διάδραση κοινού και καλλιτέχνη. Στα ίδια, σαν να λέμε, στοιχεία που συναντάμε σήμερα στο hip hop αλλά και την «ερμηνευτική» ποίηση πολιτικά ευαίσθητων καλλιτεχνών, όπως ο Saul

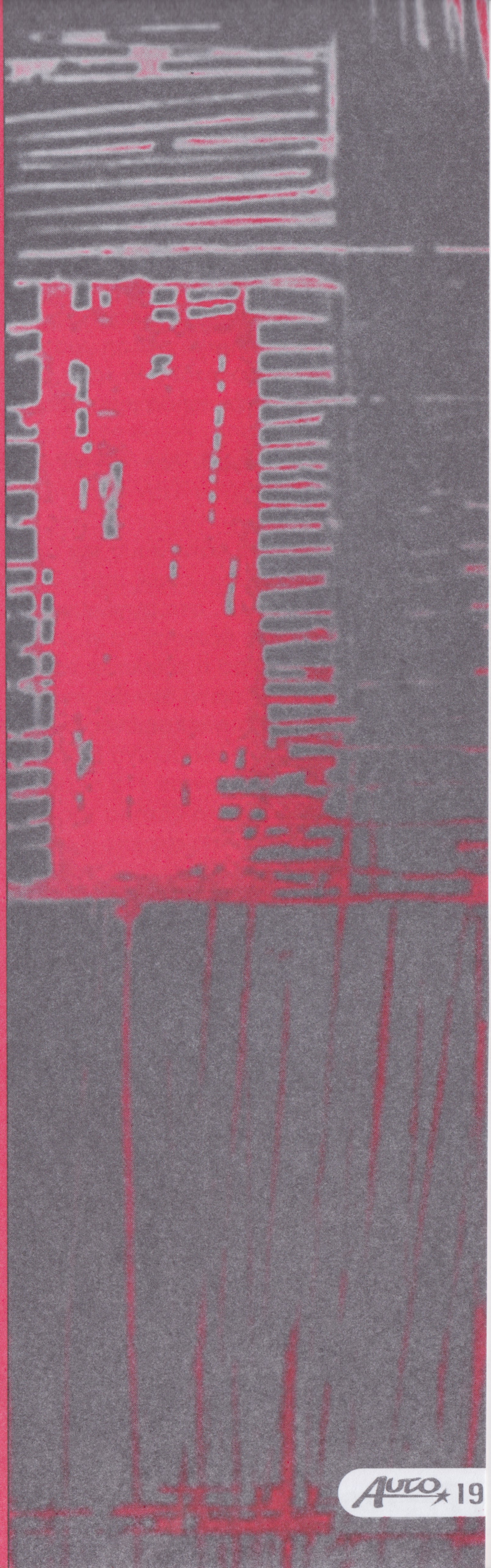
σπάστες ή φτιαγμένοι/ το σκεφτήκαμε καλά το πράγμα/ και είναι σημειωμένο στο ημερολόγιό σου/ φλέγεται στο μέτωπό μας...» (Richard Thomas, «Revolution»)

Ένα απ' τα τεύχη του ιστορικού περιοδικού black world: «Διαμορφώνοντας μια νέα μαύρη ταυτότητα» και «Πέρα απ΄τον Μαρξ: ο Φανόν και το πλαίσιο της αποικιακής βίας». Κάπου στη δεκαετία του 70.

Ο Amiri Baraka απαγγέλει το "black dada nihismus" (βλ. Αυτό/ τ.22) υπό τους ήχους του trip hop μάστορα, dj Spooky. Κάπου στη δεκαετία του 90.

Music Factory. #12

Η επιρροή που απέκτησαν οι Crass στις αρχές τις δεκαετίας του ΄80 έγινε φανερή και από τον αριθμό των συγκροτημάτων που προσπάθησαν φανερά να τους μιμηθούν. Κάτω από τον τίτλο αναρχοπανκ -μία ακόμα έωλη κατάταξη και κατηγοριοποίηση τόσο προσφιλής και στις μέρες μας- αναγνωρίστηκαν αρκετά συγκροτήματα στην αγγλία με λιγότερη ή περισσότερη απήχηση. Αυτή η κατάταξη, που βασικά σήμαινε την diy αντίληψη για την μουσική, μια γενική άρνηση της υπάρχουσας ζωής και μια αντιποζεράδικη στάση, δεν είχε παρόλ' αυτά μεγάλη εξέλιξη. Και τότε αλλά και τα επόμενα χρόνια, οι Crass, ενώ είχαν διαλυθεί, συνέχιζαν να παραμένουν σταθερό σημείο αναφοράς. Με ελάχιστες εξαιρέσεις, και ιδιαίτερα έξω από το νησί, το αναρχοπανκ συνδέθηκε με τη στάση και τη δημιουργία των Crass. Αυτό βέβαια δεν ήταν τυχαίο. Λίγοι πιτσιρικάδες θα μπορούσαν να προχωρήσουν κρατώντας μια πολιτική στάση, γιατί ας μην ξεχνάμε ότι αρκετοί από τους Crass όταν φτιάχτηκαν είχαν ήδη μια κάποια πολιτική εμπειρία.

Αν η χρήση των συμβόλων και της ρητορικής του αναρχισμού ήταν γι' αυτούς στην αρχή «ένας γρήγορος τρόπος να ξεφορτωθούν από πάνω τους την αριστερά και την δεξιά», όπως παραδέχθηκαν εκ των υστέρων, στη συνέχεια και όταν τα πράγματα άρχισαν να γίνονται όλο και πιο σοβαρά η επίκληση του

εποχή, μας δίνει ο Jeff Turner των Cockney Rejects (οι οποίοι βέβαια δεν έχουν καμία σχέση με αναρχοπανκ και λοιπά) που μιλώντας κάποια στιγμή για τις συναυλίες τους, δείχνει ότι τα πράγματα δεν ήταν καθόλου ρόδινα:

«Την ώρα που φτάσαμε στη σκηνή το μέρος γέμιζε. Υπήρχε μία παρέα «παλιών» του British Movement... Αυτοί οι τύποι σκάγανε οπουδήποτε παίζανε οι Sham δημιουργώντας παντού προβλήματα. Ήταν κάπως μεγαλύτεροι από εμάς και είχαν φήμη. Δεν γουστάραμε παρτίδες μαζί τους. Μισούσαμε την πολιτική τους όσο μισούσαμε και τους αριστερούς χίππδες.... αλλά ήμασταν προετοιμασμένοι να τους ανεχτούμε όσο δεν δημιουργούσανε πρόβλημα...»

Ή όπως αναφέρει ο G. Berger:

«Όλη αυτή την περίοδο οι punk συναυλίες περιλάμβαναν και βία από το κοινό. Ενώ είναι αλήθεια να πει κάποιος ότι δεν ήταν όλοι οι σκινάδες βίαιοι, είναι εξίσου αληθές να πει ότι αν έσκαγαν σκινάδες σε κάποια συναυλία –πράγμα που γινόταν συχνά - η πιθανότητα να εμφανιστούν ναζιστικοί χαιρετισμοί αυξανόταν ραγδαία...»

Τα φασιστικά αποβράσματα άρχισαν να εμφανίζονται παντού στο βαθμό που πολλοί ήταν διατεθειμένοι να τους ανεχτούν με τον ένα ή άλλο τρόπο. Από

το μέρος σε πεδίο μάχης. Οι Crass κατήγγειλαν αυτή την βία των αντιφασιστών...

Δεν έχουμε τον χώρο για να επεκταθούμε αναλυτικά και διεξοδικά τόσο στο συγκεκριμένο γεγονός όσο και γενικότερά στα σκηνικά που έπαιζαν στις συναυλίες της εποχής εκείνης. Παρόλ' αυτά, μέσα από τη συγκεκριμένη συναυλία και απ' αυτά που επακολούθησαν σωρεύτηκαν τα αδιέξοδα της μουσικής σκηνής που θέλει να είναι σχετιζόμενη με πολιτικές ταξικές δράσεις: τα όρια του πασιφισμού, μέσα στην όξυνση των αντιθέσεων στον δρόμο που γίνονται άμεση σύγκρουση, έγιναν φανερά. Πολλοί κατηγόρησαν τους Crass ότι ζώντας στην «ηρεμία» της κολεκτίβας τους έξω από το λονδίνο δεν είχαν την γνώση και την εμπειρία από την καθημερινή βία με τους φασίστες στον δρόμο. Και δεν πρέπει να έχουν και άδικο.

Αλλά το θέμα της βίας στο punk ήταν ανέκαθεν το πιο σημαντικό θέμα συζήτησης χωρίς καμία ουσιαστική απάντηση ακόμη μέχρι σήμερα...

αντίληψη για την μουσική, μια γενική άρνηση της υπάρχουσας ζωής και μια αντιποζεράδικη στάση, δεν είχε παρόλ' αυτά μεγάλη εξέλιξη. Και τότε αλλά και τα επόμενα χρόνια, οι Crass, ενώ είχαν διαλυθεί, συνέχιζαν να παραμένουν σταθερό σημείο αναφοράς. Με ελάχιστες εξαιρέσεις, και ιδιαίτερα έξω από το νησί, το αναρχοπανκ συνδέθηκε με τη στάση και τη δημιουργία των Crass. Αυτό βέβαια δεν ήταν τυχαίο. Λίγοι πιτσιρικάδες θα μπορούσαν να προχωρήσουν κρατώντας μια πολιτική στάση, γιατί ας μην ξεχνάμε ότι αρκετοί από τους Crass όταν φτιάχτηκαν είχαν ήδη μια κάποια πολιτική εμπειρία.

Αν η χρήση των συμβόλων και της ρητορικής του αναρχισμού ήταν γι' αυτούς στην αρχή «ένας γρήγορος τρόπος να ξεφορτωθούν από πάνω τους την αριστερά και την δεξιά», όπως παραδέχθηκαν εκ των υστέρων, στη συνέχεια και όταν τα πράγματα άρχισαν να γίνονται όλο και πιο σοβαρά η επίκληση του αναρχισμού έτσι σκέτα δεν θα μπορούσε να δώσει συγκεκριμένες απαντήσεις σε υπαρκτά, καθημερινά ζητήματα. Τα πράγματα έφτασαν σε ένα ακραίο σημείο όταν τέθηκε το ζήτημα της βίας στις συναυλίες και της ανοχής ή όχι των φασιστικών αποβρασμάτων που έσκαγαν σ' αυτές. Punk παιζόταν παντού στο λονδίνο και οι συμμορίες τέτοιων αποβρασμάτων κυκλοφορούσαν παντού ψάχνοντας για μπελάδες.

Μια περιγραφή της κατάστασης που έπαιζε γενικά στο λονδίνο εκείνη την *«παλιών» του British Movement... Αυτοί οι τύποι σκάγανε οπουδήποτε παίζανε οι Sham δημιουργώντας παντού προβλήματα. Ήταν κάπως μεγαλύτεροι από εμάς και είχαν φήμη. Δεν γουστάραμε παρτίδες μαζί τους. Μισούσαμε την πολιτική τους όσο μισούσαμε και τους αριστερούς χίππδες.... αλλά ήμασταν προετοιμασμένοι να τους ανεχτούμε όσο δεν δημιουργούσανε πρόβλημα...»*

Ή όπως αναφέρει ο G. Berger:

«Όλη αυτή την περίοδο οι punk συναυλίες περιλάμβαναν και βία από το κοινό. Ενώ είναι αλήθεια να πει κάποιος ότι δεν ήταν όλοι οι σκινάδες βίαιοι, είναι εξίσου αληθές να πει ότι αν έσκαγαν σκινάδες σε κάποια συναυλία –πράγμα που γινόταν συχνά - η πιθανότητα να εμφανιστούν ναζιστικοί χαιρετισμοί αυξανόταν ραγδαία...»

Τα φασιστικά αποβράσματα άρχισαν να εμφανίζονται παντού στο βαθμό που πολλοί ήταν διατεθειμένοι να τους ανεχτούν με τον ένα ή άλλο τρόπο. Από αυτούς δεν εξαιρούνταν κατά μία έννοια ούτε οι Crass:

Η Joy de Vivre μέλος των Crass λέει για παράδειγμα:

«Υπήρχε μια ιδέα ότι αν μπορείς να επικοινωνήσεις με ανθρώπους χωρίς να χρειαστεί να τους πλακώσεις, να περάσεις μέσα από την χοντρή πέτσα τους και να τους επηρεάσεις, αν αυτοί ήταν εκεί στο κοινό ίσως είχες μια ελπίδα να τους επηρεάσεις...».

Ο μαχόμενος αντιφασισμός την εποχή εκείνη είχε σαφώς διαφορετική άποψη. Σ' ένα μάλιστα περιστατικό, σε μια συναυλία πολιτικής αλληλεγγύης που συμμετείχαν και οι Crass, η συναυλία διαλύθηκε όταν αντιφασίστες την πέσανε στους φασίστες μετατρέποντας σκηνής που θέλει να είναι σχετιζόμενη με πολιτικές ταξικές δράσεις: τα όρια του πασιφισμού, μέσα στην όξυνση των αντιθέσεων στον δρόμο που γίνονται άμεση σύγκρουση, έγιναν φανερά. Πολλοί κατηγόρησαν τους Crass ότι ζώντας στην «ηρεμία» της κολεκτίβας τους έξω από το λονδίνο δεν είχαν την γνώση και την εμπειρία από την καθημερινή βία με τους φασίστες στον δρόμο. Και δεν πρέπει να έχουν και άδικο.

Αλλά το θέμα της βίας στο punk ήταν ανέκαθεν το πιο σημαντικό θέμα συζήτησης χωρίς καμία ουσιαστική απάντηση ακόμη μέχρι σήμερα...

ΥΠΟ ΝΟΜΟΣ

ο κινηματογράφος σαν μια υπόθεση Ατόμων σε τρεις διαστάσεις + τρεις απόπειρες συλλογικής προσέγγισης

Α

Ο ήρωας ή πρωταγωνιστής είναι η βάση της αστικής αφηγηματικής δομής. Οι ατομικές δυνατότητες, προσπάθειες, κόντρες και φιλοδοξίες του και η επίτευξη κάποιου προσωπικού στόχου είναι τα βασικά στοιχεία οποιουδήποτε σεναρίου κινηματογραφικής ταινίας. Αν προσθέσουμε και την ερωτική ιστορία σχηματίζεται μια περιγραφή που περικλείει σχεδόν το σύνολο της κινηματογραφικής παραγωγής. Μην βιαστείτε να διαφωνήσετε αναφέροντας διάφορες κοινωνικές, πολιτικές ή πολεμικές ιστορίες σαν δείγματα σεναρίων όπου τα προβληματα πχ δεν είναι προσωπικά αλλά συλλογικά. Θυμηθείτε ποιος είναι αυτός που οδηγεί τελικά στην λύση σαν ήρωας ή που τιμωρείται σαν μάρτυρας. Ποια είναι η γοητευτική χαρισματική φιγούρα που καθορίζει την εξέλιξη, ή που σαν αντιήρωας ζει το δράμα του και οδηγείται στην καταστροφή. Είναι ο πρωταγωνιστής, ο Α' αντρικός ρόλος που λένε στα όσκαρ (ο Α' γυναικείος είναι συνήθως η ερωτική του παρτενέρ).Όσο κλισέ κι αν ακούγονται όλα αυτά δεν μπορούν να ανταγωνιστούν την τετριμμένη και περιορισμένη ανθρωποκεντρική αντίληψη για τον κόσμο που παρουσιάζεται μέσα από τον σύγχρονο κινηματογράφο (μιλάμε πάντα κυρίως για το mainstream εμπορικό σινεμά).

Αυτή η στενότητα στη φόρμα της αφηγηματικής προσέγγισης του κόσμου σίγουρα δεν οφείλεται στην έλλειψη φαντασίας ή έμπνευσης. Κάθε άλλο, πρέπει να χρειάζεται πολλή φαντασία για να επαναλαμβάνονται οι ίδιες ουσιαστικά ιστορίες ξανά και ξανά με μικρές διαφοροποιήσεις. Είναι απλά η ατομιστική καπιταλιστική ηθική και ερμηνεία του κόσμου που βάζει τόσο απλοϊκά και στενά όρια στην αφήγηση. Είναι ο ήρωας - άτομο, που δρα με βάση τις δυνατότητες του και καθορίζει την ιστορία του ανεξάρτητα από τις ταξικές κοινωνικές σχέσεις. Είναι η κοινωνία ιδωμένη σαν ένα σύνολο ατομικών δυνατοτήτων-ελευθεριών που συγκρούονται. Η μαζική κουλτούρα των ατομικών προσδοκιών και του ανταγωνισμού πρέπει να έχει και τους μύθους που της αντιστοιχούν και που τη συντηρούν.

- Ο Αϊζενστάιν προσπάθησε να ανατρέψει την ατομιστική προσέγγιση της αστικής αφήγησης και τον συντηρητισμό

-Οι cine manifest ήταν μια κολλεκτίβα αυτόνομης κινηματογραφικής παραγωγής που δημιουργήθηκε το 1972 στο Σαν Φρανσίσκο. Τα μέλη της, 9 επαγγελματίες του κινηματογράφου, είχαν σαν στόχο την παραγωγή πολιτικών ταινιών με συλλογικό τρόπο απορρίπτωντας την έννοια του καλλιτέχνη με ατομικό όραμα και διαχωρισμένη θέση από το κοινωνικό του περιβάλλον. Θεωρούσαν ότι ο ρόλος του καλλιτέχνη από πολιτική σκοπιά είναι να συμμετέχει στον κοινωνικό ανταγωνισμό και να δημιουργεί με βάση αυτόν.

Γ.

Η κινηματογραφική αίθουσα είναι ο χώρος κατανάλωσης του προϊόντος - ταινία. Το γεγονός αυτό μπορεί να είναι πολύ πιο εμφανές και ξεκάθαρο στην περίπτωση των multiplex κινηματογράφων που προβάλλουν αμερικάνικα blockbuster, δομικά όμως ισχύει εξίσου ακόμα και στα μικρά θερινά με το αγιόκλημα, το γιασεμί και τις σινεφίλ ταινίες.Όπως λοιπόν στο εμπορικό κέντρο το φαινομενικά συλλογικό πλήθος δεν έχει στην ουσία κανένα χαρακτηριστικό συλλογικού υποκειμένου μέσα στη διαδικασία της κατανάλωσης, έτσι και στην κινηματογραφική αίθουσα ο θεατής - καταναλωτής είναι αναγκαστικά εξατομικευμένος. Η σχέση του με το κινηματογραφικό έργο και τους παραγωγούς - δημιουργούς του είναι μεσολαβημένη από το εμπόρευμα, ενώ με τους υπόλοιπους θεατές έχει την απόσταση που επιβάλλει αυτή η μεσολάβηση.Όταν μιλάμε για εμπόρευμα δεν εννοούμε απλά το αντίτιμο του εισιτηρίου ή τις διαφημίσεις και τους σπόνσορες στον περιβάλλοντα χώρο και στην οθόνη. Η κινηματογραφική παραγωγή και διανομή είναι σχεδόν εξολοκλήρου υπόθεση του κράτους και των αφεντικών (αφού αυτοί είναι που την χρηματοδοτούν και την οργανώνουν). Σε αυτό το πλαίσιο ο κινηματογράφος είναι κομμάτι της καπιταλιστικής οργάνωσης του «ελεύθερου» χρόνου με όρους κατανάλωσης.

-Το cinema 16 ήταν μια ανεξάρτητη κινηματογραφική κοινότητα που ιδρύθηκε το 1946 στη Νέα Υορκη από τον

ταγωνιστής, ο Α' αντρικός ρόλος που λένε στα όσκαρ (ο Α' γυναικείος είναι συνήθως η ερωτική του παρτενέρ). Όσο κλισέ κι αν ακούγονται όλα αυτά δεν μπορούν να ανταγωνιστούν την τετριμμένη και περιορισμένη ανθρωποκεντρική αντίληψη για τον κόσμο που παρουσιάζεται μέσα από τον σύγχρονο κινηματογράφο (μιλάμε πάντα κυρίως για το mainstream εμπορικό σινεμά).

Αυτή η στενότητα στη φόρμα της αφηγηματικής προσέγγισης του κόσμου σίγουρα δεν οφείλεται στην έλλειψη φαντασίας ή έμπνευσης. Κάθε άλλο, πρέπει να χρειάζεται πολλή φαντασία για να επαναλαμβάνονται οι ίδιες ουσιαστικά ιστορίες ξανά και ξανά με μικρές διαφοροποιήσεις. Είναι απλά η ατομιστική καπιταλιστική ηθική και ερμηνεία του κόσμου που βάζει τόσο απλοϊκά και στενά όρια στην αφήγηση. Είναι ο ήρωας - άτομο, που δρα με βάση τις δυνατότητες του και καθορίζει την ιστορία του ανεξάρτητα από τις ταξικές κοινωνικές σχέσεις. Είναι η κοινωνία ιδωμένη σαν ένα σύνολο ατομικών δυνατοτήτων-ελευθεριών που συγκρούονται. Η μαζική κουλτούρα των ατομικών προσδοκιών και του ανταγωνισμού πρέπει να έχει και τους μύθους που της αντιστοιχούν και που τη συντηρούν.

- Ο Αϊζενστάιν προσπάθησε να ανατρέψει την ατομιστική προσέγγιση της αστικής αφήγησης και τον συντηρητισμό του ψυχολογικού δράματος τοποθετώντας στη θέση του ήρωα τις κοινωνικές μάζες. Κανένας άνθρωπος δεν ξεχωρίζει σαν ιδιαίτερη οντότητα και η πλοκή καθορίζεται από την κοινωνική κίνηση - ανταγωνισμό. (Αναφερόμαστε στις θεωρητικές προθέσεις, δεν θα εξετάσουμε το αποτέλεσμα στο έργο του, ούτε την εποχή και τις συνθήκες).

Β.

Βρισκόμαστε στην αίθουσα κάποιου φεστιβάλ. Η προβολή έχει μόλις τελειώσει και ο σκηνοθέτης είναι εκεί για να μιλήσει για την ταινία **του**. Το πρώτο ενικό πρόσωπο και τα **μου** (κτητικά όχι αγελαδίσια) κυριαρχούν στον λόγο του. Μεταφερόμαστε μερικούς μήνες πριν στα γυρίσματα κάποιας σκηνής της ταινίας. Βλέπουμε καμιά πενηνταριά ανθρώπους να δουλεύουνε με βιομηχανική οργάνωση και ιεραρχία. Άλλοι κουβαλάνε, άλλοι στήνουνε, φώτα, σκηνικά, κομπάρσοι, μακιγιέρ κλπ. Κάπου σε μια γωνία, βλέπουμε να κάθεται και ο σκηνοθέτης, μπροστά σε μόνιτορ και περιτριγυρισμένος από βοηθούς. Το να πιστεύουμε λοιπόν ότι ο σκηνοθέτης είναι αυτός που φτιάχνει μια ταινία είναι αντίστοιχο με το να πιστεύουμε ότι τις πόλεις που ζούμε τις έχουν φτιάξει αρχιτέκτονες. Μέσα στα πλαίσια της καπιταλιστικής εμπορικής κινηματογραφικής παραγωγής δεν υπάρχει διέξοδος από την κάθετη ιεραρχία και τον διαχωρισμό των εργατών - παραγωγών των ταινιών.

multiplex κινηματογράφων που προβάλλουν αμερικάνικα blockbuster, δομικά όμως ισχύει εξίσου ακόμα και στα μικρά θερινά με το αγιόκλημα, το γιασεμί και τις σινεφίλ ταινίες. Όπως λοιπόν στο εμπορικό κέντρο το φαινομενικά συλλογικό πλήθος δεν έχει στην ουσία κανένα χαρακτηριστικό συλλογικού υποκειμένου μέσα στη διαδικασία της κατανάλωσης, έτσι και στην κινηματογραφική αίθουσα ο θεατής - καταναλωτής είναι αναγκαστικά εξατομικευμένος. Η σχέση του με το κινηματογραφικό έργο και τους παραγωγούς - δημιουργούς του είναι μεσολαβημένη από το εμπόρευμα, ενώ με τους υπόλοιπους θεατές έχει την απόσταση που επιβάλλει αυτή η μεσολάβηση. Όταν μιλάμε για εμπόρευμα δεν εννοούμε απλά το αντίτιμο του εισιτηρίου ή τις διαφημίσεις και τους σπόνσορες στον περιβάλλοντα χώρο και στην οθόνη. Η κινηματογραφική παραγωγή και διανομή είναι σχεδόν εξολοκλήρου υπόθεση του κράτους και των αφεντικών (αφού αυτοί είναι που την χρηματοδοτούν και την οργανώνουν). Σε αυτό το πλαίσιο ο κινηματογράφος είναι κομμάτι της καπιταλιστικής οργάνωσης του «ελεύθερου» χρόνου με όρους κατανάλωσης.

-Το cinema 16 ήταν μια ανεξάρτητη κινηματογραφική κοινότητα που ιδρύθηκε το 1946 στη Νέα Υόρκη από τον Amos Vogel. Σκοπός ήταν η προβολή ανεξάρτητων και πειραματικών ταινιών που την εποχή εκείνη κινούνταν εκτός εμπορικής διανομής. Λειτούργησε μέχρι το 1963 και είχε φτάσει να έχει μέχρι 7.000 μέλη και να τυπώνει εκατό χιλιάδες μπροσούρες με το πρόγραμμα προβολών.

Συμπερασματικά: Ο κινηματογράφος, όσο κινείται με τους κυρίαρχους όρους παραγωγής και διανομής του, αφήνει ελάχιστα περιθώρια αδιαμεσολάβητης και συλλογικής έκφρασης. Η συνηθισμένη εύκολη απάντηση των δημιουργών σε σχέση με τη θέση τους απέναντι στις προβληματικές συνθήκες της κινηματογραφικής παραγωγής, είναι ότι δεν υπάρχει εναλλακτική. Η σπάνια και δύσκολη αντιμετώπιση είναι η συλλογική οργάνωση διαφορετικών, αυτόνομων δομών. Και η ιστορία έχει δείξει ότι μπορούν πραγματικά να υπάρξουν τέτοιες δομές. Γι αυτό και δε μας συγκινεί καθόλου η δακρύβρεχτη ιστορία του κάθε φιλόδοξου σκηνοθέτη που γυρνάει με τα ντοσιέ του παραμάσχαλα παρακαλώντας για χρηματοδότηση. Γιατί το όραμά **του**, οι ταινίες **του** και η καριέρα **του**, είναι καθαρά προσωπικές **του** υποθέσεις.

CONTRE TECH Best of

Πρόλογος

Κάπως απότομα μας ήρθε το τέλος του περιοδικού σύντροφοι αναγνώστες. Όχι τίποτα άλλο, αλλά εσείς χάνετε. Τώρα οι ιδιοφυείς συντελεστές της στήλης δεν θα μπορέσουν να ολοκληρώσουν το μεγαλειώδες εγχείρημα της τελικής αποσαφήνισης του ζητήματος «μηχανές και καπιταλισμός» που είχαν ξεκινήσει σε ετούτο το περιοδικό των τριών εκατοντάδων αντιτύπων για τα μάτια σας μόνο. Επίσης δεν θα μπορέσουν να διεκδικήσουν τον τίτλο της πιο Ufo στήλης σε κινηματικό περιοδικό για τέταρτη συνεχόμενη χρονιά. Υπολογίζουμε άλλωστε ότι σε έξι μήνες δεν θα θυμάται κανείς ούτε καν την ύπαρξή μας.

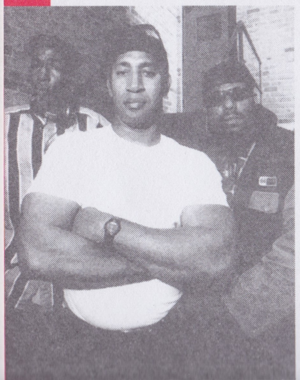
Τι να γίνει, έτσι είναι η ζωή, έτσι είναι το αυτοοργανωμένο κίνημα: Γουστόζικο! Πάντως, δεν τελειώνουμε απογοητευμένοι. Με την ευκαιρία του τέλους του περιοδικού ξαναδιαβάσαμε όλα τα πονήματά μας, πράγμα που δεν ευχόμαστε σε κανέναν, και έχουμε να παρατηρήσουμε ότι ετούτη η στήλη ξεκίνησε σε ένα κινηματικό περιβάλλον όπου η ιδέα της «αέναης τεχνολογικής προόδου» θεωρούνταν αυταπόδεικτη από διάφορους θιασώτες της διανοητικής ευκολίας και τελειώνει σε ένα κινηματικό περιβάλλον όπου η ίδια ακριβώς ιδέα θεωρείται το ίδιο ακριβώς αυταπόδεικτη! Η διαφορά είναι ότι κάπως κάποιοι έχουν αρχίσει να τα βλέπουν όλα αυτά με καχυποψία, και ότι η επιστήμη και η τεχνολογία θεωρούνται νόμιμα θέματα για όσους από εμάς υιοθετούν την ταξική προσέγγιση των πραγμάτων. Αυτά με τα θετικά.

Κατά τα άλλα, επειδή μας πήρε κάπως από κάτω με το απότομο τέλος μας, δεν γράψαμε τίποτα καινούριο για τούτο το τελευταίο επεισόδιο και θα τη βγάλουμε με μια επανάληψη από τα best της στήλης, ας είναι καλά ο Gates, το Copy και το Paste. Μη νιώθετε εξαπατημένοι! Τα αποσπάσματα είναι προσεκτικά επιλεγμένα ώστε επιτέλους να διαγράφεται το κρυφό στρατηγικό σχέδιο που εξελισσόταν τέσσερα χρόνια τώρα πίσω από τη διαδοχή των είκοσι κειμένων contre tech! Λοιπόν, προσέξτε καλά:

ΑΥΤΟ/ #3:
Πιστότητες, αναπαραγωγές και άλλα αδιαμφισβήτητα επιστημονικά δεδομένα
(όπου κουτσοδιατυπώνονται οι βασικές αρχές της στήλης)

(...) Πρέπει να ξεμπερδεύουμε με το παραμύθι σύμφωνα με το οποίο «η τεχνολογία δεν είναι ούτε καλή ούτε κακή». Η τεχνολογία είναι το κατεξοχήν πεδίο μέσω του οποίου τα αφεντικά πραγματοποιούν τις νέες τους επιθέσεις όποτε τα πράγματα είναι στριμόκωλα. Το σημαντικό όμως είναι ότι ποτέ, καμία τεχνολογία δεν κατάφερε να καταστεί εξωκοινωνική (...) κι αυτό γιατί κινητήριος δύναμη και βασική σταθερά της καπιταλιστικής ιστορίας δεν είναι η «τεχνολογική πρόοδος», αλλά ο ταξικός ανταγωνισμός (...)

ΑΥΤΟ/ #5:
Last night a dj saved my life with a song, Part II
(όπου τσαλαβουτούσαμε στην ιστορία του Hip hop)

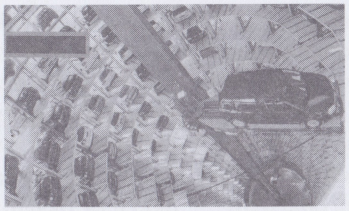

Από αριστερά προς τα δεξιά: Grandmaster Flash, Kool Herc, dj Africa Bambaata, σε reunion του 1973. Θέλαμε να παρουσιάσουμε το πικάπ Technics MK2, όχι σαν προϊόν κάποιας εταιρείας, αλλά σαν ιστορία ταξικού ανταγωνισμού.

Να λοιπόν τώρα ένα απλοποιημένο σχήμα της κοινωνικής κατασκευής της τεχνολογίας για όποιον θέλει να τη δει: Δίχως την κοινωνική σημασία του breakbeat δεν υπάρχει πικάπ Technics MK2. Αλλά δίχως τις γέφυρες και τους μίκτες του Flash, δίχως τις ιδέες του Herc, δεν υπάρχει breakbeat. Αλλά και δίχως τα κλαμπ δεν υπάρχει κοινωνική σημασία του breakbeat, άρα δεν χρειάζονται γέφυρες και μίκτες και Flash και Herc. Δίχως τις πίστες δεν υπάρχουν κλαμπ. Δίχως τα b-boys δεν υπάρχουν πίστες. Δίχως τις γυναίκες των συμμοριών δεν υπάρχουν b-boys. Δίχως τις συμμορίες δεν υπάρχουν γυναίκες

πιστά υπηρέτησε, για προσβολή της δημοσίας αιδούς (ομοφυλοφιλική σεξουαλική συνεύρεση). Η προβλεπόμενη ποινή ήταν η θεραπεία του κουσουριού του μέσω υποχρεωτικής ορμονοθεραπείας, και καμία από τις θετικές ιδιότητες του Alan Turing δε στάθηκε αρκετή για να την αναιρέσει. Αντί για την ορμονοθεραπεία, ο Alan Turing προτίμησε να μουσκέψει ένα μήλο σε κυάνιο και να το φάει. Κατ' αυτό τον τρόπο, ο Alan Turing, ο ειδικός των σκεπτόμενων μηχανών, έκλεισε τη ζωή του κάνοντας κάτι που καμία μηχανή δεν θα έκανε· όσο έξυπνη κι αν ήταν.

ΑΥΤΟ/ #12:
Ο κόσμος που γίνεται μικρόκοσμος
(όπου δίναμε παραδείγματα περί του τι έννοούσε ο Turing)

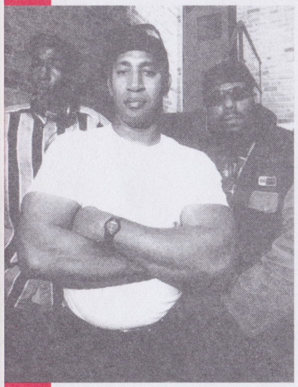
Προσέξτε λοιπόν αυτή την αποθήκη, θαυμάστε την καινοτόμο φύση της! Σ' αυτή την αποθήκη, όλα είναι τόσο επιμελώς καθορισμένα που η κατάσταση του κάθε αυτοκινήτου προσδιορίζεται πλήρως από τρεις μοναχά αριθμούς: α) Το ύψος στο οποίο πρέπει να κινηθεί η πλατφόρμα, β) Τη γωνία περιστροφής της πλατφόρμας γύρω από τον κεντρικό άξονα, γ) Το αν το αυτοκίνητο έχει ή δεν έχει μπει στη θέση του. Ας επισημάνουμε επίσης την απουσία αποθηκάριων. Αν δεν είχαμε κάτι υποψίες γεννημένες από την αυτόνομη φύση μας, θα λέγαμε πως ετούτη εδώ είναι μια αποθήκη φτιαγμένη για να μην την πατήσει ποτέ ανθρώπινο πόδι! Εξ ου και το πηγάδι (...)

ΑΥΤΟ/ #13:
Warcraft III
(όπου οι γαλλικοί στρατώνες του 18ου αιώνα παρομοιάζονταν με net cafe)

λογία δεν είναι ούτε καλή ούτε κακή». Η τεχνολογία είναι το κατεξοχήν πεδίο μέσω του οποίου τα αφεντικά πραγματοποιούν τις νέες τους επιθέσεις όποτε τα πράγματα είναι στριμόκωλα. Το σημαντικό όμως είναι ότι ποτέ, καμία τεχνολογία δεν κατάφερε να καταστεί εξωκοινωνική (...) κι αυτό γιατί κινητήριος δύναμη και βασική σταθερά της καπιταλιστικής ιστορίας δεν είναι η «τεχνολογική πρόοδος», αλλά ο ταξικός ανταγωνισμός (...)

ΑΥΤΟ/ #5:
Last night a dj saved my life with a song, Part II
(όπου τσαλαβουτούσαμε στην ιστορία του Hip hop)

Από αριστερά προς τα δεξιά: Grandmaster Flash, Kool Herc, dj Africa Bambaata, σε reunion του 1973. Θέλαμε να παρουσιάσουμε το πικάπ Technics MK2, όχι σαν προϊόν κάποιας εταιρείας, αλλά σαν ιστορία ταξικού ανταγωνισμού.

Να λοιπόν τώρα ένα απλοποιημένο σχήμα της κοινωνικής κατασκευής της τεχνολογίας για όποιον θέλει να τη δει: Δίχως την κοινωνική σημασία του breakbeat δεν υπάρχει πικάπ Technics MK2. Αλλά δίχως τις γέφυρες και τους μίκτες του Flash, δίχως τις ιδέες του Herc, δεν υπάρχει breakbeat. Αλλά και δίχως τα κλαμπ δεν υπάρχει κοινωνική σημασία του breakbeat, άρα δεν χρειάζονται γέφυρες και μίκτες και Flash και Herc. Δίχως τις πίστες δεν υπάρχουν κλαμπ. Δίχως τα b-boys δεν υπάρχουν πίστες. Δίχως τις γυναίκες των συμμοριών δεν υπάρχουν b-boys. Δίχως τις συμμορίες δεν υπάρχουν γυναίκες των συμμοριών. Δίχως την πρέζα δεν υπάρχουν συμμορίες. Δίχως το κίνημα των μαύρων δεν υπάρχει πρέζα. Αυτό είπαμε και στην αρχή: «η τεχνολογία παράγεται από τα κάτω και οι παραγωγοί της δεν είναι άτομα, αλλά κοινωνικά υποκείμενα που εμπλέκονται στον ταξικό ανταγωνισμό». Έτσι είναι που η διαλεκτική της ιστορίας προχωράει· και αυτό που λέμε τεχνολογία είναι ένα παράγωγο αυτής της διαλεκτικής.

ΑΥΤΟ/ #10:
Μπορεί να υπάρξει τεχνητή νοημοσύνη;
(όπου ο Alan Turing άνοιγε τα χαρτιά του)

Αριστερά ο Alan Turing

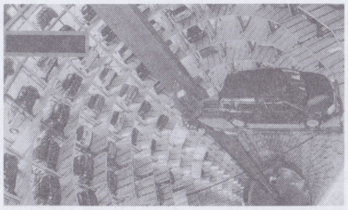
Ο Alan Turing είχε προλάβει να πει το εξής για το θέμα της τεχνητής νοημοσύνης:

Μέχρι το τέλος του αιώνα, η χρήση των λέξεων και η κοινή γνώμη θα έχουν υποστεί τέτοιες αλλαγές που θα μπορεί κανείς να μιλά για σκεπτόμενες μηχανές δίχως να συναντά αντιδράσεις.

Προσέξτε αυτή τη σύντομη φράση. Δεν αναρωτιέται αν η «σκεπτόμενη μηχανή» θα υπάρχει ή όχι. Δεν ενδιαφέρεται για την επιτυχία ή το είδος των τεχνικών εξελίξεων. Ενδιαφέρεται μοναχά *για τους ανθρώπους και τις κοινές πεποιθήσεις τους*, για τις κοινωνικές σχέσεις που μεταβάλλονται δείχνοντας προς έναν απολύτως κοινωνικό στόχο. Ο τεχνοκράτης Turing *αδιαφορεί για το τεχνολογικά εφικτό και εστιάζει στο κοινωνικά εφικτό ή καλύτερα στο κοινωνικά επιθυμητό.* Διόλου περίεργο που, αντίθετα από διάφορες μπούρδες που έχουν ειπωθεί κατά καιρούς για το θέμα, αυτή η πρόβλεψη είναι απολύτως επιτυχημένη.
Βέβαια, ο Turing είχε ένα σημαντικό πλεονέκτημα: Όντας ομοφυλόφιλος, γνώριζε πολύ καλά τί πάει να πει «κοινή συμφωνία». Λίγα χρόνια μετά από αυτή την πρόβλεψη λοιπόν, ο Alan Turing, βρετανός, πράκτορας, μαθηματικός και -δυστυχώς για τον ίδιο- ομοφυλόφιλος, συνελήφθη από το βρετανικό κράτος που τόσο

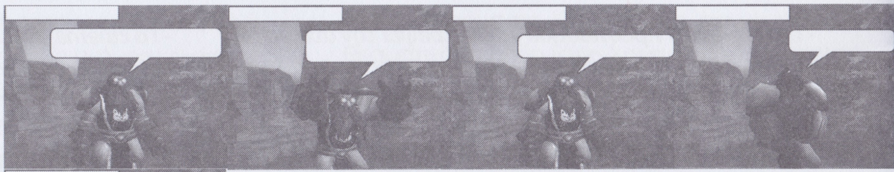
πεία, ο Alan Turing προτίμησε να μουσκέψει ένα μήλο σε κυάνιο και να το φάει.
Κατ' αυτό τον τρόπο, ο Alan Turing, ο ειδικός των σκεπτόμενων μηχανών, έκλεισε τη ζωή του κάνοντας κάτι που καμία μηχανή δεν θα έκανε· όσο έξυπνη κι αν ήταν.

ΑΥΤΟ/ #12:
Ο κόσμος που γίνεται μικρόκοσμος
(όπου δίναμε παραδείγματα περί του τι έννοούσε ο Turing)

Προσέξτε λοιπόν αυτή την αποθήκη, θαυμάστε την καινοτόμο φύση της! Σ' αυτή την αποθήκη, όλα είναι τόσο επιμελώς καθορισμένα που η κατάσταση του κάθε αυτοκινήτου προσδιορίζεται πλήρως από τρεις μοναχά αριθμούς: α) Το ύψος στο οποίο πρέπει να κινηθεί η πλατφόρμα, β) Τη γωνία περιστροφής της πλατφόρμας γύρω από τον κεντρικό άξονα, γ) Το αν το αυτοκίνητο έχει ή δεν έχει μπει στη θέση του. Ας επισημάνουμε επίσης την απουσία αποθηκάριων. Αν δεν είχαμε κάτι υποψίες γεννημένες από την αυτόνομη φύση μας, θα λέγαμε πως ετούτη εδώ είναι μια αποθήκη φτιαγμένη για να μην την πατήσει ποτέ ανθρώπινο πόδι! Εξ ου και το πηγάδι (...)

ΑΥΤΟ/ #13:
Warcraft III
(όπου οι γαλλικοί στρατώνες του 18ου αιώνα παρομοιάζονταν με net cafe)

Ακριβώς επειδή χρησιμοποιείται εξ ολοκλήρου παραγωγικά, ο χρόνος των δικτυακών παιχνιδιών είναι **πλήρης:** Πλήρης συμβάντων, κίνησης, προσήλωσης. Η επιστροφή στον «ελλειπώς χρησιμοποιούμενο» χρόνο του πραγματικού κόσμου αφήνει τον χρήστη με **μια δυσάρεστη αίσθηση «τρόμου του κενού».** Η αίσθηση αποτελεί κοινό τόπο για τους παίκτες. Εδώ μια αυτοκριτική.

ΑΥΤΟ/ #13:
Μεγάλες εφευρέσεις: TV κράνος
(όπου μέναμε άναυδοι μπροστά στο τεχνολογικό μεγαλείο του 21ου αιώνα)

Ξέρουμε, είστε γνωστοί γρουσούζηδες. Αλλά μη βιαστείτε να αναθεματίσετε αυτή την υπέροχη συσκευή!

Αν, κόντρα σε κάθε προγνωστικό, αυτό το θαυμαστό μηχάνημα καθιερωθεί:

i) Θα εμπλουτίσουμε το κείμενο για τα internet café και θα το σερβίρουμε για καινούριο.

ii) Οι τηλεορασόπληκτοι θα παίρνουν ήσυχα την πρέζα τους δίχως να ενοχλούν τους υπόλοιπους.

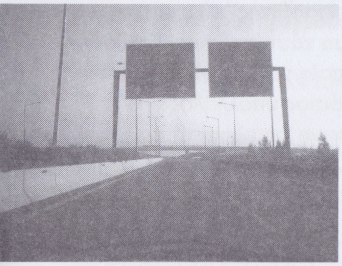
iii) Θα το βάλουνε να στεγνώνει τα μαλλιά στα κομμωτήρια και θα γλυτώσουν οι κομμώτριες από τις μαλακίες που ακούνε ολημερίς.

iv) Αν τυχόν υπάρχει κανείς που πάει σε μπάχαλα για να δει τον εαυτό του στην τηλεόραση την επόμενη, φοράει αυτό αντί για κράνος και γλυτώνει την αναμονή.

v) Οι δυτικοί θα σταματήσουν να καταγγέλουν τις μπούρκες και θα παραδεχτούν ότι είναι οι χειρότεροι (Καλά τώρα!)

vi) Οι διαρρήκτες θα κάνουν πάρτυ!
vii) Οι μαλάκες θα ξεχωρίζουν άμεσα: Απ' το αυχενικό σύνδρομο.
viii) Θα λυτρωθούν όσοι σήμερα βλέπουν τσόντες στα κρυφά.
ix) Θα γίνει ένα βήμα προς την κατανόηση του τι διάολο είναι το «δίχως όργανα σώμα» που λέει ο Ντελέζ.
x) Θα δουλεύει και ως πομπός! Όλες οι βλακόφατσες του κόσμου θα εμφανίζονται από κράνος σε κράνος και θα λένε τα δικά τους! Μια νέα εποχή συμμετοχικής δημοκρατίας θα ανατείλει! Ο καπιταλισμός θα καταρρεύσει! Ακριβώς όπως μας τα λέγανε με το internet!

ΑΥΤΟ/ #18:
Εξισώσεις στο χώρο και το χρόνο
(Όπου η εξίσωση S=ut καταδεικνυόταν ως ανταποκρινόμενη στην κίνηση στον αυτοκινητόδρομο)

Αν συνδέσουμε το χώρο με το χρόνο, έχουμε εκφράσει την μετακίνηση με όρους αξίας!

Η ζέση με την οποία επιδιώκεται η εννόηση της μετακίνησης με αυτό τον τρόπο γίνεται πιο φανερή όταν σκεφτούμε τις περιστάσεις εκείνες όπου η εξίσωση που συζητάμε προσεγγίζει την πραγματικότητα. Πράγματι, υπάρχουν σήμερα περιπτώσεις μετακίνησης με σταθερή ταχύτητα, μετακινήσεις που νοιάζονται για την αφετηρία και τον προορισμό αδιαφορώντας εντελώς για τα ενδιάμεσα σημεία, μετακινήσεις που τελικά εννοούνται αποκλειστικά σαν αφηρημένες διαδοχές χρόνων. Είναι όλες τους εξαιρετικά σημαντικές για τις καπιταλιστικές μεταφορές, είναι όλες τους πεδίο τεράστιων επενδύσεων, είναι όλες τους πεδίο διαρκών τεχνολογικών αναζητήσεων. Είναι οι μεγάλοι αυτοκινητόδρομοι, τα αεροπορικά ταξίδια, τα ταξίδια με πλοίο και οι σιδηρόδρομοι. Πράγματι, όποιος έχει ταξιδέψει με οποιοδήποτε από αυτά τα μέσα, γνωρίζει πολύ καλά εκείνη την αίσθηση χρονικής ροής που αντικαθιστά την αίσθηση χωρικής μετακίνησης. Αυτή η αίσθηση δεν είναι φυσικό γεγονός, αλλά αξιοσημείωτο επίτευγμα: Στην εθνική οδό για παράδειγμα, αυτή η αίσθηση επιτυγχάνεται με την περίφραξη του δρόμου, την εξομάλυνση των στροφών, τον αποκλεισμό οποιουδήποτε παράγοντα θα μπορούσε να θεωρηθεί εξωτερικός ως προς τον επιδιωκόμενο στόχο ο οποίος βέβαια είναι να φτάσουμε στον προορισμό μας. Κάθε διατάραξη αυτού του κλειστού χαρακτήρα δεν μπορεί παρά να εννοείται ως καταστροφή: Τα καιρικά φαινόμενα που μας δυσκολεύουν, οι τρελοί που ανεβαίνουν σε γέφυρες και πετάνε πέτρες στα παρμπρίζ, τα ζωάκια που κάνουμε χαλκομανίες, οι επικίνδυνοι παράδρομοι απ' όπου προβάλλουν τρακτέρ και τελικά η μεγάλη καταστροφή του τροχαίου ατυχήματος, είναι όλες τους στιγμές όπου ο χώρος ξαναθυμίζει την αντικειμενικότητά του στους χρονοταξιδιώτες που έκαναν το λάθος να την ξεχάσουν.

Διόλου παράξενο λοιπόν που η μικρή μας εξίσωση είναι τόσο αντίθετη με την εμπειρία. Ότι πουθενά γύρω μας δεν θα βρούμε «σταθερή ταχύτητα» καθόλου δεν απασχολεί τους επιστήμονες. Γιατί αυτή η εξίσωση δεν είναι «περιγραφή της μετακίνησης». Είναι έκκληση για το πώς πρέπει να εννοείται η μετακίνηση. Και είναι τρόπος για να κατασκευάζεται η μετακίνηση.

Ο Καββαδίας οικογενειάρχης στην Εθνική οδό

Όλα τα βλέπω σένια, ισιωμένα, τακτικά,
οι αποστάσεις σταθερές χωρίζουν τις κολώνες

δηλαδή πως τα θύματα των πρώτων τροχαίων ατυχημάτων ήταν θύματα αυτού του ταξικού πολέμου (και είχαν συνείδηση αυτού του γεγονότος), καθώς και ότι η εννόηση του δρόμου σαν «αρτηρία διέλευσης», ή του κόσμου σαν αφηρημένου γεωμετρικού χώρου, είναι έννοιες που διόλου προφανείς δεν ήταν για το μεγαλύτερο μέρος της ανθρώπινης ιστορίας.

Τα λέγαμε όλα αυτά ανατρέχοντας στο παράδειγμα της Νέας Υόρκης, και όσο κι αν φαίνεται παράξενο, το κάναμε για λόγους ευκολίας. Πιστέψτε μας, είναι ευκολότερο να μιλήσει κανείς για τέτοια ζητήματα ανατρέχοντας σε παραδείγματα που απέχουν χιλιάδες χιλιόμετρα, παρά ανατρέχοντας στην ιστορία του ελληνικού κράτους. Οι λόγοι γι' αυτό το παράδοξο είναι μπόλικοι και σημαντικοί, αλλά δεν θα μας απασχολήσουν εδώ. Αντιθέτως, επειδή όσο να 'ναι οι συντελεστές της στήλης νιώθουμε μία έλλειψη, θα προσπαθήσουμε να δώσουμε μια εικόνα του αντίστοιχου θέματος στην Ελλάδα. Φυσικά θα είμαστε αποσπασματικοί και ελλιπείς, αλλά τι διάολο; Η ζωή είναι μπροστά μας κι ακόμη κι η άγνοια θεραπεύεται. Λοιπόν, έχουμε και λέμε:

Το πρώτο τροχαίο ατύχημα στην Ελλάδα

Ήταν Κυριακή 4 Μαρτίου του 1907, και δύο αυτοκίνητα κατηφόριζαν τη λεωφόρο Συγγρού κοντά στην πύλη του Αδριανού. Περήφανος ιδιοκτήτης του πρώτου ήταν ο Νίκος Σιμόπουλος, βουλευτής Φθιώτιδας. Το δεύτερο είχε ακόμη πιο ευγενή χέρια στο τιμόνι του: ο πρίγκηπας Ανδρέας, θείος του μετέπειτα βασιλιά Αλέξανδρου δοκίμαζε την ταχύτητα του νεοαποκτηθέντος μαγικού αντικειμένου κι ένιωθε τη μαγεία του αέρα στα κοντοκουρεμένα μαλλιά του. Για να συμπληρωθεί η εικόνα, την ίδια στιγμή το πρώτο θύμα τροχαίου ατυχήματος στην Ελλάδα προσπαθούσε να κάνει αυτό που σήμερα είναι αδιανόητο: να διασχίσει τη Συγγρού με τα πόδια. Τα υπόλοιπα τα βρίσκουμε στον τύπο της εποχής:

> Το δυστύχημα υπήρξε μοιραίον και αναπόφευκτον. Η φονευθείσα 25ετής Ευφροσύνη Θ. Βαμβακά ουδεμίαν ως αποδεικνύεται εκ των πραγμάτων είχεν αντίληψιν περί της ταχύτητος των αυτοκινήτων. Νομίζουσα δε ότι κατ' ουδέν αύτα διαφέρουσι των κοινών αμαξών ή κάρρων, αφήκε το πεζοδρόμιον και εισήλθεν εις την λεωφόρον με την ιδέαν ότι ηδύνατο να διέλθη αυτήν ακινδύνως μεταβαίνουσα εις το αντίθετον πεζοδρόμιον, όπως καλέση εις γεύμα φιλικήν οικογένειαν καθήμενην απέναντι [...] Η ατυχής γυνή, καίτοι έβλεπε τα αυτοκίνητα εμπρός της, παρέμενεν και ευρέθη ες την αυτήν γραμμήν επί της οποίας κατήρχετο το αυτοκίνητον, όπερ οδήγει ο κ. Νίκος Σιμόπουλος, όστις δια τινών ελιγμών προς αποφυγήν της συγκρούσεως του αυτοκινήτου μετά τη γυναικός διήλθε προ αυτής αλλά εγγύτατα προς αυτήν. Είτε εκ της σκοτοδίνης, είτε εκ της ορμητικότητος του ανεπτυχθέντος εκ του αυτοκινήτου ανέμου, κατέπεσεν επί του εδάφους. Ο οδηγών το έτερον αυτοκίνητον Πρίγκηψ Ανδρέας, μη δυνάμενος φυσικώς να εμποδίσει την κεκτημένην ταχύτητα του αυτοκινήτου του, διήλθεν επί του σώματος της γυναικός. Ο πρίγκηψ εν τούτοις και η συνοδεία Αυτού ισχυρίζονται ότι το ιδικόν των αυτοκίνητον διήλθεν επί του πτώματος της γυναικός όταν αυτή είχε εκπνεύσει, καθόσον το αυτοκίνητο του Σιμόπουλου την είχε φονεύσει. Ο Σιμόπουλος λέει ότι δεν ακούμπησε τη γυναίκα.

Η φτωχή Ευφροσύνη! Γκοτζαμάν πρίγκηψ την έκανε κομμάτια με το καινούριο του αυτοκίνητο, κι αυτή χάθηκε κάπου μεταξύ του «ανέμου» που δεν μπορούσε παρά να σηκώνεται στο πέρασμα της διαβολικής μηχανής, και προσεκτικών δημοσιογραφικών διατυπώσεων καταμερισμού ευθυνών μεταξύ πρίγκηπος και βουλευτού (...)

τα ενδιάμεσα σημεία, μετακινήσεις που τελικά εννοούνται αποκλειστικά σαν αφηρημένες διαδοχές χρόνων. Είναι όλες τους εξαιρετικά σημαντικές για τις καπιταλιστικές μεταφορές, είναι όλες τους πεδίο τεράστιων επενδύσεων, είναι όλες τους πεδίο διαρκών τεχνολογικών αναζητήσεων. Είναι οι μεγάλοι αυτοκινητόδρομοι, τα αεροπορικά ταξίδια, τα ταξίδια με πλοίο και οι σιδηρόδρομοι. Πράγματι, όποιος έχει ταξιδέψει με οποιοδήποτε από αυτά τα μέσα, γνωρίζει πολύ καλά εκείνη την αίσθηση χρονικής ροής που αντικαθιστά την αίσθηση χωρικής μετακίνησης. Αυτή η αίσθηση δεν είναι φυσικό γεγονός, αλλά αξιοσημείωτο επίτευγμα: Στην εθνική οδό για παράδειγμα, αυτή η αίσθηση επιτυγχάνεται με την περίφραξη του δρόμου, την εξομάλυνση των στροφών, τον αποκλεισμό οποιουδήποτε παράγοντα θα μπορούσε να θεωρηθεί εξωτερικός ως προς τον επιδιωκόμενο στόχο ο οποίος βέβαια είναι να φτάσουμε στον προορισμό μας. Κάθε διατάραξη αυτού του κλειστού χαρακτήρα δεν μπορεί παρά να εννοείται ως καταστροφή: Τα καιρικά φαινόμενα που μας δυσκολεύουν, οι τρελοί που ανεβαίνουν σε γέφυρες και πετάνε πέτρες στα παρμπρίζ, τα ζωάκια που κάνουμε χαλκομανίες, οι επικίνδυνοι παράδρομοι απ' όπου προβάλλουν τρακτέρ και τελικά η μεγάλη καταστροφή του τροχαίου ατυχήματος, είναι όλες τους στιγμές όπου ο χώρος ξαναθυμίζει την αντικειμενικότητά του στους χρονοταξιδιώτες που έκαναν το λάθος να την ξεχάσουν.

Διόλου παράξενο λοιπόν που η μικρή μας εξίσωση είναι τόσο αντίθετη με την εμπειρία. Ότι πουθενά γύρω μας δεν θα βρούμε «σταθερή ταχύτητα» καθόλου δεν απασχολεί τους επιστήμονες. Γιατί αυτή η εξίσωση δεν είναι «περιγραφή της μετακίνησης». Είναι έκκληση για το πώς πρέπει να εννοείται η μετακίνηση. Και είναι τρόπος για να κατασκευάζεται η μετακίνηση.

Ο Καββαδίας οικογενειάρχης στην Εθνική οδό

Όλα τα βλέπω σένια, ισιωμένα, τακτικά,
οι αποστάσεις σταθερές χωρίζουν τις κολώνες
Ο ήλιος πέφτει πάνω μας απ' τη σωστή γωνιά
και δε φοβόμαστε άλλο πια αφροδίσια και τυφώνες

Κι ο μπούσουλας και το καράβι σταθερό
Θυμάμαι μια φορά παλιά το είχες απορία
Σύχασε τώρα· δω που μπλέξαμε θαρρώ
Πως δεν υπάρχει πια λάθος πορεία

Τώρα ξέρω που είμαστε κοιτώντας το κοντέρ
κάπως σαν σπείς ινβέιντερς μα δίχως κανονάκι
κι απ' τις θολές των οριζόντων τις γραμμές
η Μίνα λέει: «Αχ μπαμπά ζαλίζομαι λιγάκι».

Στο βάθος οι παράλληλες ενώνονται -για δες!
Ο Ευκλείδης δεν το ήξερε πως παίζει τέτοια φάση
Η βαρεμάρα σέρνεται κι όμως αυτό που λες
είναι: «Να κάνεις εμετό! Δεν κάνω στάση!»

ΑΥΤΟ/ # 20
Ευφροσύνη
(όπου ο έλεγχος των δρόμων στην προπολεμική Ελλάδα παρουσιαζόταν ως επεισόδιο του ταξικού πολέμου).

Χρήσεις του δρόμου στον προσφυγικό καταυλισμό του Περιστερίου, κάπου πριν το 1930.

Λέγαμε στο προηγούμενο πως η ιστορία της καθιέρωσης του αυτοκινήτου και της έννοιας του δρόμου όπως την ξέρουμε σήμερα, έλαβε χώρα μέσα από επεισόδια ταξικού πολέμου που εκτυλίχθηκαν στις αρχές του εικοστού αιώνα. Λέγαμε

γρού με τα πόδια. Τα υπόλοιπα τα βρίσκουμε στον τύπο της εποχής:

Το δυστύχημα υπήρξε μοιραίον και αναπόφευκτον. Η φονευθείσα 25ετής Ευφροσύνη Θ. Βαμβακά ουδεμίαν ως αποδεικνύεται εκ των πραγμάτων είχεν αντίληψιν περί της ταχύτητος των αυτοκινήτων. Νομίζουσα δε ότι κατ' ουδέν αύτα διαφέρουσι των κοινών αμαξών ή κάρρων, αφήκε το πεζοδρόμιον και εισήλθεν εις την λεωφόρον με την ιδέαν ότι ηδύνατο να διέλθη αυτήν ακινδύνως μεταβαίνουσα εις το αντίθετον πεζοδρόμιον, όπως καλέση εις γεύμα φιλικήν οικογένειαν καθήμενην απέναντι [...] Η ατυχής γυνή, καίτοι έβλεπε τα αυτοκίνητα εμπρός της, παρέμενεν και ευρέθη ες την αυτήν γραμμήν επί της οποίας κατήρχετο το αυτοκίνητον, όπερ οδήγει ο κ. Νίκος Σιμόπουλος, όστις δια τινών ελιγμών προς αποφυγήν της συγκρούσεως του αυτοκινήτου μετά τη γυναικός διήλθε προ αυτής αλλά εγγύτατα προς αυτήν. Είτε εκ της σκοτοδίνης, είτε εκ της ορμητικότητος του ανεπτυχθέντος εκ του αυτοκινήτου ανέμου, κατέπεσεν επί του εδάφους. Ο οδηγών το έτερον αυτοκίνητον Πρίγκηψ Ανδρέας, μη δυνάμενος φυσικώς να εμποδίσει την κεκτημένην ταχύτητα του αυτοκινήτου του, διήλθεν επί του σώματος της γυναικός. Ο πρίγκηψ εν τούτοις και η συνοδεία Αυτού ισχυρίζονται ότι το ιδικόν των αυτοκίνητον διήλθεν επί του πτώματος της γυναικός όταν αυτή είχε εκπνεύσει, καθόσον το αυτοκίνητο του Σιμόπουλου την είχε φονεύσει. Ο Σιμόπουλος λέει ότι δεν ακούμπησε τη γυναίκα.

Η φτωχή Ευφροσύνη! Γκοτζαμάν πρίγκηψ την έκανε κομμάτια με το καινούριο του αυτοκίνητο, κι αυτή χάθηκε κάπου μεταξύ του «ανέμου» που δεν μπορούσε παρά να σηκώνεται στο πέρασμα της διαβολικής μηχανής, και προσεκτικών δημοσιογραφικών διατυπώσεων καταμερισμού ευθυνών μεταξύ πρίγκηπος και βουλευτού (...)

Επίλογος

Οκ, το καταλάβατε το σχέδιο της στήλης; Όχι; ... Ε, τέλος πάντων, κάτι τέτοια κάναμε τέσσερα χρόνια τώρα, και αυτό είναι το τέλος (σνιφ...). Ευχαριστούμε όσους μας διάβαζαν, όσους ενδιαφέρθηκαν να πουν μια καλή κουβέντα (ήταν αρκετή για να συνεχίσουμε) και ελπίζουμε να τα ξαναπούμε.

Γεια Χαρά.

Ρε τι γίνεται στην Κύπρο

(στην Ελλάδα άραγε;)

Η Κύπρος σαν αναπαράσταση καταλαμβάνει μια πολύ συγκεκριμένη θέση στο φαντασιακό της ελληνικής κοινωνίας. Κύπρος ίσον «μαρτυρική Μεγαλόνησος», Κύπρος ίσον διχοτόμηση, Κύπρος ίσον Αττίλας 1 και 2, Κύπρος ίσον αλύτρωτη, προδομένη πατρίδα. Με άλλα λόγια η Κύπρος είναι άρρηκτα δεμένη με τα «εθνικά συμφέροντα» του τόπου. Και μέχρι εκεί.

Είναι πολύ συγκεκριμένοι όμως οι λόγοι που τίθεται αυτό το όριο στις όποιες αναφορές γίνονται στην Κύπρο. Γιατί αν κανείς έμπαινε στον κόπο να ρίξει μια ματιά στην πεζή καθημερινότητα της Μεγαλονήσου, θα διαπίστωνε αυτό που όλος ο κόσμος έχει τούμπανο και οι έλληνες κρυφό καμάρι: η Κύπρος είναι όχι απλά το πλέον υποδειγματικό παράδειγμα ξεπλύματος «μαύρου χρήματος», αλλά και ένα από τα μεγαλύτερα εργαστήρια παγκοσμίως σε ό,τι αφορά τις δραστηριότητες του οργανωμένου εγκλήματος. Αυτή η διάσταση της Μεγαλονήσου θα μας απασχολήσει στις γραμμές που ακολουθούν, και ειδικότερα μια ιστοριούλα απ' αυτές που εμπίπτουν στο κεφάλαιο «κρατικοποίηση του εγκλήματος», στο οποίο έχουμε επανειλημμένα αναφερθεί. Για να δούμε λοιπόν.

Παραιτήσεις και συλλήψεις με νόημα

Κεντικών Φυλακών στη Λευκωσία. Τον Ιούνιο του 2007 όμως κατόπιν γνωμάτευσης ιατρικού συμβουλίου μεταφέρθηκε στο Γενικό Νοσοκομείο Λευκωσίας. Επειδή όμως το σωφρονιστικό σύστημα της Κύπρου επιτρέπει στους κατάδικους να νοσηλεύονται σε ιδιωτικές κλινικές, ο Κίττας κατέληξε στο υπερπολυτελές ιδιωτικό νοσοκομείο «Απολλώνειο» στη Λευκωσία. Η εκεί διαμονή του δεν ήταν αυτό που θα λέγαμε ζωή φυλακισμένου: ο Κίττας είχε απαγορεύσει στους τρεις δεσμοφύλακες που βρίσκονταν έξω από το δωμάτιο του να τον ενοχλούν τα βράδια, γιατί κοιμόταν με τη γυναίκα του, ενώ συχνά πυκνά δεχόταν επισκέψεις και άλλων κυριών. Αγαπημένα του φαγητά ήταν το σούσι και οι γαρίδες, τα οποία παράγγελνε από πολυτελή εστιατόρια της περιοχής, και επιπλέον ήταν κοινό μυστικό ότι δεν έμενε εκεί όλο το βράδυ.

Και τι έκανε δηλαδή όταν έφευγε; Το μυστήριο λύθηκε πολύ γρήγορα.

Τα ξημερώματα της 12ης Δεκεμβρίου το κέντρο της Λευκωσίας αναστατώθηκε από πυροβολισμούς. Το πρωί τα ΜΜΕ ανακοίνωσαν ότι υπήρξε συμπλοκή των μπάτσων με τον ισοβίτη Αντώνη Κίττα. Στις ημέρες που ακολούθησαν, επιχειρήσεις των μπάτσων για τη σύλληψή του προβάλλονταν από τα κανάλια σε καθημερινή βάση, με αποκορύφωμα την Πρωτοχρονιά όπου ενώ δύο αστυνομικοί του Ουλαμού Πρόληψης Εγκλημάτων είδαν τον Κίττα να περπατάει σε παραλιακό δρόμο της Λάρνακας, αντί να τον συλλάβουν πήραν τηλέφωνο την αστυνομία. Οργανώθηκε μία ακόμη (τηλεοπτική) επιχείρηση η οποία κατέληξε σε φιάσκο και τελικά ο Κίττας συνελήφθη στις αρχές Ιανουαρίου στο σπίτι ενός ξαδέλφου του. Η σύλληψή του δημιούργησε όμως περισσότερα προβλήματα απ' όσα κάποιοι περίμεναν να λύσει. Και εξηγούμαστε.

Βρώμικη δουλειά (αλλά κάποιος πρέπει να την κάνει)

Ο Κίττας μετά τη σύλληψή του ζήτησε εγγυήσεις για την ασφάλεια τόσο του ιδίου όσο και της οικογένειάς του. Στην κατάθεσή του υποστήριξε ότι τους τελευταίους μήνες συνεργαζόταν με την Υπηρεσία Καταπολέμησης Ναρκωτι-

έβαλε στο αυτοκίνητό του και τον φυγάδευσε. Σύμφωνα με τον Κίττα, ο λοχίας παραπλανούσε συστηματικά τους άλλους μπάτσους, προκειμένου να μην συλληφθεί ο Κίττας και αποκαλύψει όλα όσα γνώριζε.

Τους ισχυρισμούς του Κίττα ενίσχυσαν και οι εξελίξεις της ανάκρισης. Ο Γενικός Εισαγγελέας της Κύπρου Πέτρος Κληρίδης που προΐσταται των ερευνών, κατήγγειλε δημοσίως παρέμβαση της αστυνομίας στο έργο της ανάκρισης, ενώ αποκάλυψε ότι οι μπάτσοι στις καταθέσεις τους δίνουν συνεχώς διαφορετικές εκδοχές για τα γεγονότα και δεν λένε την αλήθεια. Συν τοις άλλοις ο Κίττας (αν και ισοβίτης) είχε καταφέρει να εξασφαλίσει νόμιμα ταυτότητα και διαβατήριο, γεγονός για το οποίο τέθηκε σε διαθεσιμότητα ο αρμόδιος δημόσιος υπάλληλος. Το έργο τελειώνει με την ομόφωνη καταδίκη τέτοιων φαινομένων από τον πολιτικό κόσμο στο σύνολό του, με την αναγκαιότητα αναδιοργάνωσης της αστυνομίας κ.ο.κ.

Συμπέρασμα

Γεγονότα σαν το παραπάνω δεν αποτελούν την εξαίρεση στον κανόνα. Το αντίθετο: είναι ο κανόνας. Από τις δίκες των κυκλωμάτων στην Πάτρα (βλέπε προηγούμενο τεύχος) μέχρι το Σουσουρλούκ, από τη «μαρτυρική Μεγαλόνησο» μέχρι την Εργκένεκον, έχει γίνει πλέον ξεκάθαρο ότι ο κόσμος του εγκλήματος στο σύνολό του, σαν δομές, σαν σχέσεις, σαν διαδικασίες άγριας συσσώρευσης πλούτου, είναι άρρηκτα δεμένος με τον κόσμο της νομιμότητας και πιο συγκεκριμένα με τον επίσημο εκφραστή της, το κράτος. Και αυτή δεν είναι μια διαπίστωση κοινωνιολογικού τύπου. Αφορά στην προσέγγιση της πραγματικότητας, στον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο και αναπόφευκτα στο πώς οργανώνουμε την δράση μας, στο ποια είναι η πολιτική στόχευσή μας.

Με άλλα λόγια ο «θαυμαστός καινούργιος κόσμος» του κρατικοποιημένου εγκλήματος, είναι ένας κόσμος που διαφοροποιείται θεαματικά από «δεδομένα» και «σταθερές» που έμοιαζαν μέχρι σήμερα ακλόνητα. Κι όσο πιο γρή-

ρική Μεγαλόνησος», Κύπρος ίσον διχοτόμηση, Κύπρος ίσον Αττίλας 1 και 2, Κύπρος ίσον αλύτρωτη, προδομένη πατρίδα. Με άλλα λόγια η Κύπρος είναι άρρηκτα δεμένη με τα «εθνικά συμφέροντα» του τόπου. Και μέχρι εκεί.

Είναι πολύ συγκεκριμένοι όμως οι λόγοι που τίθεται αυτό το όριο στις όποιες αναφορές γίνονται στην Κύπρο. Γιατί αν κανείς έμπαινε στον κόπο να ρίξει μια ματιά στην πεζή καθημερινότητα της Μεγαλονήσου, θα διαπίστωνε αυτό που όλος ο κόσμος έχει τούμπανο και οι έλληνες κρυφό καμάρι: η Κύπρος είναι όχι απλά το πλέον υποδειγματικό παράδειγμα ξεπλύματος «μαύρου χρήματος», αλλά και ένα από τα μεγαλύτερα εργαστήρια παγκοσμίως σε ό,τι αφορά τις δραστηριότητες του οργανωμένου εγκλήματος. Αυτή η διάσταση της Μεγαλονήσου θα μας απασχολήσει στις γραμμές που ακολουθούν, και ειδικότερα μια ιστοριούλα απ' αυτές που εμπίπτουν στο κεφάλαιο «κρατικοποίηση του εγκλήματος», στο οποίο έχουμε επανειλημμένα αναφερθεί. Για να δούμε λοιπόν.

Παραιτήσεις και συλλήψεις με νόημα

Τη στιγμή που όλη η Ελλάδα βρισκόταν παραδομένη στις φλόγες της οργής των εξεγερμένων του Δεκέμβρη, άλλου τύπου εξελίξεις προκαλούσαν κλυδωνισμούς στην ομαλότητα της κυπριακής κοινωνίας: ο υπουργός δικαιοσύνης και δημόσιας τάξης Κύπρος Χρυσοστομίδης υποχρεώθηκε από τον πρόεδρο της δημοκρατίας (παρακαλώ) Δημήτρη Χριστόφια σε παραίτηση, ενώ επιπλέον συνελήφθη ο υποδιοικητής της Υπηρεσίας Καταπολέμησης Ναρκωτικών Αβραάμ Χαραλάμπους και τέθηκαν σε διαθεσιμότητα ένας διευθυντής φυλακών και τρεις δεσμοφύλακες. Όλα αυτά δεν ήταν παρά τα απόνερα μιας υπόθεσης που μονοπώλησε το ενδιαφέρον του μέσου κύπριου πολίτη όλο τον Δεκέμβρη: η εντυπωσιακή «απόδραση» του ισοβίτη Αντώνη Κίττα και η εξίσου θεαματική «σύλληψή» του. Τα εισαγωγικά στις λέξεις απόδραση και σύλληψη δεν τα βάλαμε τυχαία. Γιατί όπως θα δούμε παρακάτω μόνο περί απόδρασης και σύλληψης δεν επρόκειτο.

Ο ισοβίτης (όχι του Αρκά)

Ο Αντώνης Κίττας το 1993 καταδικάστηκε δις σε ισόβια και μέχρι τον Ιούνιο του 2005 παρέμενε στην πτέρυγα υψίστης ασφαλείας των

κέντρο της Λευκωσίας αναστατώθηκε από πυροβολισμούς. Το πρωί τα ΜΜΕ ανακοίνωσαν ότι υπήρξε συμπλοκή των μπάτσων με τον ισοβίτη Αντώνη Κίττα. Στις ημέρες που ακολούθησαν, επιχειρήσεις των μπάτσων για τη σύλληψή του προβάλλονταν από τα κανάλια σε καθημερινή βάση, με αποκορύφωμα την Πρωτοχρονιά όπου ενώ δύο αστυνομικοί του Ουλαμού Πρόληψης Εγκλημάτων είδαν τον Κίττα να περπατάει σε παραλιακό δρόμο της Λάρνακας, αντί να τον συλλάβουν πήραν τηλέφωνο την αστυνομία. Οργανώθηκε μία ακόμη (τηλεοπτική) επιχείρηση η οποία κατέληξε σε φιάσκο και τελικά ο Κίττας συνελήφθη στις αρχές Ιανουαρίου στο σπίτι ενός ξαδέλφου του. Η σύλληψή του δημιούργησε όμως περισσότερα προβλήματα απ' όσα κάποιοι περίμεναν να λύσει. Και εξηγούμαστε.

Βρώμικη δουλειά (αλλά κάποιος πρέπει να την κάνει)

Ο Κίττας μετά τη σύλληψή του ζήτησε εγγυήσεις για την ασφάλεια τόσο του ιδίου όσο και της οικογένειάς του. Στην κατάθεσή του υποστήριξε ότι τους τελευταίους μήνες συνεργαζόταν με την Υπηρεσία Καταπολέμησης Ναρκωτικών, διαβιβάζοντάς της πληροφορίες για τον εντοπισμό ναρκωτικών. Η εκδοχή του κρίθηκε ως βάσιμη αφού τον τελευταίο καιρό η ΥΚΑΝ κατάσχεσε μεγάλες ποσότητες ναρκωτικών. Σε ό,τι αφορά την 12η Δεκεμβρίου, υποστήριξε ότι έφυγε από το νοσοκομείο με τη συνοδεία μπάτσων, με στόχο να ληστέψει το σπίτι ενός τοκογλύφου και να εξασφαλίσει χρήματα που θα χρησιμοποιούσαν στη συνέχεια για την αγορά ναρκωτικών από Τουρκοκύπριο έμπορο ηρωίνης, τον οποίο ήθελαν να συλλάβουν. Στο ερώτημα των ανακριτών πώς κατέληξε σε αυτή την συνεργασία, υποστήριξε ότι οι μπάτσοι των εκβίαζαν με υπόθεση της μικρότερης αδελφής του, που είχε συλληφθεί για διακίνηση ποσότητας 800 γραμμαρίων ηρωίνης, την οποία του είχαν υποσχεθεί ότι θα βοηθήσουν να «καθαρίσει» με μικρή ποινή. Επιπλέον αποκάλυψε ότι οι (τηλεοπτικές) επιχειρήσεις σύλληψής του μόνο τέτοιες δεν ήταν: το βράδυ της 12ης Δεκεμβρίου, όταν αντιλήφθηκε ότι κάτι «δεν πήγαινε καλά», σήκωσε τα χέρια για να παραδοθεί αλλά κάποιος αφελής μπάτσος που ήταν «εκτός κόλπου» πυροβόλησε εναντίον του. Επιπλέον όταν έγινε η μεγάλη επιχείρηση σύλληψής του την Πρωτοχρονιά στη Λάρνακα, ένας λοχίας της ΥΚΑΝ τον

Συμπέρασμα

Γεγονότα σαν το παραπάνω δεν αποτελούν την εξαίρεση στον κανόνα. Το αντίθετο: είναι ο κανόνας. Από τις δίκες των κυκλωμάτων στην Πάτρα (βλέπε προηγούμενο τεύχος) μέχρι το Σουσουρλούκ, από τη «μαρτυρική Μεγαλόνησο» μέχρι την Εργκένεκον, έχει γίνει πλέον ξεκάθαρο ότι ο κόσμος του εγκλήματος στο σύνολό του, σαν δομές, σαν σχέσεις, σαν διαδικασίες άγριας συσσώρευσης πλούτου, είναι άρρηκτα δεμένος με τον κόσμο της νομιμότητας και πιο συγκεκριμένα με τον επίσημο εκφραστή της, το κράτος. Και αυτή δεν είναι μια διαπίστωση κοινωνιολογικού τύπου. Αφορά στην προσέγγιση της πραγματικότητας, στον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο και αναπόφευκτα στο πώς οργανώνουμε την δράση μας, στο ποια είναι η πολιτική στόχευσή μας.

Με άλλα λόγια ο «θαυμαστός καινούργιος κόσμος» του κρατικοποιημένου εγκλήματος, είναι ένας κόσμος που διαφοροποιείται θεαματικά από «δεδομένα» και «σταθερές» που έμοιαζαν μέχρι σήμερα ακλόνητα. Κι όσο πιο γρήγορα το καταλάβει κανείς τόσο το καλύτερο.

▸▸▸ **Ο υποδιοικητής της Υπηρεσίας Καταπολέμησης Ναρκωτικών (ΥΚΑΝ) Αβραάμ Χαραλάμπους οδηγείται στα κρατητήρια από συναδέλφους του.**

Για τη σύνθεση των αυτονομιών

Το τεύχος που κρατάτε στα χέρια σας είναι και το τελευταίο του περιοδικού. Μετά από πέντε χρόνια το ΑΥΤΟ/ σταματά να κυκλοφορεί, και κρίνουμε αναγκαίο στο χαρτί του 23ου τεύχους να βρίσκονται καταγραμμένα δυο-τρία σημαντικά πράγματα από την εμπειρία αυτής της έκδοσης.

Δεν χρειάζεται να είναι κανείς ιδιαίτερα προσεκτικός για να παρατηρήσει ότι μέσα στα πέντε αυτά χρόνια το ΑΥΤΟ/ εξελίχθηκε και πέρασε από μεγάλες αλλαγές. Η πιο σημαντική όμως τέτοια συνέβη αρκετά νωρίς, από το 6ο τεύχος του περιοδικού, κάπου τον Νοέμβρη του 2005 (και λέμε «κάπου» επειδή μερικές φορές η ιστορία -δηλαδή οι ιστορίες μας- διαθέτουν μεγάλες δόσεις ειρωνείας: αυτό το έκτο τεύχος δεν αναφέρει πουθενά ούτε τον αριθμό του ούτε την ημερομηνία κυκλοφορίας του· το κενό πέρασε από τη σελιδοποίηση και τη διόρθωση, έφτασε στον τυπογράφο, και δεν αποκαλύφθηκε παρά «στο περίπτερο»). Αυτό που συνέβη τότε ήταν η ένταξη του ΑΥΤΟ/ σε μια ατζέντα μεγαλύτερη από τις μέχρι τότε προθέσεις ή τις δυνατότητες της τετραμελούς ομάδας ανθρώπων που πήρε την πρωτοβουλία της έκδοσης την άνοιξη του 2004. Καθώς και τα μέλη αυτής της τετραμελούς ομάδας ήταν μέλη αυτόνομων πολιτικών ομάδων της Αθήνας, το περιοδικό τέθηκε στην υπηρεσία της ομοσπονδίας αυτόνομων ομάδων - της federaction - και του πολιτικού ρεύματος της αυτονομίας, από το οποίο αντλούσε τη θεματολογία, τις στοχεύσεις και το στελεχιακό του δυναμικό, εννοώντας όσους και όσες συνεισέφεραν με κάθε τρόπο στην έκδοση. Αυτή η πορεία έδωσε στο ΑΥΤΟ/ κάποια συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, εκ των οποίων μνημονεύουμε εδώ το εξής: το περιοδικό ήταν προϊόν συλλογικής παραγωγής, περισσότερο και πιο συνειδητά απ' ότι οποιαδήποτε άλλη αντίστοιχη έκοδση τυχαίνει να γνωρίζουμε ή να έχουμε συμμετάσχει. Πέραν της τετραμελούς συντακτικής ομάδας, η έκδοση από το έκτο τεύχος κι έπειτα είχε σταθερούς συνεργάτες που έγραφαν συγκεκριμένες στήλες, ή συνεισέφεραν με κείμενα, ή ανέλαβαν κομμάτι από τις υποχρεώσεις που έχει μια διμηνιαία έκδοση. Πέραν και αυτών, το περιοδικό αποτελούσε ένα ανοιχτό πεδίο δημοσίευσης κειμένων από τα οργανωμένα σχήματα της αυτονομίας, το οποίο χρησιμοποίησαν κατά καιρούς οι αυτόνομες ομάδες δίνοντας κείμενά τους. Πέραν και αυτών, σύντροφοι και συντρόφισσες εκτός Αθηνών φρόντιζαν να ενημερώνουν για τη δράση και να στέλνουν στο περιοδικό το προπαγανδιστικό υλικό των αυτόνομων συλλογικοτήτων στις πόλεις τους. Και πέραν όλων των παραπάνω, η έγνοια του ΑΥΤΟ/ ήταν -νομίζουμε- έγνοια πολύ περισσότερων ακόμα ανθρώπων μέσα στην αυτονομία. Ήταν αυτός λοιπόν ένας τρόπος εξήγησης του υπότιτλου του περιοδικού: μια σύνθεση των αυτονομιών στο επίπεδο μιας δημηνιαίας έκδοσης.

Θα σχολιάσουμε έναν ακόμα τέτοιο τρόπο. Η θεματολογία αλλά και τα εκφραστικά μέσα που χρησιμοποιήθηκαν στο ΑΥΤΟ/ κινήθηκαν αμφότερα σε ένα μεγάλο εύρος, κάπως μεγαλύτερο απ' ότι συνηθίζεται στα πολιτικά έντυπα των καιρών μας. Με έναν καθόλου περιστασιακό τρόπο, μέσα από μόνιμες στήλες, το περιοδικό περιλάμβανε θέματα παραδοσιακά εκτός του μενού της πολιτικής ανάλυσης, εννοώντας τη μουσική ή το σινεμά, τα διηγήματα ή τα ποιήματα στον «υπόνομο», τις φωτογραφίες στο «the eye of the beholder», το contre tech, κλπ. Αυτό που στην αρχή ήταν μια έγνοια ενσωμάτωσης στο έντυπο των διαφορετικών ενδιαφερόντων και ενασχολήσεων όσων συμμετείχαν στην έκδοση, μια έγνοια ανάδειξης ταυτόχρονα του πλούτου της αυτονομίας, έγινε αργότερα για μας -ελπίζουμε και για άλλους- ένα μεγάλο μάθημα: αυτός για τον οποίον συζητάμε είναι ο πλούτος και η συνθετότητα της ταξικής ανάλυσης για τον κόσμο, είναι ο πλούτος και η συνθετότητα της ίδιας της εργατικής τάξης, των «από κάτω» που φτιάχνουν αυτόν τον κόσμο. Φυσικά μη φοβά-

2005-2009 αποσπάσματα

Τεύχος 6, Νοέμβρης 2005, «Την κατάρα μου να 'χεις να ζεις σε ενδιαφέρουσα εποχή»

...Τα κράτη πίσω από το πέπλο του «πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία» υφαίνουν τους ανταγωνισμούς και τις συγκρούσεις τους. Πάνω σε αυτόν τον καμβά που φαινομενικά ονομάζεται «αντιτρομοκρατία» ή «πόλεμος μεταξύ Δύσης και Ισλάμ» είναι που σχηματίζονται οι συμμαχίες και τα αντίπαλα στρατόπεδά τους για το εκ νέου μοίρασμα του κόσμου. Σε κάθε περίπτωση, σε αυτή την εμπόλεμη κούρσα του ενδοκαπιταλιστικού ανταγωνισμού η φιγούρα του «φανατισμένου ισλαμιστή τρομοκράτη» ακόμη κι αν δεν υπήρχε θα έπρεπε να εφευρεθεί. Αυτά υποδεικνύει η διαυγής πολιτική ερμηνεία της σημερινής κλιμάκωσης της βίας εντός και εκτός των μητροπόλεων· ερμηνεία που αφορά όλους αυτούς που εν μέσω καπιταλιστικού πολέμου θέλουν να ταχθούν στον πόλεμο εναντίον του.
Στο μεταξύ ο πυρετός του κόσμου ανεβαίνει...

Τεύχος 7, Γενάρης 2006, Υπόνομος, «Τρεις ταφές» (για την ταινία «Οι τρεις ταφές του Μελκιάδες Εστράδα»)

...Φυσικά όλων η ταφή είναι έργο του συστήματος. Αλλά δεν είναι όλοι οι θαμμένοι της ίδιας τάξης. Οι πρωτοκοσμικοί είναι θαμμένοι από επιλογή, καθόλου αναπόφευκτα. Η φίλη του Πιτ, αγκαλιά με την ταμειακή μηχανή της καφετέριας, τελικά αποφασίζει πως αγαπάει τον άντρα της. Ο αρχιμπάτσος παρατάει την υπόθεση και πάει διακοπές. Ο αρχισυνοριοφύλακας «προσέχει να μην μπλέξει» μέχρι τέλους. Ότι η επιλογή τους δεν είναι από τις δύσκολες αποδεικνύεται από αυτούς που επιλέγουν να ξεθαφτούν. Η γυναίκα

πιο συνειδητά απ' ότι οποιαδήποτε άλλη αντίστοιχη έκδοση τυχαίνει να γνωρίζουμε ή να έχουμε συμμετάσχει. Πέραν της τετραμελούς συντακτικής ομάδας, η έκδοση από το έκτο τεύχος κι έπειτα είχε σταθερούς συνεργάτες που έγραφαν συγκεκριμένες στήλες, ή συνεισέφεραν με κείμενα, ή ανέλαβαν κομμάτι από τις υποχρεώσεις που έχει μια διμηνιαία έκδοση. Πέραν και αυτών, το περιοδικό αποτελούσε ένα ανοιχτό πεδίο δημοσίευσης κειμένων από τα οργανωμένα σχήματα της αυτονομίας, το οποίο χρησιμοποίησαν κατά καιρούς οι αυτόνομες ομάδες δίνοντας κείμενά τους. Πέραν και αυτών, σύντροφοι και συντρόφισσες εκτός Αθηνών φρόντιζαν να ενημερώνουν για τη δράση και να στέλνουν στο περιοδικό το προπαγανδιστικό υλικό των αυτόνομων συλλογικοτήτων στις πόλεις τους. Και πέραν όλων των παραπάνω, η έγνοια του ΑΥΤΟ/ ήταν -νομίζουμε- έγνοια πολύ περισσότερων ακόμα ανθρώπων μέσα στην αυτονομία. Ήταν αυτός λοιπόν ένας τρόπος εξήγησης του υπότιτλου του περιοδικού: μια σύνθεση των αυτονομιών στο επίπεδο μιας δημνιαίας έκδοσης.

Θα σχολιάσουμε έναν ακόμα τέτοιο τρόπο. Η θεματολογία αλλά και τα εκφραστικά μέσα που χρησιμοποιήθηκαν στο ΑΥΤΟ/ κινήθηκαν αμφότερα σε ένα μεγάλο εύρος, κάπως μεγαλύτερο απ' ότι συνηθίζεται στα πολιτικά έντυπα των καιρών μας. Με έναν καθόλου περιστασιακό τρόπο, μέσα από μόνιμες στήλες, το περιοδικό περιλάμβανε θέματα παραδοσιακά εκτός του μενού της πολιτικής ανάλυσης, εννοώντας τη μουσική ή το σινεμά, τα διηγήματα ή τα ποιήματα στον «υπόνομο», τις φωτογραφίες στο «the eye of the beholder», το contre tech, κλπ. Αυτό που στην αρχή ήταν μια έγνοια ενσωμάτωσης στο έντυπο των διαφορετικών ενδιαφερόντων και ενασχολήσεων όσων συμμετείχαν στην έκδοση, μια έγνοια ανάδειξης ταυτόχρονα του πλούτου της αυτονομίας, έγινε αργότερα για μας -ελπίζουμε και για άλλους- ένα μεγάλο μάθημα: αυτός για τον οποίον συζητάμε είναι ο πλούτος και η συνθετότητα της ταξικής ανάλυσης για τον κόσμο, είναι ο πλούτος και η συνθετότητα της ίδιας της εργατικής τάξης, των «από κάτω» που φτιάχνουν αυτόν τον κόσμο. Φυσικά μη φοβάστε, τα μυαλά μας δεν έχουν πάρει αέρα. Μπορούμε πολύ καλά να αντιληφθούμε πόσο μικρό κλάσμα αυτού του πλούτου προσεγγίστηκε, πόσο μάλλον αναδείχτηκε, μέσα από το περιοδικό. Αλλά ακόμα κι αν είχαμε ποτέ αμφιβολίες, η προσπάθεια που έγινε στο ΑΥΤΟ/ να διαπραγματευόμαστε αυτά τα «εκτός μενού» θέματα με το βλέμμα στραμμένο εκεί, στο πώς πραγματικά φτιάχνεται αυτός ο κόσμος, τις διέλυσε οριστικά: όσοι έχουν να πουν ότι η ταξική ανάλυση είναι «στείρα» ή «οικονομίστικη» είτε δεν έχουν τίποτα καταλάβει είτε έχουν καταλάβει πολύ καλά.

Τελειώνοντας θα επαναλάβουμε ένα αγαπημένο κλισέ: ζούμε σε δύσκολους καιρούς, δύσκολους με πολλούς τρόπους, δύσκολους ειδικά σε ό,τι αφορά τα ζητήματα μιας δημηνιαίας πολιτικής έκδοσης. Λίγοι άνθρωποι διαβάζουν, ακόμα πιο λίγοι μπαίνουν στον κόπο να γράφουν, που σημαίνει δέκα φορές να διαβάζουν, να ερευνούν, να προσπαθούν να στηρίξουν μια άποψη, να προσπαθούν να την τεκμηριώνουν και να τη διατυπώνουν. Δεν ξέρουμε λοιπόν αν το ΑΥΤΟ/ ήταν ευεργετικό για τους αναγνώστες του, αυτό δεν το ξέρουμε καθόλου, η λέξη είναι και βαριά. Ήταν όμως σίγουρα ευεργετικό, με όλη τη βαρύτητα, για όσους μπήκαν σ' αυτόν τον κόπο του γραψίματος, αυτό το ξέρουμε γιατί υπήρξαμε τέτοιοι. Πέραν λοιπόν από τους συγκεκριμένους πολιτικούς στόχους του περιοδικού ΑΥΤΟ/ και το κατά πόσο τους εξυπηρέτησε, πέραν και από τις αναμφίβολες αδυναμίες του, είχε αυτή τη συμβολή: η ανάγκη της έκδοσης ανάγκασε και τους συντρόφους που την παρακολουθούσαν να μάθουν ότι όλα αυτά, το διάβασμα, η έρευνα, η τεκμηρίωση και το γράψιμο γίνονται. Και όχι μόνο γίνονται, αλλά βελτιώνονται, και με τον καιρό γίνονται καλύτερα. Νομίζουμε πως μια ματιά στην «αυστηρά τεχνική», αν υπάρχει τέτοια, εξέλιξη του περιοδικού μέσα στα πέντε χρόνια κυκλοφορίας του το αποδεικνύει.

Εντάξει, ψάξαμε αρκετά για ένα υποφερτό κλείσιμο, και δεν το βρήκαμε. Κάποια πράγματα γίνονται και κάποια δε γίνονται. Στις επόμενες σελίδες έχουν επιλεγεί αποσπάσματα από τα τεύχη 6 έως 22 του περιοδικού, από το φθινόπωρο του 2005 έως αυτό του 2009.

γής πολιτική ερμηνεία της σημερινής κλιμάκωσης της βίας εντός και εκτός των μητροπόλεων· ερμηνεία που αφορά όλους αυτούς που εν μέσω καπιταλιστικού πολέμου θέλουν να ταχθούν στον πόλεμο εναντίον του.
Στο μεταξύ ο πυρετός του κόσμου ανεβαίνει...

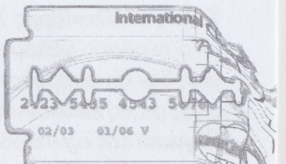
Τεύχος 7, Γενάρης 2006, Υπόνομος, «Τρεις ταφές» (για την ταινία «Οι τρεις ταφές του Μελκιάδες Εστράδα»)

Τρείς Ταφές

...Φυσικά όλων η ταφή είναι έργο του συστήματος. Αλλά δεν είναι όλοι οι θαμμένοι της ίδιας τάξης. Οι πρωτοκοσμικοί είναι θαμμένοι από επιλογή, καθόλου αναπόφευκτα. Η φίλη του Πιτ, αγκαλιά με την ταμειακή μηχανή της καφετέριας, τελικά αποφασίζει πως αγαπάει τον άντρα της. Ο αρχιμπάτσος παρατάει την υπόθεση και πάει διακοπές. Ο αρχισυνοριοφύλακας «προσέχει να μην μπλέξει» μέχρι τέλους. Ότι η επιλογή τους δεν είναι από τις δύσκολες αποδεικνύεται από αυτούς που επιλέγουν να ξεθαφτούν: Η γυναίκα του μπάτσου παρατάει τον μπάτσο, ο Πιτ στέκεται κοντά στο φίλο του ακόμη κι όταν τα μυρμήγκια τρώνε το πτώμα του.
Οι τριτοκοσμικοί από την άλλη, είναι θαμμένοι υποχρεωτικά· αλλά σε πολύ μικρότερο βαθμό. Ζουν και πεθαίνουν στα χωριά τους όπως το θέλει και ο Μελκιάδες για τον εαυτό του· «μακριά από τις διαφημιστικές ταμπέλες». Βλέπουν την τηλεόραση που συναρπάζει τους πρωτοκοσμικούς σαν κινούμενες εικόνες δίχως να καταλαβαίνουν τι λέει. Δουλεύουν με τα χέρια τους, δείχνουν αλληλεγγύη, αναγνωρίζουν την κατάστασή τους σαν αυτό που είναι. Ο τυφλός γέρος δεν προδίδει τον Πιτ και δεν ζητάει από τους μπάτσους που τον ρωτάνε ούτε ένα κομμάτι ψωμί...

Τεύχος 9, Μάης-Ιούνης 2006, «Τι εστί δάνειο;»

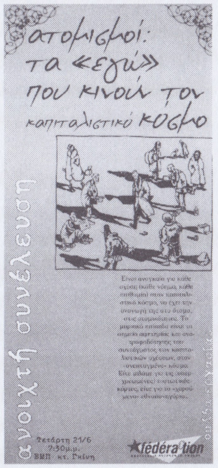
Ότι το 1990 τα αφεντικά είχαν ανακαλύψει ξανά τη μαγεία των δόσεων, της διαφήμισης, του χρηματιστηρίου και του «διαρκώς δυσαρεστημένου

καταναλωτή», είναι φόρος τιμής στους τρόπους με τους οποίους αυτό το σύστημα μπορεί να ζει μέσα στη μπόχα του παλαιολιθικού και να χαίρεται που οσμίζεται το άρωμα του υπερμοντέρνου. Ότι το 2006 αυτός ο υπερδανεισμός τροφοδοτεί όλο και περισσότερα πανικόβλητα άρθρα του είδους «Τί θα γίνει βρε παιδιά με αυτή την ιστορία», μόνο στον εφησυχασμό δεν πρέπει να οδηγεί. Οι αρθρογράφοι προειδοποίησαν και αμαρτίαν ουκ έχουν. Και αυτοί που τόσο καιρό δίνουν τα δάνεια, θα το γυρίσουν με μαθηματική ακρίβεια στην κατασκευή όπλων. Μόλις αυτό καταστεί περισσότερο επικερδές απ' το να περιμένουν τους μπαρμπαγιάννηδες αυτού του παλιόκοσμου να κερδίσουν επιτέλους το εισόδημα που σα μαλάκες πήγαν κι έγραψαν επάνω στις τελίτσες...

Τεύχος 10, Ιούλιος 2006, «Ατομισμοί: τα εγώ που κινούν τον καπιταλιστικό κόσμο»

Η ανοιχτή συνέλευση που κάλεσε ομάδα εργασίας η οποία επεξεργάστηκε το θέμα του ατομισμού, υπό την οργανωτική αιγίδα της federaction, στις 21 Ιουνίου είχε να αναμετρηθεί στην ουσία με το σύνθετο υπόστρωμα των κοινωνικών σχέσεων, που πάνω του εδράζεται η καπιταλιστική «κανονικότητα» σε πολλούς τομείς. Αυτό το σύνθετο υπόστρωμα του ατομισμού που κινεί τον καπιταλιστικό κόσμο είναι άμεσα αντιληπτό από τον καθένα, αρκεί και μόνο να περιοριστεί στην εμπειρία της καθημερινής ζωής: από το πώς δομούνται οι σχέσεις, οι παρέες, οι φιλίες, από το πώς εξελίσσονται οι συμπεριφορές στη δουλειά, στην κατανάλωση, στο σπίτι, στον δημόσιο χώρο. Η γενική διαπίστωση ότι ο παρά-

ποτίσει φυσικά τον ευρύτερο αντιεξουσιαστικό χώρο. Και να σημειώσουμε εδώ το εξής: λέγεται ότι οι αυτόνομοι άνοιξαν μέτωπο ενάντια στην αναρχία. Όμως αυτό είναι λάθος. Οι αυτόνομοι άνοιξαν μέτωπο ενάντια στην αριστερά και την άκρα αριστερά, τη στιγμή που αυτές ήταν και είναι οι δυνάμεις που ηγεμόνευαν με λόγους, δράσεις, συνήθειες και τρόπους στο σύνολο του αντικαθεστωτικού χώρου... Μια λοιπόν από τις πρώτες αυτές πράξεις ρήξης ήταν και η επίθεση στο αξίωμα «η κοινωνία, ο λαός, έχει πάντα δίκιο». Το μακελειό σε βάρος των μεταναστών όπως και η θέση που τους επιφύλαξε η ντόπια αριστερά, δίνοντας άφεση αμαρτιών στον ωμό ρατσισμό που εκδήλωνε η ελληνική κοινωνία, η θέση δηλαδή του κατατρεγμένου και κακόμοιρου πρόσφυγα που άφηνε περιθώρια μόνο για ανθρωπιστικές δράσεις και καταγγελίες, ανέδειξαν στους κόλπους των αυτόνομων την αναγκαιότητα να μιλήσουν για τους μετανάστες ως αυτό που είναι μέσα στην ελληνική κοινωνία: ο πάτος του ταξικού βαρελιού. Κι αυτό με τη σειρά του δεν θα μπορούσε παρά να οδηγήσει στην αναγνώριση των ταξικών αντιθέσεων που διατρέχουν την ελληνική κοινωνία, στα συμφέροντα που εκδηλώνονται και μέσα από τις ρατσιστικές συμπεριφορές που δούλευαν για έναν και μόνο σκοπό: την παραπέρα υποτίμηση και άγρια εκμετάλλευση του πολυεθνικού προλεταριάτου...

Τεύχος 12, Δεκέμβριος 2006, Υπόνομος, Concrete Cowboys-Urban Fairies

...Θα μπορούσε να είχε σηκώσει το χέρι, να το είχε χώσει με δύναμη σε κείνο το άνοιγμα που άφηνε όλο το σαγόνι του ακάλυπτο και να τον είχε ξαπλώσει κάτω. Είχε όλο το χρόνο, όλη τη δύναμη στη διάθεσή

λορικό εργοστάσιο, διατηρούν και χρησιμοποιούν τις ατομικές διανοητικές τους ικανότητες; Πόσο παραγωγικός είναι ο χειρισμός συμβόλων που διεξάγουν οι πιτσιρικάδες στο εσωτερικό του server; **Περισσότερο παραγωγικός απ' οτιδήποτε έχει εμφανιστεί μέχρι στιγμής στην ανθρώπινη ιστορία.** Πράγματι, αν μείνουμε στην επιφάνεια, οι πιτσιρικάδες παίζοντας αναπαρήγαγαν την αναπαράσταση μιας μάχης. Θα μπορούσε κανείς να φανταστεί αυτή τη μάχη να αναπαράγεται ζωντανή για θεατές, όπως για παράδειγμα ένας ποδοσφαιρικός αγώνας; Όχι! Όπως άλλωστε αρμόζει σε κάθε τεϊλορισμό, οι συμμετέχοντες δεν μπορούν ποτέ να αντιληφθούν το συνολικό αποτέλεσμα των κόπων τους. Γενικότερα: Η περιπλοκότητα, η χρονική πυκνότητα, η ταχύτητα, η στεγνή οικονομία κινήσεων, είναι τέτοιες που **το αποτέλεσμα δεν μπορεί να αναπαρασταθεί στο σύνολό του**. Με τις τρέχουσες μεθόδους, θα έπρεπε να έχει κανείς τη δυνατότητα να παρακολουθήσει 16 οθόνες ταυτόχρονα. Τέτοιου μεγέθους είναι η διαδραστική αλληλεπίδραση συμβόλων που παράγουν οι πιτσιρικάδες-που-έγιναν-μηχανή στο εσωτερικό της ηλεκτρονικής μνήμης του server. Τέτοια είναι η παραγωγικότητα της -κατά βάση διανοητικής- εργασίας αυτών των συνηθισμένων πιτσιρικάδων-που-παίζουν!...

Τεύχος 16, Οκτώβριος 2007, Music Factory #5.

...Αυτή η no future γενιά στις αρχές των '70 αναζητά μια ταυτότητα: μια διόλου ευκαταφρόνητη μειοψηφία -σε κάποιες τουλάχιστον χώρες- της λευκής πρωτοκοσμικής νεολαίας αηδιασμένη από τις συνθήκες ζωής, τον νεό κομφορμισμό και την υποκρισία δοκιμάζει να φτύσει κατάμουτρα τις παραδο-

κινούν τον καπιταλιστικό κόσμο»

Η ανοιχτή συνέλευση που κάλεσε ομάδα εργασίας η οποία επεξεργάστηκε το θέμα του ατομισμού, υπό την οργανωτική αιγίδα της federaction, στις 21 Ιουνίου είχε να αναμετρηθεί στην ουσία με το σύνθετο υπόστρωμα των κοινωνικών σχέσεων, που πάνω του εδράζεται η καπιταλιστική «κανονικότητα» σε πολλούς τομείς. Αυτό το σύνθετο υπόστρωμα του ατομισμού που κινεί τον καπιταλιστικό κόσμο είναι άμεσα αντιληπτό από τον καθένα, αρκεί και μόνο να περιοριστεί στην εμπειρία της καθημερινής ζωής: από το πώς δομούνται οι σχέσεις, οι παρέες, οι φιλίες, από το πώς εξελίσσονται οι συμπεριφορές στη δουλειά, στην κατανάλωση, στο σπίτι, στον δημόσιο χώρο. Η γενική διαπίστωση ότι ο παράδεισος του εγώ έφαγε τα μούτρα του στον καπιταλιστικό κόσμο ήδη από την εποχή που αυτός ο κόσμος βυθίστηκε σε μια βαθιά πολιτικοοικονομική κρίση ήταν χρήσιμη στο να καταδείξει τις συνέπειες. Ότι δηλαδή ενώ γενικά όλες οι σχέσεις που προσανατολίστηκαν στον αστερισμό του ατόμου έχουν περάσει πλέον σε μια φάση γενικότερης σήψης και παρακμής και ενώ η χαρά του «ό,τι φάμε, ό,τι πιούμε» νικήθηκε κάτω από τις υλικές συνθήκες και γέννησε δυσαρέσκειες, μοναξιές, μανιοκαταθλίψεις, βία και κυνισμό, ωστόσο αυτές οι δυσαρέσκειες δύσκολα στρατεύονται σε κινήσεις προοδευτικές. Αντίθετα, οι ατομισμοί σε κρίση φαίνεται να συστρατεύονται γύρω από φασιστικούς αστερισμούς: στον ρατσισμό, στον εθνικισμό, στην θρησκεία, σε όλες γενικότερα τις «εκκλησίες» του καπιταλιστικού κόσμου που επανεμφανίζονται ως ο εγγυητής της κοινωνικής ομαλότητας.

Τεύχος 11, Οκτώβριος 2006, Editorial

...Το πέρασμα ωστόσο στο κτίσιμο της αυτονομίας δεν θα μπορούσε να γίνει χωρίς την κάθετη ρήξη με τις ιδεολογικές αγκυλώσεις και τα πάγια δόγματα της αριστεράς του τόπου, που είχαν ότητα να μιλήσουν για τους μετανάστες ως αυτό που είναι μέσα στην ελληνική κοινωνία: ο πάτος του ταξικού βαρελιού. Κι αυτό με τη σειρά του δεν θα μπορούσε παρά να οδηγήσει στην αναγνώριση των ταξικών αντιθέσεων που διατρέχουν την ελληνική κοινωνία, στα συμφέροντα που εκδηλώνονται και μέσα από τις ρατσιστικές συμπεριφορές που δούλευαν για έναν και μόνο σκοπό: την παραπέρα υποτίμηση και άγρια εκμετάλλευση του πολυεθνικού προλεταριάτου...

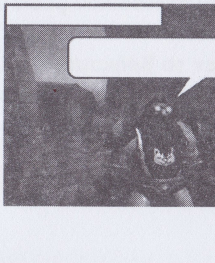
Τεύχος 12, Δεκέμβριος 2006, Υπόνομος, Concrete Cowboys-Urban Fairies

...Θα μπορούσε να είχε σηκώσει το χέρι, να το είχε χώσει με δύναμη σε κείνο το άνοιγμα που άφηνε όλο το σαγόνι του ακάλυπτο και να τον είχε ξαπλώσει κάτω. Είχε όλο το χρόνο, όλη τη δύναμη στη διάθεσή του. Θα μπορούσε να το είχε κάνει. Να του είχε καταφέρει έστω ένα χτύπημα, ένα δυνατό χτύπημα που θα το θυμούνταν για όλη τους τη ζωή. Και οι δυο τους. Ίσως να μην του έδινε τη νίκη, αλλά θα μέτραγε περισσότερο ακόμα και από τη νίκη την ίδια. Αλήθεια. Είναι κάποια πράγματα που μετράνε πολύ περισσότερο από το αν κερδίζεις ή όχι. Και αυτή η γροθιά θα ήταν οπωσδήποτε μέσα στα πράγματα αυτά. Όμως αυτή τη γροθιά δεν την έδωσε ποτέ. Ούτε θα την έδινε στο μέλλον. οι συμμαθητές του, οι γονείς του, οι δάσκαλοί του, κανείς δεν θα έτρωγε ποτέ τη γροθιά που τόσο αξίζανε στα μούτρα. Κρίμα. Και τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι τόσο διαφορετικά.

τεύχος 13, Φεβρουάριος 2007, Contre Tech, «Warchraft III»

...Πόσο παραγωγική μπορεί να είναι αυτή η έσχατη πειθάρχηση, αυτή η σύσταση μιας συλλογικής μηχανής ατομικοτήτων που όμως, αντίθετα από το τεϊ-

τρέχουσες μεθόδους, θα έπρεπε να έχει κανείς τη δυνατότητα να παρακολουθήσει 16 οθόνες ταυτόχρονα. Τέτοιου μεγέθους είναι η διαδραστική αλληλεπίδραση συμβόλων που παράγουν οι πιτσιρικάδες-που-έγιναν-μηχανή στο εσωτερικό της ηλεκτρονικής μνήμης του server. Τέτοια είναι η παραγωγικότητα της -κατά βάση διανοητικής- εργασίας αυτών των συνηθισμένων πιτσιρικάδων-που-παίζουν!...

Τεύχος 16, Οκτώβριος 2007, Music Factory #5.

...Αυτή η no future γενιά στις αρχές των '70 αναζητά μια ταυτότητα: μια διόλου ευκαταφρόνητη μειοψηφία -σε κάποιες τουλάχιστον χώρες- της λευκής πρωτοκοσμικής νεολαίας αηδιασμένη από τις συνθήκες ζωής, τον νεό κομφορμισμό και την υποκρισία δοκιμάζει να φτύσει κατάμουτρα τις παραδοσιακές αξίες. Παράλληλα με την εμφάνιση των πρώτων χουλιγκάνων είναι αυτή η περίοδος που οι συμμορίες των νεολαίων στο δρόμο, ιδιαίτερα στις εργατογειτονιές, αυξάνουν το επίπεδο της βίας. Αλλά υπάρχει ένας μεγάλος αποπροσανατολισμός. Στο επίπεδο της μουσικής είναι κάτι παραπάνω από φανερό.

Εδώ ήταν ίσως η πιο καταλυτική επίδραση των πρώτων λονδρέζικων punk συγκροτημάτων: κατάφεραν να συγκολλήσουν κυριολεκτικά με παραμάνες -όπως εύστοχα είπε αργότερα κάποιος- ένα ετερόκλητο και ασταθές μίγμα μουσικών μορφών, στυλ και συμπεριφορών σε κάτι καινούριο και δυναμικό...

Τεύχος 17, Δεκέμβριος 2007, Music Factory, «Δραπετεύοντας από τη Βαβυλώνα»

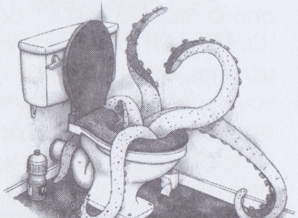

...Ας κάνουμε εδώ μια παρένθεση· γενικά [και ιστορικά] μιλώντας, η μαύρη νεανική κουλτούρα σπάνια καθοδηγήθηκε από ιδεολογικές ανησυχίες. Αντί-

θετα αγκάλιασε και αναζωογόνησε ήδη υπάρχουσες πολιτικές/πολιτιστικές δομές, των οποίων την αληθινή επίγνωση αποκτούσε, καθώς τις ενδυναμωνε μέσω ποικίλων κοινωνικών κατασκευών [όπως ήταν και τα στυλιστικά στοιχεία του be bop]. Η επιρροή της μαύρης νεανικής κουλτούρας στα υπαρκτά πολιτικά κινήματα αποδείχθηκε βαθύτερη όταν οι νέοι αγκάλιασαν το Κίνημα για τα Κοινωνικά Δικαιώματα στις αρχές των 60's. Οι αντισυγκεντρώσεις σε εστιατόρια που απαγορευόταν η είσοδος «έγχρωμων» [lunchcountersitins] και οι διαδηλώσεις, υπήρξαν εμβληματικές πρακτικές που η μαύρη νεολαία έφερε στο κίνημα. Η σπουδαιότητα, δε, της επιρoής της έγινε πιο κατανοητή όταν αυτή άρχισε να απορρίπτει τις στρατηγικές της παραδοσιακής ηγεσίας του κινήματος και υιοθέτησε τη ριζοσπαστικότερη γραμμή του Έθνους του Ισλάμ και αργότερα των Μαύρων Πανθήρων. Το Κόμμα των Μαύρων Πανθήρων του οποίου τα μέλη προέρχονταν σε μεγάλο βαθμό από συμμορίες όπως οι Slausons του L.A. και οι Blackstone Rangers του Σικάγο αποτελεί την απόδειξη του πως η Μαύρη νεανική υποκουλτούρα είναι σε θέση να καθορίσει τη κεντρική πολιτική/πολιτιστική σκηνή…

Τεύχος 19, Απρίλιος 2008, «Ο εθνικός κορμός έφαγε μήντια και έχεσε bloggers» (κείμενο των ΣΑΧ)

…Το να έχει διαγράψει κανείς από το λεξιλόγιό του, άρα και από τη δράση του, την έννοια του πολιτικού (δηλαδή τη δυναμική του κοινωνικού ανταγωνισμού) συνεπάγεται ότι έχει διαγράψει και τη δυνατότητα υπέρβασης του υπάρχοντος. Έχει με άλλα λόγια συνθηκολογήσει. Είναι προφανές ότι ήττα δεν σημαίνει μόνο αφομοίωση των γνωρισμάτων, του λόγου και των τακτικών του αντιπάλου με σκοπό να μετατραπούν σε ακίνδυνες

πριν ήταν χώρος. Απλά. Και στις αρχές σκάγανε κάτι μανάδες με τα παιδάκια τους. Και εμείς πήγαμε προσωρινά κάπου αλλού. Με σκυμμένα τα κεφάλια. Και τον μισήσαμε το δημόσιο χώρο. Όσο μισούσαμε τις πολυκατοικίες. Ένα χρόνο μετά μείναμε πάλι να αράζουμε μόνο κάποιοι από εμάς στα παγκάκια. Ούτε μπάλα έπαιζε κανείς, ούτε κρυφτό ούτε τίποτα. Που να κρυφτείς με τόσο φως. Και που να παίξεις μπάλα με τόσα παρτέρια.
Μετά άνοιξε και ενα καφέ. Δημοτικό στην αρχή. Δημόσιος χώρος και αυτό. Με το αζημίωτο. Αφού μας έπιαναν οι ενοχές να καθόμαστε σε ξένα τραπέζια χωρίς να παίρνουμε τίποτα. Και δεν πηγαίναμε και στα παγκάκια γιατί δεν μας άρεσε η μουσική του δημόσιου χώρου.
Πήγαμε πρόσφατα εκεί δυο τρεις. Στο καφέ. Στην πλατεία. Στο πρωην γηπεδάκι. Εργάτες πια, αλλά λίγο εως πολύ ανεβασμένοι. Ήπιαμε τα φρέντο μας στο -με άλλο ιδιοκτησιακό- καφέ, θαυμάσαμε την όμορφη πλατεία όπου είχαμε αφήσει τα μηχανάκια και τα αυτοκίνητά μας και φύγαμε. Και λίγο πριν, χωρίς πολλές πολλές μελαγχολίες ή ενοχές, θυμόμασταν τα ματωμένα μας γόνατα. Και λέγαμε γελώντας για τα ματωμένα χώματα στο γηπεδάκι. Και μετά για το δημόσιο χώρο και τις πλατείες. Και είχε στην άκρη ένα πανό να λέει «περισσότερο πράσινο και πλατείες». Απευθυνόμενο στο δήμο.
Που μας έκλεψε το χώρο. Τον χαρακτήρισε δημόσιο. Και του γάμησε τη μάνα...

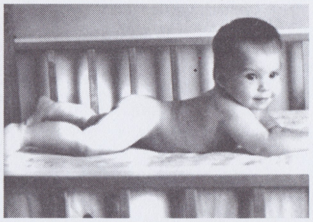
Τεύχος 20, Ιούνιος 2008, Ο Πυρετός του Κόσμου

...Ορίζοντας σαν αφετηρία, χωρίς όμως απαραίτητα όλα να ξεκινάνε από κει, την ανεξαρτησία του Κοσόβου στις αρχές του 2007, ισχυριζόμαστε ότι για τον ελληνικό ιμπεριαλισμό ξεκίνησε ένας νέος κύκλος ανανεωμένης και ταυτό-

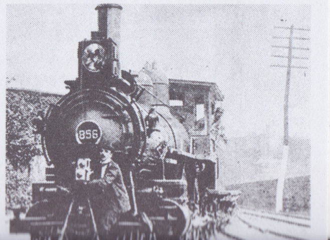
Τεύχος 20, Ιούνιος 2008, Ground Zero, «Στράτευση στα 18; Πλάκα με κάνεις;»

...Εκκρεμεί φυσικά το εξής απλό ερώτημα: πώς είναι δυνατόν κάποιοι που δεν πείθονται να πολεμήσουν επί χρήμασι θα πειστούν να κάνουν κάτι τέτοιο αμισθί; Εδώ η απάντηση δεν έρχεται από το μακρινό Ιράκ, αλλά από τον πόλεμο που διεξάγεται εντός των συνόρων. Από την κρίση διαρκείας που ταλανίζει όλο και πιο έντονα τις δυτικές κοινωνίες και από τις πρωτοφανείς συνέπειές της. Στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών (και ιδιαίτερα των ΗΠΑ) βρίσκονται σε εξέλιξη διεργασίες που τόσο σε υλικό όσο και σε ιδεολογικό επίπεδο μέχρι πριν ένα χρόνο φάνταζαν πρωτοφανείς. Θέλετε μια πρόχειρη; Οι συνέπειες της στεγαστικής κρίσης. Ποιος θα πίστευε πως ο θεμέλιος λίθος του American Dream, το μεγάλο σπίτι με τον άσπρο φράχτη, θα κατέρρεε τόσο απότομα; Ποιος πίστευε ότι δύο εκατομμύρια πολίτες των ΗΠΑ θα χάσουν τα σπίτια τους μέσα στο 2008; Κανείς. Κι όμως αυτό συνέβη, συμβαίνει. Κάνουμε δε την πρόβλεψη πως κι άλλα αντίστοιχα «πρωτοφανή» πρόκειται να συμβούν στα επόμενα χρόνια. Και μ' αυτή την έννοια το σενάριο επιστροφής των κληρωτών στο στρατό μόνο απίθανο δε φαντάζει…

Τεύχος 22, Δεκέμβριος 2008, Υπόνομος, «Κινηματογράφος και ιστορία: μια σχέση βασισμένη στο ψέμα»

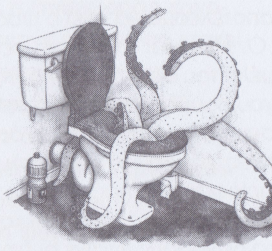
...Η καθολική αυτή αποδοχή της σύμβασης στο σινεμά είναι που δημιουργεί και την απόλυτη εξοικείωση του θεατή με τον αποσπασματικό (λόγω μοντάζ) κινηματογραφικό χρόνο

Πανθήρων του οποίου τα μέλη προέρχονταν σε μεγάλο βαθμό από συμμορίες όπως οι Slausons του L.A. και οι Blackstone Rangers του Σικάγο αποτελεί την απόδειξη του πως η Μαύρη νεανική υποκουλτούρα είναι σε θέση να καθορίσει τη κεντρική πολιτική/πολιτιστική σκηνή…

Τεύχος 19, Απρίλιος 2008, «Ο εθνικός κορμός έφαγε μήντια και έχεσε bloggers» (κείμενο των ΣΑΧ)

...Το να έχει διαγράψει κανείς από το λεξιλόγιό του, άρα και από τη δράση του, την έννοια του πολιτικού (δηλαδή τη δυναμική του κοινωνικού ανταγωνισμού) συνεπάγεται ότι έχει διαγράψει και τη δυνατότητα υπέρβασης του υπάρχοντος. Έχει με άλλα λόγια συνθηκολογήσει. Είναι προφανές ότι ήττα δεν σημαίνει μόνο αφομοίωση των γνωρισμάτων, του λόγου και των τακτικών του αντιπάλου με σκοπό να μετατραπούν σε ακίνδυνες συνήθειες, αλλά και συστηματική εξάπλωση του νικητή στις επικράτειες που θεωρούνταν «προπύργια» του ηττημένου. Σήμερα είναι η δεξιά που φαινομενικά κόπτεται για τα συμφέροντα των προλετάριων και των συνταξιούχων, για τις συνθήκες της καθημερινής ζωής, για το «κακό» κεφάλαιο που πρέπει να ελεγχθεί…. Γι' αυτό και η εναντίωση με την κοινωνία των πολιτών δεν αρκεί να εκφράζεται μέσα στα πλαίσια της κριτικής αντιπαράθεσης και μόνο, μιας και αποτελεί πτυχή της ιδεολογικής και υλικής νίκης των αφεντικών.

Τεύχος 19, Απρίλιος 2008, 35+

...Καμιά πολυκατοικία δεν χτίστηκε εκεί. Μόνο μια ταμπέλα μπήκε απ' όξω. Μια υπερφύαλη κάπως λευκή πινακίδα με μαυρα γράμματα η οποία ούτε λίγο ούτε πολύ έλεγε: «αλλάζουμε το δήμο, δημιουργούμε νέους χώρους ομορφαίνοντας την πόλη μας»… Ούτε πολυκατοικίες ούτε τίποτα. Πλάκες, παγκάκια, κόψαν και την ελιά που ήταν στη μέση του γηπέδου και βάλαν κάτι άλλα άσχετα… Έτσι απλά το γήπαδο έγινε πλατεία. Το γηπεδάκι χαρακτηρίστηκε. Έγινε δημόσιος χώρος. Ενω φρέντο μας στο -με άλλο ιδιοκτησιακό- καφέ, θαυμάσαμε την όμορφη πλατεία όπου είχαμε αφήσει τα μηχανάκια και τα αυτοκίνητά μας και φύγαμε. Και λίγο πριν, χωρίς πολλές πολλές μελαγχολίες ή ενοχές, θυμόμασταν τα ματωμένα μας γόνατα. Και λέγαμε γελώντας για τα ματωμένα χώματα στο γηπεδάκι. Και μετά για το δημόσιο χώρο και τις πλατείες. Και είχε στην άκρη ένα πανό να λέει «περισσότερο πράσινο και πλατείες». Απευθυνόμενο στο δήμο.
Που μας έκλεψε το χώρο. Τον χαρακτήρισε δημόσιο. Και του γάμησε τη μάνα...

Τεύχος 20, Ιούνιος 2008, Ο Πυρετός του Κόσμου

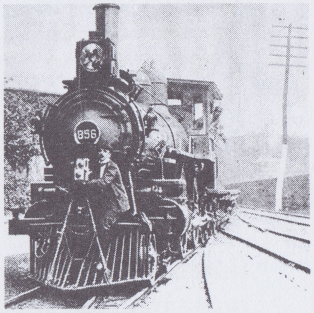
...Ορίζοντας σαν αφετηρία, χωρίς όμως απαραίτητα όλα να ξεκινάνε από κει, την ανεξαρτησία του Κοσόβου στις αρχές του 2007, ισχυριζόμαστε ότι για τον ελληνικό ιμπεριαλισμό ξεκίνησε ένας νέος κύκλος ανανεωμένης και ταυτόχρονα διαφοροποιημένη επιθετικότητας εναντίον του μακεδονικού κράτους. Ένας κύκλος που είναι ακόμη στην αρχή του κι «ανοιχτός» προς το μέλλον, βρίσκεται τώρα σε δυναμική διαδικασία διαμόρφωσης και κάνει τα γεγονότα να τρέχουν. Τηλεγραφικά, θα μπορούσαμε να καταγράψουμε τις προτεραιότητες σ' αυτόν τον νέο κύκλο του ελληνικού ιμπεριαλισμού ως εξής: α) εξασφάλιση των μέχρι σήμερα κερδών και της σχετικά ηγεμονικής θέσης του ελληνικού κράτους στα Βαλκάνια, β) παράταση της ομηρίας και απομόνωσης του μακεδονικού κράτους, σε συνδυασμό με την όξυνση/ εκμετάλλευση των φυγόκεντρων δυνάμεων στο εσωτερικό του, γ) διασφάλιση έναντι συμμάχων και αντιπάλων ότι το ελληνικό κράτος θα έχει την προτεραιότητα σε ό,τι αφορά το μέλλον της Μακεδονίας, διασφάλιση δηλαδή του επικυριαρχικού του ρόλου και δ) αποτροπή κι ανάσχεση των φιλοδοξιών των αντιπάλων του, κυρίως του βουλγαρικού κράτους, που συνεπάγεται σχηματισμό συμμαχιών κι αντισυμμαχιών με τα κράτη που διατηρούν συμφέροντα στα Βαλκάνια...

πρωτοφανείς. Θέλετε μια πρόχειρη; Οι συνέπειες της στεγαστικής κρίσης. Ποιος θα πίστευε πως ο θεμέλιος λίθος του American Dream, το μεγάλο σπίτι με τον άσπρο φράχτη, θα κατέρρεε τόσο απότομα; Ποιος πίστευε ότι δύο εκατομμύρια πολίτες των ΗΠΑ θα χάσουν τα σπίτια τους μέσα στο 2008; Κανείς. Κι όμως αυτό συνέβη, συμβαίνει. Κάνουμε δε την πρόβλεψη πως κι άλλα αντίστοιχα «πρωτοφανή» πρόκειται να συμβούν στα επόμενα χρόνια. Και μ' αυτή την έννοια το σενάριο επιστροφής των κληρωτών στο στρατό μόνο απίθανο δε φαντάζει…

Τεύχος 22, Δεκέμβριος 2008, Υπόνομος, «Κινηματογράφος και ιστορία: μια σχέση βασισμένη στο ψέμα»

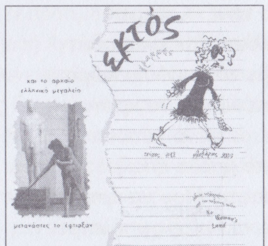
...Η καθολική αυτή αποδοχή της σύμβασης στο σινεμά είναι που δημιουργεί και την απόλυτη εξοικείωση του θεατή με τον αποσπασματικό (λόγω μοντάζ) κινηματογραφικό χρόνο. Το μονόπλανο (το σε πραγματικό χρόνο πλάνο) δίνει την αίσθηση του παρατεταμένου και κουράζει, παρόλο που θα περίμενε κανείς να είναι το πιο φυσικό (ως προς την αντίληψή του από το θεατή) πλάνο. Η πραγματικότητα κινηματογραφημένη όπως είναι κουράζει, ενοχλεί. Κανείς δεν θα άντεχε να δει ένα μονόπλανο διάρκειας 30 λεπτών μέσα σε λεωφορείο, όπου κανείς δε μιλάει, δε γίνεται «τίποτα». Τίποτα διαφορετικό δηλαδή από αυτό που στην πράξη μπορεί να βλέπει καθημερινά, όχι με ευχαρίστηση, αλλά και χωρίς να υποφέρει. Με παρόμοιο τρόπο, το παρόν δεν μπορεί να γίνει αντιληπτό σαν ιστορική στιγμή. Σαν εκ των πραγμάτων ιστορική στιγμή σε κάθε του φάση. Η αντίληψη που κυριαρχεί σε σχέση με την ιστορία είναι ότι είναι κάτι πιο μαγικό (όχι σα μνήμη αλλά σαν όνειρο) από το πεζό, συνηθισμένο παρόν...

Pioneer cameraman G.W. "Billy" Bitzer shoots from train in Boston 1896 for American Mutoscope and Biograph Company.
Disc 1: THE MECHANIZED EYE: Experiments in Technique and Form
Unseen Cinema: Early American Avant-Garde Film 1894-1941
Photo credit: Anthology Film Archives

info cafe

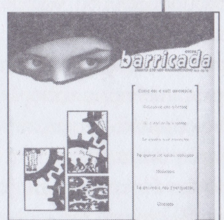
Διαβάστε στο info-café της Λέσχης Κατασκόπων του 21ου αιώνα [στην κατάληψη της οδού Φυλής και Φερών].

Εκτός γραμμής τ. 12, Φλεβάρης 2009, έκδοση πεζοδρομίου από την πολιτική ομάδα no woman's land: εταιρείες καθαρισμού, οικιακές εργάτριες, υπηρέτριες «απ' έξω», κ.ά.

Σαγκάη, 3ο τεύχος, χειμώνας 2008, φανζίν ενάντια στην κανονικότητα της τέχνης.

Barricada: ενάντια στο νέο ολοκληρωτισμό, Φλεβάρης 2009. Νέα antifa έκδοση. Εμείς και ο soft φασισμός, Retousse επειγόντως, τα μυαλά στα κάγκελα, κ.ά.

Αστικός τομέας, ειδική έκδοση 6, Φλεβάρης 2009. Η εργασία δημιουργεί οικογένεια - η οικογένεια δημιουργεί εργασία, Η κοινότητα είναι η απάντηση της τάξης (δύο κείμενα από το γερμανικό περιοδικό Wildcat)

Sarajevo τ. 27, Μάρτιος 2009. Η άλλη κατοχή της Παλαιστίνης: η ελληνο-ορθόδοξη, The law factory (η κρατικοποίηση του εγκλήματος), κ.ά.

AUTONOMIA snapshots

Το παρακάτω σχόλιο μάς το έστειλε συντρόφισσα από την Πάτρα

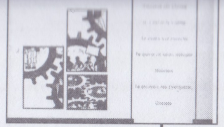
«Αν δεν καεί τώρα, θα πάω εγώ η ίδια να τον αποτελειώσω»

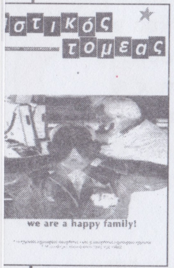

Είναι πλέον γνωστό πως στις 21 του περασμένου Γενάρη, και γύρω στις εφτάμισι το βράδυ, ξέσπασε φωτιά στον καταυλισμό των αφγανών μεταναστών στην Ηρώων Πολυτεχνείου, στην Πάτρα. Είναι γνωστό πως τα επίσημα στόματα μιλούσαν για βραχυκύκλωμα, τη στιγμή που οι αφγανοί μετανάστες απέκλειαν κάθε τέτοια περίπτωση. Έχει σημασία τι πραγματικά συνέβη, όπως έχει ακόμη μεγαλύτερη σημασία το πώς αντιμετώπισαν το κάψιμο του καταυλισμού οι πατρινοί που ζουν κοντά στον καταυλισμό των μεταναστών. Είναι πλέον καταγεγραμμένο από μαρτυρίες πως οι ντόπιοι κάτοικοι όχι μόνο δεν βοήθησαν καθόλου στην πυρόσβεση (παρά μόνο έβρεχαν τα δικά τους σπίτια, φωνάζοντας ότι δήθεν καίγονται), αλλά εμπόδιζαν και τα πυροσβεστικά οχήματα να μπουν, με διάφορες προφάσεις. Τα οποία πυροσβεστικά αρχικά δεν είχαν νερό... με αποτέλεσμα να καεί ο μισός καταυλισμός.

Οι κάτοικοι της γύρω περιοχής, όλοι σχεδόν μέλη του συλλόγου «πόλις εάλω», ενός συλλόγου που ιδρύθηκε μόνο και μόνο για να πολεμήσει να φύγουν οι μετανάστες από την περιοχή τους, έδειξαν τα δόντια τους. Με πρωτοπόρο την αρχιφασίστω πρόεδρο του συλλόγου Κα Κολλυροπούλου, φώναζαν ότι καίγονται και ότι για όλα τα δεινά τους φταίνε οι αφγανοί και άλλα τέτοια ωραία. Είναι γνωστό πως ο εν λόγω σύλλογος και τα μέλη του έχουν επιδοθεί τον τελευταίο καιρό σε μια συστηματική προπαγάνδα στην Πάτρα: βγαίνουν κάθε τόσο στα κανάλια για να βροντοφωνάξουν ότι οι αφγανοί «βρωμάνε»,

Barricada: ενάντια στο νέο ολοκληρωτισμό, Φλεβάρης 2009. Νέα antifa έκδοση. Εμείς και ο soft φασισμός, Retousse επειγόντως, τα μυαλά στα κάγκελα, κ.ά.

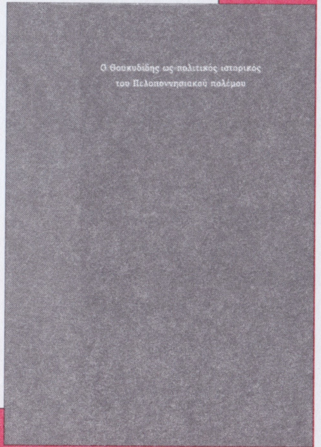
Αστικός τομέας, ειδική έκδοση 6, Φλεβάρης 2009. Η εργασία δημιουργεί οικογένεια - η οικογένεια δημιουργεί εργασία, Η κοινότητα είναι η απάντηση της τάξης (δύο κείμενα από το γερμανικό περιοδικό Wildcat)

Sarajevo τ. 27, Μάρτιος 2009. Η άλλη κατοχή της Παλαιστίνης: η ελληνο-ορθόδοξη, The law factory (η κρατικοποίηση του εγκλήματος), κ.ά.

Πόλεμος και ιστορία: Ο Θουκυδίδης ως πολιτικός ιστορικός του Πελοποννησιακού πολέμου

Αποτύπωση της δεύτερης συνάντησης ενός κύκλου μαθημάτων με γενικό θέμα «Δύο μαθήματα με φόντο την ιστορία», που έγινε στη Λέσχη Κατασκόπων τον Ιανουάριο του 2008. Η έκδοση περιλαμβάνει το απομαγνητοφωνημένο κείμενο της συνάντησης με ενσωματωμένες παρατηρήσεις από τη συζήτηση που ακολούθησε, καθώς και αποσπάσματα, σε μετάφραση, της Ιστορίας του Θουκυδίδη. «Ο Θουκυδίδης αντιλαμβάνεται ότι χρέος του ιστορικού είναι πάνω απ' όλα να ανακαλύπτει τις βαθύτερες σχέσεις μεταξύ των γεγονότων, προκειμένου να συνθέτει ένα ερμηνευτικό σχήμα που να φωτίζει και τα τυχαία ή επιμέρους περιστατικά. Εξάλλου ο Θουκυδίδης ήταν ο πρώτος διανοητής που αντιλήφθηκε και όρισε την ειδοποιό διαφορά ανάμεσα στις πραγματικές αιτίες και τις τυχαίες αφορμές των γεγονότων. Κατά τις εκτιμήσεις του, οι αιτίες στην ιστορία δεν μπορούν παρά να είναι μόνο πολιτικές. Εκδηλώνονται με ρυθμό ενδεχομένως αργό και κατά τρόπο αρχικά ανεπαίσθητο. Παίρνουν όμως τον χαρακτήρα βαθύτερων μεταβολών σε μια προηγούμενη σταθερή δομή, μεταβολών τις οποίες κάθε ιστορικός οφείλει να διερευνά...» [απόσπασμα από τη σ. 26]

πτωση. Έχει σημασία τι πραγματικά συνέβη, όπως έχει ακόμη μεγαλύτερη σημασία το πώς αντιμετώπισαν το κάψιμο του καταυλισμού οι πατρινοί που ζουν κοντά στον καταυλισμό των μεταναστών. Είναι πλέον καταγεγραμμένο από μαρτυρίες πως οι ντόπιοι κάτοικοι όχι μόνο δεν βοήθησαν καθόλου στην πυρόσβεση (παρά μόνο έβρεχαν τα δικά τους σπίτια, φωνάζοντας ότι δήθεν καίγονται), αλλά εμπόδιζαν και τα πυροσβεστικά οχήματα να μπουν, με διάφορες προφάσεις. Τα οποία πυροσβεστικά αρχικά δεν είχαν νερό... με αποτέλεσμα να καεί ο μισός καταυλισμός.

Οι κάτοικοι της γύρω περιοχής, όλοι σχεδόν μέλη του συλλόγου «πόλις εάλω», ενός συλλόγου που ιδρύθηκε μόνο και μόνο για να πολεμήσει να φύγουν οι μετανάστες από την περιοχή τους, έδειξαν τα δόντια τους. Με πρωτοπόρο την αρχιφασίστω πρόεδρο του συλλόγου Κα Κολλυροπούλου, φώναζαν ότι καίγονται και ότι για όλα τα δεινά τους φταίνε οι αφγανοί και άλλα τέτοια ωραία. Είναι γνωστό πως ο εν λόγω σύλλογος και τα μέλη του έχουν επιδοθεί τον τελευταίο καιρό σε μια συστηματική προπαγάνδα στην Πάτρα: βγαίνουν κάθε τόσο στα κανάλια για να βροντοφωνάξουν ότι οι αφγανοί «βρωμάνε», χέζουν, κατουράνε, κοιμούνται κατάχαμα κι άλλες τέτοιες κατηγορίες· κατηγορίες υποτίθεται βαριές, «ακλόνητες» και «συγκλονιστικές» συνάμα. Είναι βέβαια αναμενόμενες, μιας και το φασιστικό αυτό παραλήρημα, που το έχουμε δει να επαναλαμβάνεται και στον Άγιο Παντελεήμονα στην Αθήνα, αντλεί τη δύναμή του από τη γνωστή κοινωνική δεξαμενή: τον μικροαστισμό που ξερνάει εδώ και χρόνια ρατσισμό.

Να σημειώσουμε επίσης πως τη μέρα της φωτιάς βρέθηκαν και εκείνοι που θέλησαν να βοηθήσουν στην πυρόσβεση ή σε οποιοδήποτε άλλο ενδεχόμενο (βλέπε πιθανή παρουσία οργανωμένων φασιστών)...Και βρέθηκαν και αυτοί αντιμέτωποι με την οργή των κατοίκων! Γιατί εκτός των άλλων, οι μικροαστοί δεν μπορούν να φανταστούν έννοιες όπως «αλληλεγγύη δίχως όφελος». Γι' αυτό και άρχισαν να φωνάζουν «τι κάνετε εδώ, δήθεν ανθρωπιστές», «φύγετε!», «πάρτε τους σπίτι σας!». Και πριν προλάβουν οι «δήθεν ανθρωπιστές» να απαντήσουν, δέχτηκαν και πιο λαϊκές βρισιές -που αναφερόντουσαν στη γενετήσια ορμή τους- τις οποίες και δεν θα θέλαμε εδώ ν' αναπαράγουμε. Πάντως πέρα από τις βρισιές και την επιθετικότητα απέναντι σε αυτούς που έσπευσαν εκεί την ημέρα της πυρκα-

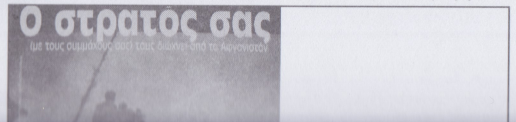
γιάς, ακόμη και εκείνη τη στιγμή της κρίσης, οι κάτοικοι της γύρω περιοχής δεν έκρυψαν τον φασισμό τους. Η δήλωση «αν δεν καεί τώρα ο καταυλισμός, θα πάω εγώ να τον αποτελειώσω» είναι πέρα για πέρα αληθινή. Ανήκει στην αντι-πρόεδρο του συλλόγου. Η γενικότερη σύρραξη μεταξύ ρατσιστών κατοίκων της περιοχής και αντιρατσιστών κατοίκων της ευρύτερης πόλης αποφεύχθηκε την τελευταία στιγμή, καθώς από ένα σημείο και μετά οι φασίστες κάτοικοι βαρέθηκαν να ακούν ότι είναι φασίστες και άρχισαν τα «και γιατί μας λέτε φασίστες, εμείς για το καλό όλων νοιαζόμαστε» και τα συναφή. Κι επειδή δεν έπειθαν κανέναν (ούτε και τον εαυτό τους), τελικά οι αφγανοί μετανάστες αποφάσισαν να αποσυρθούν προς τον καταυλισμό και μαζί αποχωρήσαμε κι εμείς.

Την επόμενη μέρα της πυρκαγιάς, η «γενναία» πρόεδρος κάλεσε, μέσω τοπικών καναλιών, «όλο τον κόσμο» σε συνοικιακό καφενείο για να συζητήσουν το «πρόβλημα του καταυλισμού». Εκεί όμως είχαν κανονίσει να αποκλείσουν το μέρος αντιφασίστες και αντιφασίστριες, πράγμα το οποίο και έγινε με αποτέλεσμα η συνάντησή τους ν' αναβληθεί! Στον αποκλεισμό (που είχε διοργανωθεί από τη συνέλευση κατάληψης παραρτήματος) συμμετείχαν 90 περίπου αντιφασίστες/στριες. Διήρκησε περίπου δύο ώρες, κατά τις οποίες οι αντιφασίστες είχαν την ευκαιρία να «συνομιλήσουν» με διάφορους κατοίκους της περιοχής αλλά και με άλλους που κατέφθαναν για τη συνάντηση του συλλόγου. Αφού τούς έγινε σαφές ότι η συνάντησή τους δεν θα γινόταν, πραγματοποιήθηκε έπειτα πορεία στη γειτονιά με τη συμμετοχή περίπου εκατό αφγανών. Στην πορεία φωνάζονταν συνεχώς αντιφασιστικά συνθήματα και παρά τη βροχή ήταν πολύ ζωντανή και δυναμική.

Αφίσες, Φλεβάρης - Μάρτης 2009

Συνέλευση Ενάντια στην Ειρήνη:

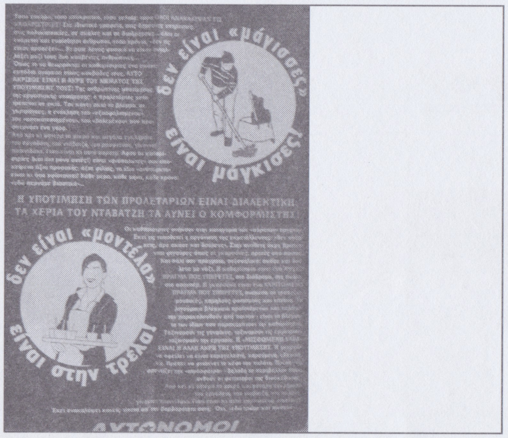
«... Τα σκουλήκια του εθνικού κορμού έχουν βρει νέο επιχείρημα για το φασισμό τους: τους «βρω-

γ) Ύστερα το ελληνικό κράτος, οι μηχανισμοί του και τα κυκλώματα εμπορίου απαγορευμένων εργατών θησαυρίζουν με κάθε τρόπο: είτε καταχρώμενοι τα ανθρωπιστικά κονδύλια της ΕΕ είτε πουλώντας νταβατζιλίκι.

δ) Τελευταίοι αλλά όχι ασήμαντοι, οι κατά περιοχές κάτοικοι: διαμαρτύρονται που οι εκτός νόμου πρόσφυγες δε φοράνε κοστούμι, δεν οδηγούν αμάξια και δεν έχουν το ύφος του γαμπρού/κυριλέ βιαστή. Οι κυνηγημένοι και απροστάτευτοι προλετάριοι από την Κεντρική Ασία φέρνουν λάσπες στην «ησυχία» της απανθρωπιάς τους...»

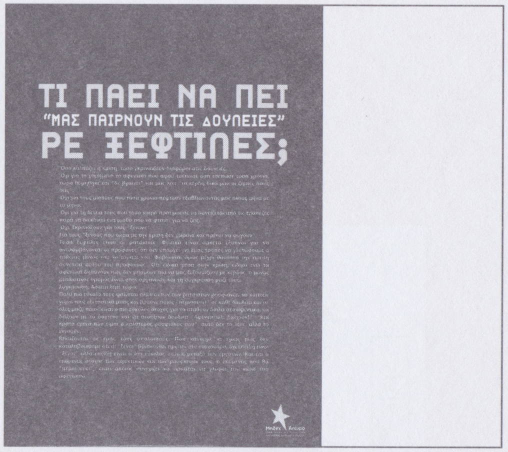
Δύο αφίσες με υπογραφή «ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ»

«Η υποτίμηση των προλετάριων είναι διαλεκτική: τα χέρια του νταβατζή τα λύνει ο κομφορμιστής!» Αόρατες καθαρίστριες, χαριτωμένες γκαρσόνες: τα νήματα της υποτίμησης του γυναικείου προλεταριάτου και η σύνθεση της βαρβαρότητας.

Μηδέν-Άπειρο:

«...Τόσο ξεφτίλες είναι οι ρατσιστές. Φυσικά είναι αρκετά έξυπνοι για να αντιλαμβάνονται το προφανές: ότι δεν υπάρχει για εμάς τρόπος να γλυτώσουμε ο καθένας μόνος του το τομάρι του. Φοβούνται όμως μέχρι θανάτου την άμεση συνέπεια αυτού του προφανούς: Ότι ειδικά μέσα στην κρίση, ειδικά ενώ τα αφεντικά δηλώνουν πως δεν μπορούν πια να μας ξεζουμίζουν με κέρδος, ο μόνος ρεαλιστικός δρόμος είναι στην οργάνωση και τη σύγκρουση μαζί τους.

Σύγκρουση; Αστεία λέμε τώρα;

Πολύ πιο εύκολο τους φαίνεται όλων αυτών των ρατσιστών ρουφιάνων να κοιτούν γύρω τους εξεταστικά μπας και βρούνε ποιος "περισσεύει" σε κάθε δουλειά και σε όλες μαζί, ποιος είναι ο πιο εύκολος στόχος για να σταθούν δίπλα στο αφεντικό, να δείξουν με το δάχτυλο και να σκούξουν δουλικά "Αφεντικούλη διώχτον!". "Και κράτα εμένα που είμαι ο καλύτερος ρουφιάνος σου", αυτό δεν το λένε, αλλά το εννοούν.

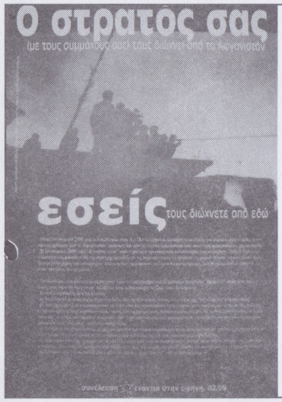
Βασίζονται σε εμάς τους υπόλοιπους. Που κάνουμε κι εμείς πως δεν καταλαβαίνουμε ότι οι "ξένοι" βρίσκονται πρώτοι στο στόχαστρο, όχι επειδή είναι "ξένοι" αλλά επειδή είναι ο πιο εύκολος στόχος μεταξύ των εργατών. Και ότι ο επόμενος στόχος των αφεντικών και των ρουφιάνων τους, ο επόμενος που θα "περισσεύει", είναι όποιος συνεχίζει να αρνείται να γλύψει τον κώλο

διοργανωθεί από τη συνέλευση κατάληψης παραρτήματος) συμμετείχαν 90 περίπου αντιφασίστες/στριες. Διήρκησε περίπου δύο ώρες, κατά τις οποίες οι αντιφασίστες είχαν την ευκαιρία να «συνομιλήσουν» με διάφορους κατοίκους της περιοχής αλλά και με άλλους που κατέφθαναν για τη συνάντηση του συλλόγου. Αφού τούς έγινε σαφές ότι η συνάντησή τους δεν θα γινόταν, πραγματοποιήθηκε έπειτα πορεία στη γειτονιά με τη συμμετοχή περίπου εκατό αφγανών. Στην πορεία φωνάζονταν συνεχώς αντιφασιστικά συνθήματα και παρά τη βροχή ήταν πολύ ζωντανή και δυναμική.

Αφίσες, Φλεβάρης - Μάρτης 2009

Συνέλευση Ενάντια στην Ειρήνη:

«... Τα σκουλήκια του εθνικού κορμού έχουν βρει νέο επιχείρημα για το φασισμό τους: τους «βρω-

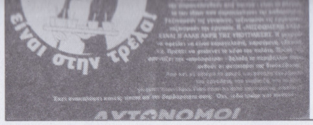

μάνε» αυτοί που και ο δικός τους στρατός διώχνει απ' τα σπίτια τους, καταστρέφει τις ζωές τους, δολοφονεί.

Κι έτσι ο τερατώδης κύκλος κλείνει:

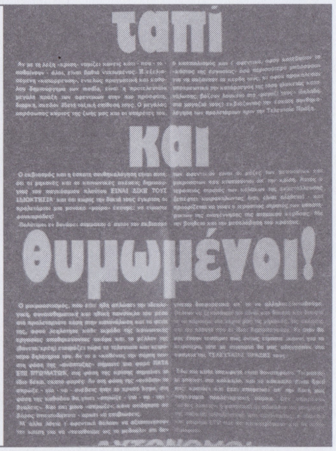
α) Το ελληνικό κράτος συμμετέχει στη λεηλασία της Κεντρικής Ασίας, στο όνομα της «πάταξης της τρομοκρατίας».

β) Αυτούς και αυτές που καταφέρνουν να ξεφύγουν και προσπαθούν να ξαναφτιάξουν μια ζωή σα μετανάστες, πάλι το ελληνικό κράτος, τους κηρύσσει εκτός νόμου. Όσους μπορεί τους σκοτώνει μέσα στις βάρκες καθώς προσπαθούν να περάσουν απ' τα τουρκικά παράλια σε κάποιο νησί· τους υπόλοιπους τους μαντρώνει σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, και τους παραδίδει για «ελέγχους» στην ευρωαστυνομία.

«Η υποτίμηση των προλετάριων είναι διαλεκτική: τα χέρια του νταβατζή τα λύνει ο κομφορμιστής!»

Αόρατες καθαρίστριες, χαριτωμένες γκαρσόνες: τα νήματα της υποτίμησης του γυναικείου προλεταριάτου και η σύνθεση της βαρβαρότητας.

«... Μ' άλλα λόγια τα αφεντικά θέλουν να αξιοποιήσουν την κρίση για να «πεισθούμε ως το μεδούλι» ότι δεν γίνεται διαφορετικά απ' το να αλληλοεξοντωθούμε. Θέλουν να ξεχάσουμε ότι είναι και δίκαιο και δυνατό το να πάρουμε στα χέρια μας τις μηχανές, τις σχέσεις και τον πλούτο που οι ίδιοι δημιουργούμε. Κι όταν θα μας έχουν τεστάρει πως όντως είμαστε ικανοί για τα χειρότερα, τότε με σιγουριά θα μας οδηγήσουν στα σφαγεία της ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΠΡΑΞΗΣ τους.

Εδώ πια κάθε υπεκφυγή είναι θανατηφόρα. Το μαχαίρι μπαίνει στο κόκκαλο, και το κόκκαλο είναι δικό μας: κρατάει ό,τι έχει απομείνει από τη δική μας παγκόσμια προλεταριακή σάρκα. Δεν υπάρχουν «μέσες λύσεις» ή φανατικοί και αδιάλλακτοι υπηρέτες της ταξικής αλληλεγγύης και αυτονομίας, ή ιδανικά και μοιραία ΕΓΩ που θα καταστρέψουν και θα καταστραφούν.»

γλυτώσουμε ο καθένας μόνος του το τομάρι του. Φοβούνται όμως μέχρι θανάτου την άμεση συνέπεια αυτού του προφανούς: Ότι ειδικά μέσα στην κρίση, ειδικά ενώ τα αφεντικά δηλώνουν πως δεν μπορούν πια να μας ξεζουμίζουν με κέρδος, ο μόνος ρεαλιστικός δρόμος είναι στην οργάνωση και τη σύγκρουση μαζί τους.

Σύγκρουση; Αστεία λέμε τώρα;

Πολύ πιο εύκολο τους φαίνεται όλων αυτών των ρατσιστών ρουφιάνων να κοιτούν γύρω τους εξεταστικά μπας και βρούνε ποιος "περισσεύει" σε κάθε δουλειά και σε όλες μαζί, ποιος είναι ο πιο εύκολος στόχος για να σταθούν δίπλα στο αφεντικό, να δείξουν με το δάχτυλο και να σκούξουν δουλικά "Αφεντικούλι διώχτον!". "Και κράτα εμένα που είμαι ο καλύτερος ρουφιάνος σου", αυτό δεν το λένε, αλλά το εννοούν.

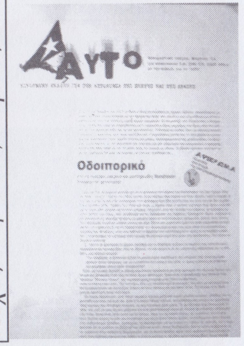
Βασίζονται σε εμάς τους υπόλοιπους. Που κάνουμε κι εμείς πως δεν καταλαβαίνουμε ότι οι "ξένοι" βρίσκονται πρώτοι στο στόχαστρο, όχι επειδή είναι "ξένοι" αλλά επειδή είναι ο πιο εύκολος στόχος μεταξύ των εργατών. Και ότι ο επόμενος στόχος των αφεντικών και των ρουφιάνων τους, ο επόμενος που θα "περισσεύει", είναι όποιος συνεχίζει να αρνείται να γλύψει τον κώλο του αφεντικού.»

Στις 14 Φλεβάρη το εκδοτικό εγχείρημα antifa scripta παρουσίασε στον Αυτοδιαχειριζόμενο Κοινωνικό Χώρο στα Γιάννινα το βιβλίο Antifascist '77: Το αντιφασιστικό βρετανικό κίνημα τη δεκαετία 1970-1980, η μετάβαση από τον φυλετικό στον πολιτισμικό ρατσισμό, η «δεύτερη γενιά» μεταναστών στην επίθεση.

Replay

Μιας και τούτο είναι το τελευταίο τεύχος του περιοδικού ΑΥΤΟ/, η στήλη Replay είναι αφιερωμένη στα εξώφυλλά του. Στην έκθεση αυτή είναι και τα εξώφυλλα των πέντε πρώτων τευχών, προτού δηλαδή το περιοδικό ΑΥΤΟ/ περάσει στην εποχή «αλλαγής παραδείγματος» (γράφουμε γι΄ αυτήν στο τρισέλιδο με τίτλο «για τη σύνθεση των αυτονομιών»).

Τεύχος Δοκιμαστικό, Μάρτιος 2004

Τεύχος 2, Μαίος 2004

Τεύχος 3, Οκτώμβριος 2004

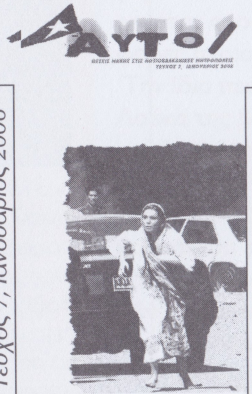
Τεύχος 4, Ιανουάριος 2005

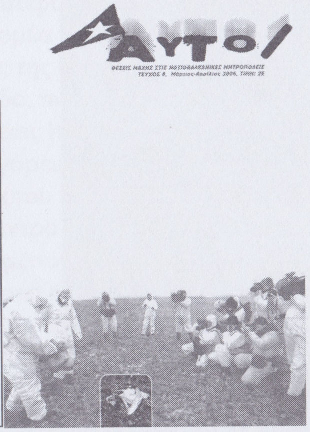
Τεύχος 5, Καλοκαίρι 2005

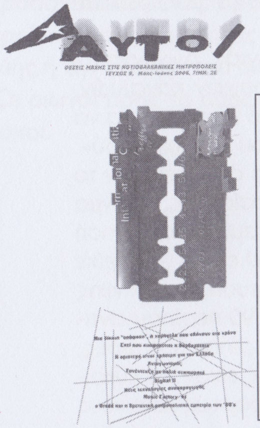
Τεύχος 6, Νοέμβριος 2005

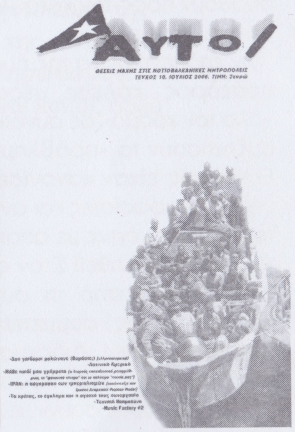
Τεύχος 7, Ιανουάριος 2006

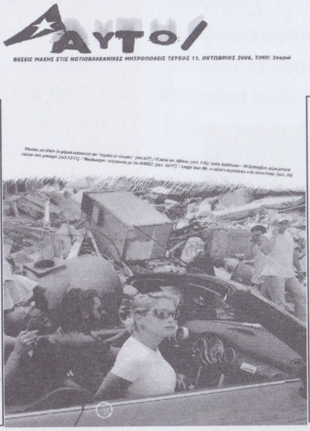
Τεύχος 8, Μάρτιος 2006

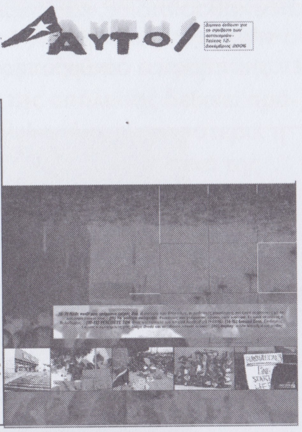
Τεύχος 9, Μάης 2006

Τεύχος 10, Ιούλιος 2006

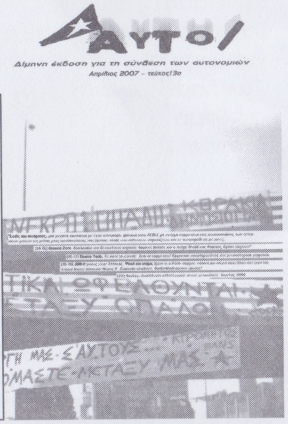
Τεύχος 11, Οκτώβριος 2006

Τεύχος 12, Δεκέμβριος 2006

Τεύχος 13, Φεβρουάριος 2007

Τεύχος 14, Απρίλιος 2007

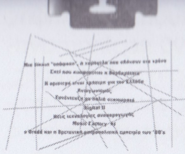
Τεύχος 6

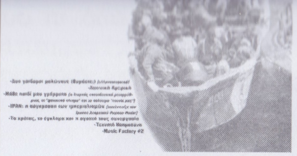
Τεύχος 7, Ιο

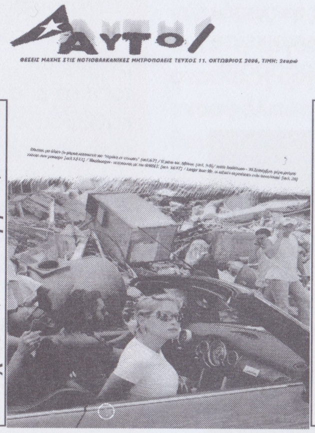
Τεύχος 8, Μ

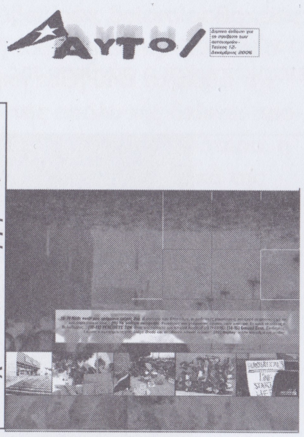
Τεύχος 9,

Τεύχος 10,

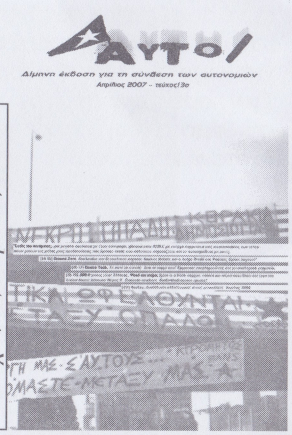
Τεύχος 11, Οκτώβριος 2006

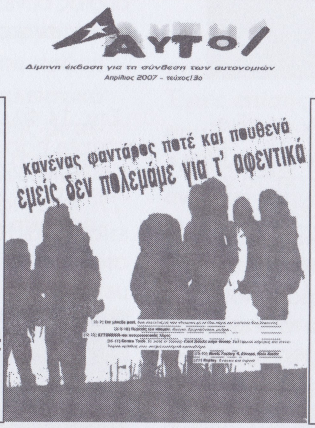
Τεύχος 12, Δεκέμβριος 2006

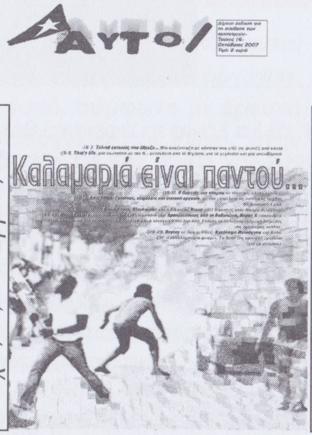
Τεύχος 13, Φεβρουάριος 2007

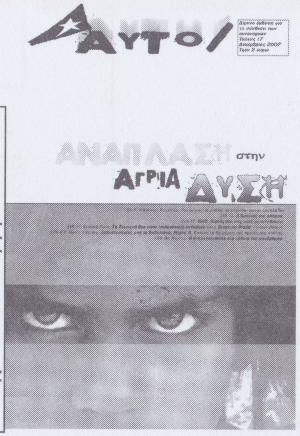
Τεύχος 14, Απρίλιος 2007

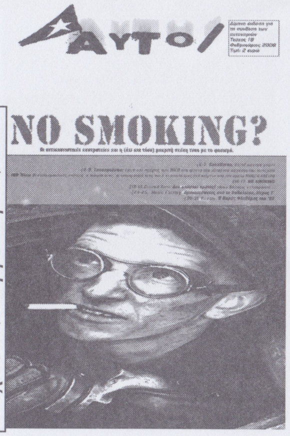
Τεύχος 15, Ιούνιος 2007

Τεύχος 16, Οκτώβριος 2007

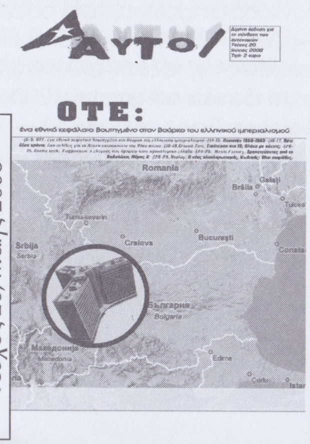
Τεύχος 17, Δεκέμβριος 2007

Τεύχος 18, Φεβρουάριος 2008

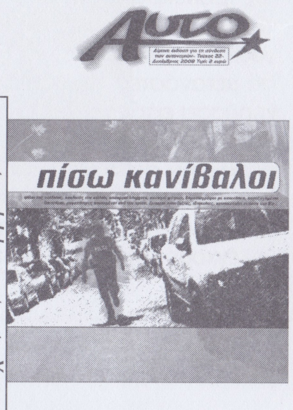
Τεύχος 19, Απρίλιος 2008

Τεύχος 20, Μάης 2008

Τεύχος 21, Οκτώβριος 2008

Τεύχος 22, Δεκέμβριος 2008

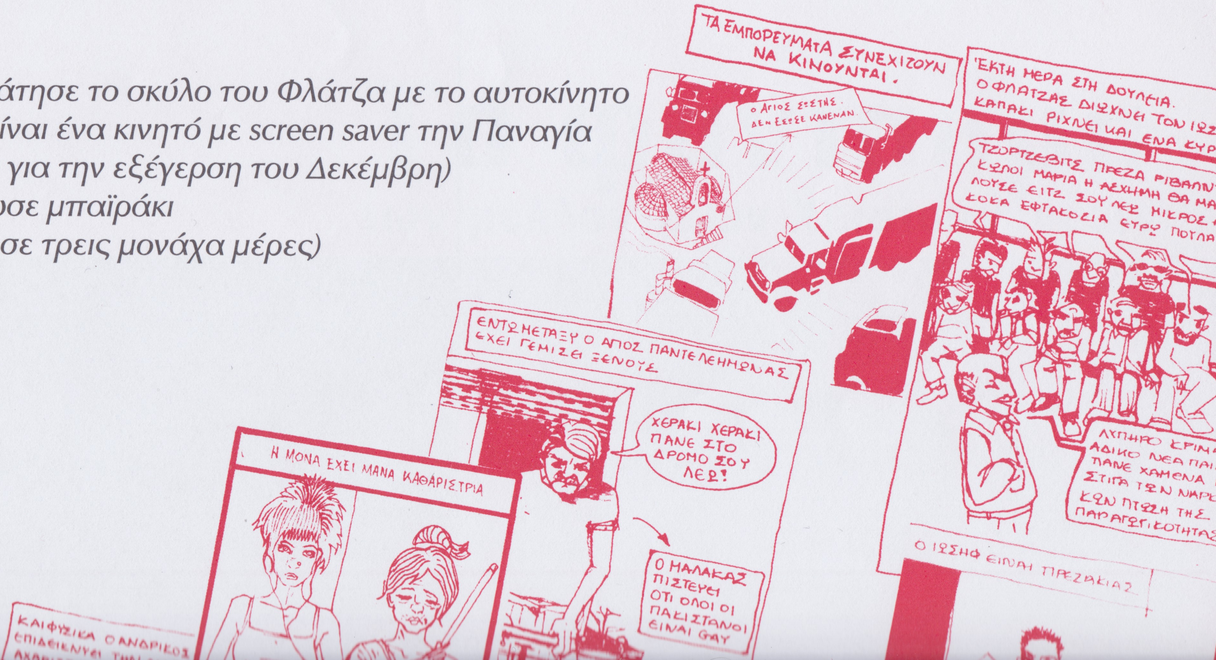
Cine class war

DATE SCENE TAKE
00

σχέδιο sidron (τεύχη 15-16) TLou (τεύχη 18-22), σενάριο Hubats

Για το τέλος
Και τι θέλατε δηλαδή;
Για τι μας περάσατε;
Για τίποτα καλλιτέχνες, για τίποτα κυνηγούς της έκφρασης,
για τίποτα περιστασιακούς αναγνώστες των καταστασιακών
και της Φραγκφούρτης
που η βασική τους επιδίωξη είναι
να φαίνεται πως όλα τα έχουν καταλάβει
μόνο που κανείς δεν τους καταλαβαίνει;
Μια χαρά κατανοητοί ήμασταν!
Και ακριβώς τόσο απωθητικοί όσο θέλαμε.
Και ας έχετε υπ' όψη πως απ' όλες τις -φρικτές αλήθεια!- λέξεις που γέμισαν τα μπαλονάκια αυτού του κόμικ,
ούτε μία δεν κατεβάσαμε απ' την κούτρα μας, όλες ειπώθηκαν και όλες λέγονται ξανά
κάθε μέρα κάθε μέρα κάθε μέρα
στις δουλειές· εκεί που ξεπουλάμε τα τομάρια μας.
Πάει κι αυτό λοιπόν.
Κι όσο για το
πώς η γραμματέας του Φλάτζα πάτησε το σκύλο του Φλάτζα με το αυτοκίνητο
(που το'χε πάρει με δόσεις) πως είναι ένα κινητό με screen saver την Παναγία
(και τι γνώμη έχει ο ιδιοκτήτης του για την εξέγερση του Δεκέμβρη)
πως η αποθήκη του Φλάτζα σήκωσε μπαϊράκι
(και πώς η εξέγερση καταπνίγηκε σε τρεις μονάχα μέρες)
θα τα πούμε καμιά άλλη φορά.

κάθε μέρα κάθε μέρα κάθε μέρα
στις δουλειές· εκεί που ξεπουλάμε τα τομάρια μας.
Πάει κι αυτό λοιπόν.
Κι όσο για το
πώς η γραμματέας του Φλάτζα πάτησε το σκύλο του Φλάτζα με το αυτοκίνητο
(που το΄χε πάρει με δόσεις) πως είναι ένα κινητό με screen saver την Παναγία
(και τι γνώμη έχει ο ιδιοκτήτης του για την εξέγερση του Δεκέμβρη)
πως η αποθήκη του Φλάτζα σήκωσε μπαϊράκι
(και πώς η εξέγερση καταπνίγηκε σε τρεις μονάχα μέρες)
θα τα πούμε καμιά άλλη φορά.

3€

